

சீவமயம்

குமரகுருபரன்



மலர் 14]

1963-ஆம் ஆவணி-ம் 1ம் வ (17-8-63)

[இதழ் 8

தனிப் பிரதி 13 நாடா பைசா

வருடச் சந்தா ரூ. 13

ஆசிரியர் குழு

1. வித்துவான் ஸ்ரீ முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் அவர்கள்
ஸ்ரீ காசிமடம் இளவரசு, திருப்பனந்தான்.
2. திரு. கே. சிவராமன் அவர்கள் M. A.,
கைவ சித்தாந்த தத்துவ விரிவுரையாளர்,
காசிச் சர்வகலாசாலை, காசி.
3. திரு. கே. எம். வேங்கடராமையா அவர்கள் M. A. B. O. L.,
பிரின்ஸிபால், செந்தமிழ்க்கல்லூரி, திருப்பனந்தான்.
4. ராவ்ஸாஹிப், வித்துவான். திரு. கு. அருணாசலக் கவுண்டர்
அவர்கள், தலைமைத் தமிழ் விரிவுரையாளர், ம. தி. தா. இந்துக்
கல்லூரி, திருநெல்வேலி.
5. திரு. ஆ. சி. ஷண்முகநயினார் பிள்ளை அவர்கள் B. A., B. L.,
வழக்கறிஞர், தென்காசி.
6. திரு. டி. எச். விவேகானந்தம் பிள்ளை அவர்கள் B. A., B. L.
(Verification Officer) இந்து அறநிலைய இலாகா,
20, நுங்கம்பாக்கம் ஹைரோடு, சென்னை - 6.
7. திரு. T. B. சித்தலிங்கம் அவர்கள் M. A.
தமிழ் விரிவுரையாளர், காசி இந்துப் பல்கலைக்கழகம், காசி.

T. M. குமரகுருபரன் பிள்ளை B. A., B. L.,

நிர்வாக ஆசிரியர்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
1. சிதம்பரச்செய்யுட்கோவை (கட்டுரை 71)	... 409
2. திருவருட்பயன்—தெளிவுரை	... 414
3. திருவாசகம் திருஅம்மாளை	... 417
4. அன்பு வழியே ஆண்டவனை அடையும் இன்பவழி...	421
5. பாம்ப்பே	... 425
6. திருஞானசம்பந்தர் அற்புதத் திருப்பதிகங்கள் (ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு)	... 431
7. ஏத்தலும் பழித்தலும்	... 434
8. Hymns of the Tamil Saivite Saints	... 437
9. ஈங்கோய் இலக்கியம்	... 438
10. இராமலிங்கசற்குரு புலம்பற்கண்ணி	... 444
11. நீதிநெறிவிளக்கம் (உரை நடையும், ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும்)	... 445
12. சித்தம் சிவனோடு ஆடியது	... 449
13. தாயுமானவரின் - பராபரக்கண்ணிகள். பொழிப் புரையும் ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்பும்	... 451
14. ஸ்ரீ அருணஜடேசுவரர் சந்தனமெய்ப்பூச்சு நிதி ரூபாய் 4,000	... 453

உ
சிவமயம்
திருச்செந்திலாண்டவன் துணை



மலர் 14 || சோபகிருது-ஸ்ரீ ஆவணி திங்கள் 1-ம்உ [17-8-63] || இதழ் 8

சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை

முதுபெரும் புலவர்

ஸ்ரீமத் சிவஞானத் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள்

திருவெண்காடு.



[கட்டுரை 71]

உயிர்கள் பிறந்தும் இறந்தும் உழல்கின்றன. அவ்வாறு அவை உழல்வதற்கு ஓர் ஏது இருத்தல் வேண்டும். அவ்வேதுவை உணர்ந்து அவ்வுழற்சியிற்படாது நீங்குவதே அறிவுடைமைக்குத் தகும். அத்தகைமை இல்லாதவை நல்லுயிர்கள் அல்ல. மக்களுயிரே நல்லுயிர் என்று ஏனையுயிர்களின் நீக்கி, ஓக்கிக் கூறும் நோக்கினர் பலர் உளர். எல்லா மக்களுயிரும் பிறப்பிறப்பைத் தவிர்க்கும் அறிவுடையன அல்ல. சிலவுயிரே பிறவிவேண்டா என்று திருவருளை வேண்டுகின்றன. அவற்றையே நல்லுயிர் எனல் தகும். அத்தகைய நல்லுயிர்க்கே

பிறவாதும் இறவாதும் பேரின்ப வாழ்வுறும் அழியா நன்மை எய்தும். அந்நன்மையே ‘சிவம்’ ஆகும். அந்நன்மையை அடைந்து பேரின்பம் நுகர்தலே ‘சிவாநுபவம்’ எனப்படும். சிவ ஞானமாபாடியத்தில் இதை உணரலாம்.

பேரின்பநாட்டம் உடையவரே பிறப்பிறப்பைக் கடப்பர். சிற்றின்பம் வேண்டி, அதற்குரிய மயக்கநெறியில் அகலாது ஒழுகும் சிற்றறிவினரே பிறவிப்பெருங் கடலில் அழுந்தியழிவர். அவர்க்கே பிறப்பும் இறப்பும் சொந்தம். “பேசிற்றும் ஈசனே எந்தாய் எந்தை பெருமானே என்றென்றே பேசிப்பேசி”யும் “திருநீறே நிறையப் பூசி”யும் “போற்றி எம்பெருமானே என்று பின்று நேசத்தால் பிறப்பிறப்பைக் கடந்தார் தம்மை ஆண்டானே” என்று ஆளப்பெறுந்தகுதிகளைக் குறித்தருளிஞர் மணிவாசகர். ஆண்டவனால் ஆளப்பெருமைக்குரிய தகுதி ‘அவாவெள்ளக் கள்ளம், என ஒன்றே அங்குக் குறிக்கப்பட்டது. அவ்வொன்றிலேயே பிறவிப் பெருங்கடலில் வீழ்தற்குரிய ஏது முழுதும் அடங்கிவிட்டன. ‘மாசற்றமணிக்குன்றே’ என அழைத்து, “அவாவெள்ளக்கள்வனேனை நீ ஆட்கொண்டவண்ணம் தான் என்னை?” என வினவியதன் நயம், பயம், பக்தி உடையவர்க்கே விளங்கும். ஏனையோர்க்கு எப்படி ஐயா விளங்கும்? ஏனையா விளங்கும்? பேசினால் ஈசனே..... பேசிப் பேசி என்றருளிய மணிவாசகர் எப்பொழுது பேசவேண்டும்! எப்படிப் பேசவேண்டும்! எவனைப் பேசவேண்டும்! அவன் எத்தகையவன்? பேசினால் என்ன பயன் அவனால் உண்டாகும்? யார்க்கு அப்பயன் அவனால் கிடைத்தது? அவர்க்கு அப்பயனை எய்த என்ன தகுதி இருந்தது? அத்தகுதியில்லார்க்குப் பிறப்பு எஞ்ஞான்றும் இடையறாது தொடர்ந்து வரும் என்பவை முதலிய பல கருத்துக்களைத் தோற்றும் ஓர் அருந்திருப் பெருவெண்பாவை (ப் ‘பண்டாய நான்மறை’ என்ற தலைப்பின் கீழ்)க் காணலாம்.

“காணுங் கரணங்கள் எல்லாம்பே ரின்பமெனப்

பேணும் அடியார் பிறப்பகலக்—காணும்

பெரியானை நெஞ்சே பெருந்துறையில் என்றும்

பிரியானை வாயாரப் பேசு.”

பிறப்பை யொழித்துப் பேரின்பம் பெற்று, அழியா நிலை எய்த விரும்பும் உயிர்க்கு ஆநந்தக் கூத்தன் அருக்கிரகத்தைக் குறிக்கும் தூக்கிய திருவடியைத் தத்துவ ஞானசிந்தனை யொடுதொழுதால் தான் அது சித்திக்கும். அதனால்தான் நம் ஆசாரியப் பெருமக்கள் திருவாக்கில், 'வீட எடுத்தது காலனை' என்பது முதலாகப் பல இடங்களில் அக்காலன் அழிவைத் திருவடித் தொடர்புடன் இயைத்துக் கூறியருளினர்.

'காலனைக் காலால் உதைத்தல் பாடி' 'காலன் ஆருயிர் கொண்ட பூங்கழலாய்' 'காலாற் காலனைக் காய்ந்த கடுந்தழற் பிழம்பன் னமேனிச் செய்யனே' என்றுத் திருவாசகங்களை நோக்கியுணர்மின்கள். பிறப்பும் இறப்பும் அறப்போக்கிப் பேரின்பம் பெறப்பேணும் அன்பர்க்கு ஒரே தொழில்தான் தேவை. அது தான் திருக்கூத்தையுணருந் திறம். அத்திறம் எளிதன்று. இங்கே போற்றிப்பஃரெடையில் 42-49 ஆம் கண்ணிகளைக் கற்றுணர்ந்து கொள்ளல் நல்லதாகும்.

திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் தில்லைச் சிதம்பரத்தில் தரிசனம் புரியுங்கால், "வெய்ய கூற்று ஒடுங்க உறுங்கடிப் போதவையே உணர்வுற்றவர்" என்று திருவாசகம் உணர்த்திய வாறு உணர்வுற்றார். சேக்கிழார் சுவாமிகள் அருளியவாறு இது:-

“அண்ண லார்தமக் களித்தமெய்ஞ்

ஞானமே யானஅம்பல முத்தம்

உண்ணி றைந்தரு னத்தெழும்

ஆனந்த ஒருபெருந் தனிக்கூத்தம்

கண்ணின் முன்புறக் கண்டுகும்

பிட்டெழுங் களிப்பொடுங் கடற்காழிப்

புண்ணி யக்கொழுந் தனையவர்

போற்றுவார் புனிதரா டியபொற்பு.”

உள்ளிறைந்தது அகம். கண்ணின் முன்பு-புறம். அக்காட்சியில் புறக் காட்சி தில்லையில். அகத்திற் கண்டவாறே புறத்திற் கண்ட உண்மைவய உணர்த்திற்று இத் திருப்பாடல்.

“ உணர்வின் நேர்பெற வருஞ்சிவ

போகத்தை ஒழிவின்றி உருவின்கண்

அணையும் ஐம்பொறி அளவினும்

எளிவர அருளினே” எனப்போற்றி

இணையில் வண்பெருங் கருணையே

ஏத்திமுன் எடுத்தசொற் பதிகத்தில்

புணரும் இன்னிசை பாடினர்;

ஆடினர்; பொழிந்தனர் விழிமாரி.”

161

உணர்விற்பெற வரிய சிவபோகம் பெரினும் எளிதிற் பெறக் கிடைத்தது. கற்றாங்கு எரியோம்பிக் கலியை வாராமே செற்றார் என்று தில்லை வாழந்தணர் சிறப்பைத் தொடக்கமாகக் கொண்டு கூறிய திருப்பதிகமே அது. இன்றும் தில்லையம் பலத்தில் சிவ வேள்வி செவ்விதின் நடைபெறுகின்றது. உலகிற் கலிநீங்கிச் செல்வம் மலிவுற்றிருப்பதற்கு முதற்காரணம் அதுவே. ஏனைய தலங்களில் வேள்விச் சிறப்பு அத்தனை காணக்கிடையாது.

“ இருகூற்றுருவத் திருந்தண் பொழிற்றில்லை

பொருகூற்றின் கூத்தை யுணராய் மடநெஞ்சே

ஒருகூற்றின் கூத்தை உணராய் எனின்மற்றப்

பொருகூற்றம் தோற்றப் புலம்பேல் வாழி மடநெஞ்சே”.

இதில் 1. இருகூற்றுருவம் என்றது அம்மையப்பர் திருக் கோலம். 2. ஒரு கூறு என்றது அம்மையின் கூறு அன்று. அப்பன் கூறு. ஏன்? அதுதான் ஆடுதற்குரிய கூறு. ஆட்டத் தைப் பார்த்திருக்குங்கூறே அம்மைக் குரியது. 3. அக்கூத்தை யுணர்தல், இக்கட்டுரைக்கண் மேற்கொண்ட பெரிய புராணத் திருப்பாடல் இரண்டனுள் முன்னதன் உட்கோள் ஆகும். திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார்க்கு அச்சிவபோகம் அவரது உணர்வின் நேர்பெற வரும். ஏனையோர்க்கு உணர்விற்பெற அருஞ்சிவ போகம் ஆம். அவர்க்கு எளிவர அருளிய உண்மையால் அச்சிவபோகத்தின் அருமையுணர்த்தியதே அது. வருஞ்சிவபோகம் அருஞ்சிவ போகம் என்றிருவகையிலும் பிணித்துப்

பொருள் கொள்ளலாம் ஆயினும், 'எளிவர அருளினை' என்ற தால் அருமையே ஆண்டுக் கொள்ளற் பாலது. வருதற் றெழிலைக் குறித்தாரல்லர் ஆசிரியர் சேக்கிழார் பெருமானார்.

இருகூறு :- (1) மெய்ஞ்ஞானமேயான அம்பலம்.

(2) அந்த ஞானத் தெழுந்த ஆனந்தப் பெருந் தனிக்கூத்து.

உருவம் :- அவ்விரண்டும் இயைந்த குணகுணிசம்பந்தம்; அன்னதொரு ஞானானந்தப் பெரிய பொருள் (பரப் பிரமம்).

ஒருகூறு :- ஞானத் தெழும் ஆனந்த முதல்.

கூத்து :- ஐந்தொழிலும் அவற்றுள் தலை சிறந்த அருளும்.

உணர்தல் :- பெரிய புராணத்தின் இவ்விரு பாடலிலும் உணர்த் திய வாறு வழிபடல்.

உணர்தற் பயன் :- பொருகூற்றம் (யமன்) தோற்றப் புலம் பாமை அழியா இன்பப் பெருநிலைப் பேறு.

(தொடரும்)

★ கந்த புராண வசனம் ★

புதிய பதிப்பு

சுபகிருது ஆண்டு விசய தசமி வெளியீடு

697 பக்கம் வெள்ளைத் தாள். தனிப் பிரதி அடக்க விலை ரூ. 3.
ஒரேசமயத்தில் 20 பிரதிகளுக்கு மேல் வாங்குவோருக்கு 20% கழிவு.

கிடைக்குமிடங்கள் :-

1. ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் கலைக்கோயில்,
ஸ்ரீவைகுண்டம். (திருநெல்வேலி ஜில்லா)

2. "தியாகராச விலாசம்"

53, பிள்ளையார் கோயில் தெரு; திருவேட்டிசுவரன் பேட்டை,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5

திருவருட் பயன் - தெளிவுரை

பண்டித வித்துவான் சைவப் புலவர் சித்தாந்த நன்மணி,
திரு. கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள்,
தமிழ்ப் பேராசிரியர், செந்தமிழ்க் கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.

(மலர் 14. இதழ் 7-ன் தொடர்ச்சி)

2. உயிரவை நிலை.

இது உயிர் அவை நிலை எனப் பிரிக்கப்படும். உயிர்க ளாகிய அவற்றின் நிலையை இவ்வதிகாரத்தில் விரித்துக் கூறுதலின் இது உயிரவை நிலை எனப்பெயர் பெற்றது. பதி, பசு, பாசம் எனப்பகர் முன்றனுள் பதியின் நிலையை முதலதி காரத்துக் கூறிய ஆசிரியர் அடுத்துப் பசுவின் நிலையை இவ் வதிகாரத்துக் கூறுகின்றார் ஆதலின் மேலையதனோடு இயை புடைத்தாயிற்று.

11. “பிறந்தநாள் மேலும் பிறக்கும்நாள் போலும்
துறந்தோர் துறப்போர் தொகை”

(தெ - ரை) உயிர்கள் முன்பு பிறந்த நாளையும் இனிப் பிறக்கப் போகின்ற நாட்களையும் இத்துணையென்று அறுதி யிட்டுச் சொல்ல இயலாது. அதுபோல உடலையும் உலகையும் துறந்து, வீட்டைந் தோர்களின் தொகையையும், இனி அடைய இருப்பவர்களின் தொகையையும் அறுதியிட்டுச் சொல்ல இய லாது என்பதாம்.

துறந்தோர் தொகை பிறந்தநாள் போலும், துறப்போர் தொகை மேலும் பிறக்கும்நாள் போலும் எனக் கூட்டிப் பொருள் காண்க. உயிர்கள் இதுவரைப் பிறந்த நாளையும், இனிப் பிறக்க இருக்கிற நாளையும் அறுதியிட இயலாதவாறு போல,

இதுவரை வீட்டைநீதோர் தொகையையும், இனி வீட்டைய இருக்கின்றவர்கள் தொகையையும் இத்துணையென அறுதியிட்டுச் சொல்ல இயலாதென்பது கருத்து. இங்ஙனம் மனித இனத்துள் ஏகதேசமாகிய ஒவ்வொரு பகுதியினரையே அளவிட்டுச் சொல்ல இயலாது என்பதால் உயிர்கள் பல என்பது பெறப்பட்டதாம். இப்பாடலின் அமைப்பு “துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்து, இறந்தாரை எண்ணிக் கொண்டற்று” என்பதனோடு ஒத்துள்ளது.

12. “திரிமலத்தார் ஒன்றதனிற் சென்றார்கள் அன்றி
ஒருமலத்தார் ஆயும் உளர்.”

(தெ - ரை) ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்களையும் உடையாரைச் சகலர் என்பர். இவர்களையே திரிமலத்தார் என்று குறிக்கின்றார் ஆசிரியர். அம் மும்மலங்களுள் ஒன்றாகிய மாயையினின்றும் நீங்கி ஏனை இருமலங்களையும் உடையாரைப் பிரளயாகலர் என்பர். இவர்களைத் தவிர மாயை கன்மமாகிய இரு மலங்களுமின்றி ஆணவமாகிய ஒரு மலமே உடையாரை விஞ்ஞான கலர் என்பர்.

எனவே உயிரினங்கள் மூவகைப்படும் என்பது கருத்து.

13. “மூன்றுதிறத் துள்ளாரும் மூலமலத் துள்ளார்கள்
தோன்றலர்தொத் துள்ளார், துணை.”

(தெ - ரை) மேற் கூறப்பட்ட மூவகையாரும் ஆணவ மலத்தால் பிணிக்கப்பட்டவர்களே ஆவர். அவர்களுள் மாயையைத் துணையாகக் கொண்டுள்ள சகலர் என்பார் மலத்தினால் பிணிக்கப்பட்டிருக்கின்ற நிலையை அறியாதவர்களாவர் என்பதாம்.

எனவே விஞ்ஞான கலரும், பிரளயா கலரும் தமக்கு மலப் பிணிப்பு உளதாதலை அறிந்தவர்கள் என்பதாம். துணை தொத்துத் தோன்றலர் எனக்கூட்டிப் பொருளுரைத்துக் கொள்க. துணை-மாயையைத் துணையாக உள்ள சகலர். தொத்து-மலப்பிணிப்பு.

14. “கண்டவற்றை நாளும் கனவிற் கலங்கியிடுந்
திண்டிறலுக் கென்றே செயல்.”

(தெ - ரை) நாள்தோறும் நனவிலே காண்கின்ற பொருள்
களை கனவிலே மறந்து மாறுபடக் காண்கின்ற திண்ணிய
வலிமை உடைய உயிர்களுக்கு சுதந்திரம் ஏதுளது? ஒன்று
மில்லை. என்பதாம்.

நனவிற் காணுகின்ற பொருள்களைக் கனவில் மறப்பதும்
உண்டு; அன்றி மாறுபடக் காண்பதும் உண்டு. இச்சிறு நிலை
யிலேயே ஆற்றலின்றி யிருக்கும் உயிர்கள் தம் வயத்தவாயும்,
முற்றும் உணர்வனவாயும் இருப்பது எங்ஙனம் இயலும்?
இயலாது. ஆதலின் உயிர்கள் உணர்த்த உணரும் இயல்பினவே
என்பது பெறப்படும். திண்திறல்-திண்ணிய வலிமை. ஈண்டு
அது ஆகுபெயராய் உயிர்களை உணர்த்திற்று. ஒன்றானும்
வலிமையில்லாத உயிரை இங்ஙனம் சிறப்பித்துக் கூறியது
இகழ்ச்சிக் குறிப்பாம்; “உடம்போடுயிரிடை நட்பு” என்பதுபோல.

15. பொறியின்றி ஒன்றும் புணராத புந்திக்கு)
அறிவென்ற பேர்நன்(று) அற.

(தெ - ரை) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும்
ஐம்பொறிகளில் யாதாயினும் ஒன்றின் துணையினுல்தான் உயிர்
கள் உணர முடியும். உண்மை இங்ஙனமாக, உயிர்களுக்கு
அறிவு என்று பெயர் வைத்திருப்பது மிகவும் அழகிதாக இருக்
கின்றது என்பதாம்.

புந்தி - அறிவு. அஃதுஈண்டு ஆகுபெயராய் உயிர்களை
உணர்த்திற்று. அறிவென்ற பேர் நன்றற என்பது மேலையது
போல இகழ்ச்சிக் குறிப்பாய்த் தாமாக ஒன்றையும் அறிய
இயலாத உண்மையை விளக்கி நிற்கின்றது.

(தொடரும்)

திருவாசகம் திருஅம்மாளை

(‘கையார் வளைசிலம்ப’ எனத் தொடங்கும் பாசுரத்தின் விளக்கம்.)

கல்வெட்டு ஆராய்ச்சிக் கலைஞர்,
வித்துவான், திரு. சுந்தரேச வண்டையார் அவர்கள்,
அண்ணாமலை நகர்.

அம்மாளை:

அம்மாளை என்பது மகளிர் விளையாட்டினுள் ஒன்று. (இவ்வாறே ஊசலாடல், கழங்கு, பந்து ஆடல், முதலியனவும் தமிழ் நூல்களிற் கூறப்படும்.) மூவர் அல்லது இருவர் மகளிர் ஒருங்கு கூடி, தம் கையிலுள்ள அம்மனைக்* காயை (அம்மாளைக் காயாவது - உருண்டை வடிவில் (பாசிகோப்பதுபோல்) பலவகை மணிகள் கோத்துப் பின்னியிருக்கும்) மேலே யெறிந்து அது தன் கைக்கு வருமுன், கையிலுள்ளதை மேலெறிந்து முன்னதைக் கைப்பற்றி, அது வருமுன் கையிலுள்ளதை வீசி விளையாடுவது. மேலே வீசியதைக் கைப்பற்றத் தவறி அது நிலத்தில் விழுமானால் தோல்வி. இது மூவரம்மாளை என்ற நூலிலும், பெண்பாற் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பருவங்களில் ஒன்றாக வருவதும் கொண்டறிக. எங்கள் மணிவாசகப் பெருந்தகையார் பாடிய தாகலின் இது திரு அம்மாளை யெனப்பட்டதென்க.

பாடலின் பொழிப்புரை:

அம்மாளை யாடும் தோழியே! நாம் கையிலுள்ளதனை மேலெறிந்து பற்றுவதாற் கையிலுள்ள வளையல்கள் ஒலிக்கின்றன. மேலெறிந்தது விழுமிடம் நோக்கி முகம் அங்கு மிங்கு மசைதலின் காதிலணிந்த குழைகள் ஆடுகின்றன. அவற்றை எறிந்தும் பற்றியும் ஆடும் வேகத்தினால் நமது குழல் சரிந்து

* ‘அம்மனை தங்கையிற் கொண்டு’ (சிலப்-29 அம்மனை வரி 3)

புரள்கின்றன. அவை புரளவே தலையிற் செருகியிருந்த மாலையின் மலர்கள் வெளிப்பட்டுத் தேன் சொட்டுகின்றன. அத்தேனை யுண்ட களிப்பினால் வண்டினம் ரீங்காரம் பாடுகின்றன.

இவ்வாறு சிலம்ப, ஆட, புரள, ஒலிப்ப, நாம் ஆடும் ஆடலைப் பாடிக்கொண்டு ஆடுவோமாக. யாரைப் பாடுவது? நம் ஐயாற் றப்பராகிய செம்பொற் சோதீசுரரைத்தான். அவர் எத்தகையர்? அவர் (பவளக்குன்றம் போலும்) சிவந்த மேனியை யுடையார். அதன்மேல் திருவெண்ணீறு பூசியவர். தமது கைகளிரண்டும் ஒன்று சேர்தலில்லாத தமக்கு மேற்பட்டவர் தம்மையன்றிப் பிறரில்லாத தன்மையுடையார்; எள்ளில் எண்ணெய் போல் எங்கும் நிறைந்தவர். உண்மையன்பருக்கு உள்பொருளாகி வெளிப்பட்டருளுவர். போலிகட்கு இல்பொருளாய் மறைந்து நிற்பவர்; இன்னும் அவர் வேதாகம முதலிய நூல்களால் அறுதியிட்டு நிறுவப்படும் பொருளாகவும் உள்ளார். அத்தகையராய் நமது திருவையாற்றில் வீற்றிருந்தருளி விளங்குபவர்; அவரைப் பாடிக்கொண்டு நாம் அம்மனை ஆடுவோமாக தோழியே. என்பது பொழிப்புரை.

விளக்கவுரை:

செய்யாளை வெண்ணீறணிந்தாளை — சிவபெருமான் செந்நிறம் ஆதலின் செய்யாளை என்றார். “வெள்ளிப்பொடிப் பவளப்புறம் பூசிய வேதியனே” என்பது அப்பர் திருவிருத்தம். சேர்ந்தறியாக்கையான் — அகங்கைகள் இரண்டும் ஒன்று சேர்வது பிறரைக் கும்பிட நேரும்பொழுது மட்டும்தான். ஆதலின் நமது சிவபரம்பொருள் பிறரெவரையும் கும்பிடவேண்டிய அவசியமில்லாதவர். திருமால் முதலிய தேவர், தம்மை வணங்கினால் அவர்களைத் தம் ஒரு கையை அமர்த்தி ஆசீர்வதிப்பதல்லது பிறிதென்? இப்பொருள் சைவபரம் பரையின் வந்த புலவர்பெருமக்கள் பலரிடம் கேட்டறிந்த உண்மையாகும். திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையென்பார், தாமெழுதிய திருவாசகப் பொழிப்புரை நூலில் இப்பாடத்தை “சேர்ந்தறியார்க் கையாளை” என்று திரித்துக்கொண்டு வேறு பொருள் கூறினர். எங்குஞ்செறிந்தான்—இதன் விளக்கத்தை சிவஞான சித்தியார் ‘உலகினுக்குயிருமாகி யுலகுமாய் நின்றதோரார்’

என்ற 9-ஆம் சூத்திரம் 48-ஆம் திருவிருத்தத்தாலும், இதன் எடுத்துக்காட்டாகத் திகழும் ஷே 52, 53-ஆம் திருவிருத்தத்தாலும் உணர்க.

அன்பர்க்கு மெய்யான்:

‘அற்றவர்க்கற்ற சிவன் உறைகின்ற ஆலவா யாவது மிதுவே’ என்னும் எங்கள் சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் தமிழ் மறையாலறிக.

அல்லாதார்க்கு அல்லாதவன்:

‘பொய்யர்தம் பொய்யனை’ — திருப்பொற் சுண்ணம் பாடல் 12 என்னும் இந்நூலாலும் அறிக.

வேதியன் :

“கைகளும் தலை தேறக் கண்ணில்ஆ
 னந்த வெள்ளம்
 மெய்யொலாம் பொழிய வேத முதல்வரைப்
 பணிந்து போற்றி
 ஐயனே அடிய நேனை அஞ்சலென்
 றருள வல்ல
 மெய்யனே என்று வீட லாலவாய்
 விளம்ப லுற்றார்”

என்னும் எங்கள் சேக்கிழார் பெருமான் திருவாக்கால் (திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 665 ஆம் பாடலால்) அறிக.

இலக்கணக் குறிப்பு :

மை ஆர் குழல் — மேகம் போன்ற குழல். மை — மேகத்துக்குப் பண்பாகு பெயர். ஆர் — உவம வாசகம். செய்யான் — வெண்ணீறு — முரண் தொடை. வேதியன் — இதன் முதனில யாகிய வேதம் என்பது உபலக்கணத்தால் ஆகம முதலிய நூல்களையும் தழீஇ நின்றது.

பாடுதும்— தும் தன்மைப் பன்மை விகுதி. இங்கு உளப் பாட்டுப் பொருளில் வந்தது.

காண் — முன்னிலையசை.

அம்மாணை — அம்மாணையாடும் தோழியை யுணர்த்தியது தொழிலாகு பெயர்.

அம்மாமும் — ஐகார வீற்றுப் பெயராகையின் அது ஆய் என்னும் விளியுருபு ஏற்றது.

“ ஐயிறு பொதுப்பெயர்க் காயு மாவும்
உருபா மல்லவற் ருயு மாகும் ”

என்ற நன்னூல் விதிப்படி. (நன்னூல் - பெயரியல் 49. ஆம் சூத்திரம்)

இராகம் : வாசஸ்பதி

தாளம் : ஆதி

பல்லவி

வந்தருள் புரிந்திட திருச்செந்தூரில் வளரும்
கந்தனே அருள்வடி வேலவனே — குகனே (வந்தருள்)

அனுபல்லவி

விந்தைபலவும் காட்டி வினைதீர்த்தருளும் வேலா
சந்தமும் செழிக்க சன்மார்க்க மருள்சீலா (வந்தருள்)

சரணம்

ஐந்து பூதங்கள் அஞ்சும் ஆனந்தக் கூத்தனருள்
மைந்தனே மகிபனே உமைமகிழ் பாலகனே
பைந்தமிழ் சகலமும் போற்றும் தயாபரனே
நைந்துருகிடும் உள்ளம் நல்வழி நடந்திட (வந்தருள்)

வி. கே. முத்தையா பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்.,
வண்ணார்பேட்டை, திருநெல்வேலி-3.

அன்பு வழியே ஆண்டவனை அடையும் இன்பவழி

திரு. க. சுப்பிரமணியன் அவர்கள்

ஆத்தூர்

அகத்தாய்மை ஆற்றிவு கொண்ட ஆன்மாவிற்கு மிகவும் இன்றியமையாத தொன்று. அஃதின்றேல் அவ்வான்மா விலங் கொடு ஒப்ப நினைக்கப் பெறும் என்பது அறிஞர் கண்ட முடிபு. அன்பு என்பது அகத்தினின்றும் எழக்கூடியது. அகத்திலே அழுக்கின்றிருந்தால் தான் அங்கு அன்பு குடிகொள்ள முடிகிறது. பண்பு எனும் பளிங்கு மண்டபத்தைத் தாங்கி நிற்கும் தூண்தான் அன்பு எனப்படும். பண்பு நிலைபெற வேண்டுமாயின் அன்பு அவசியப்படுகிறது. எனவே, பண்பிற்கு அன்பும், அன்பிற்கு அகத்தாய்மையும் வேண்டற் பாலது.

புற ஒழுக்க முடையார் போலி அன்பராயும் உள் ஒழுக்க முடையார் உண்மை அன்பராயும் ஒழுகுவதைக் காணலாம். அன்புடையார் எனக் கூறின் அவர் அகத்தாய்மை உடையவர் என்பது வெளிப்படை. செம்பிலே களிம்பு ஏறுவதால் செம்பின் ஒளி மழுங்குகிறது. உள்ளத்திலே அழுக்கு ஏறுவதால் உள்ளத்தின் ஒளி குன்றுகிறது. களிம்பு உள்ளவரை செம்பு உபயோக மற்றதாய் பயனின்றிக் கிடக்கிறது. அழுக்கு உள்ள வரை உள்ளத்தில் உயர்ந்த எண்ணங்கள் குடிகொள்வதில்லை. உயர்ந்த எண்ணங்களை எண்ண வேண்டிய உள்ளம் தாழ்ந்த எண்ணங்கட்கு இடம் கொடுத்துத் தாழ்மையுறுகிறது. செம்பிலிருந்து களிம்பைப் பிரிக்க முடியும், ஏன்? களிம்பு ஏறாத வண்ணம் பாதுகாக்கவும் இயலும்- இயல்பிலே களிம்புடன் கூடியது அல்ல செம்பு. உள்ளத்தில் உறையும் கள்ளமுடை ஆணவத்தையும் உள்ளத்தினின்றும் பிரிக்க முடியும், முடியாத

செயலன்று அது. தீயஎண்ணங்கட்கு இடம் கொடாத வண்ணம் மனதைப் பாதுகாக்கவும் இயலும். உள்ளம் இயல்பிலே அழகுக் குடையது அல்ல!

எனவே அறிவு என்னும் அங்குசத்தின் துணைகொண்டு, மலம் எனும் மதயானை நம் மனத்தைத் தாக்காத வண்ணம் பாதுகாப்பின் அன்பென்னும் தெய்வீகம் அகத்திலே குடி கொண்டு அருளாட்சி புரிவதைக் காணலாம். அன்பு குடி கொண்ட இடத்தில் ஆண்டவன் விரும்பி உறைகிறான். அடைய முடியாத - அறிதற்கரிய பெருமானை எளிதிற் காணும் வழி அன்புவழி! அதுவே இன்ப வழி!

“அன்பிலார் எல்லாந் தமக்குரியர் அன்புடையார்

என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.”

என்பது குறள்.

அன்புள்ளமுடைய மக்கள் தங்களது எலும்பையும் கூட பிறர் பொருட்டுத் தியாகம் செய்வரெனில் அவர் தம் அன்பை அளவிட்டுரைத்தல் கூடுமோ?

உறுப்புக்களில் சிறந்தது கண். அந்தக் கண்ணையும் இழக்கத் துணிந்தார் ஓர் அடியார். அவரை அத்தியாகத்திற்குத் தூண்டியது எது? அன்பு! ஆம். காளத்தியப்பர் மீதுகொண்ட அன்பு. அவ்வன்பினால் வேட்டுவ குலத்துதித்த திண்ணனார் விண்ணவர் குலத்தினும் மேம்பட்ட கண்ணப்பரானார்.

பற்றற்ற ஞானிகளாலும் கூட முற்றும் துறக்க முடியாத குழந்தைச் செல்வத்தை - தனது செல்வமகன் சீராளத்தேவரை அடியவர் பொருட்டுத் தியாகம் செய்த அண்ணல் சிறுத் தொண்டரை அந்த அளவிற்குத் தூண்டியது எது? அன்பு! ஆம் சிவபரம் பொருளின் மீதுகொண்ட எல்லையற்ற காதல்!

சேரியில் வாழ்ந்த நந்தனார் சித்தத்தைச் சிவன் பால் வைத்தார். சிவசீலராய் விளங்கினார். சேரிவாழ் பறையர் சிவனடி சிந்திக்கலாம். ஆனால் சிவனகம் புகுதல் கூடாது என்பது அன்றைய சமூகத்தின் கொள்கை. சாதியிற் பறையனாயினும் ஆதியந்தமில்லா அமரனை அடைந்தே தீருவேன் எனத்துணிவு

கொண்டார் நந்தனார். சிந்தனையைச் சிவனுக்கு ஆக்கினார். அவர் பேச்செல்லாம் தில்லை. அவர் முச்செல்லாம் சிவம். அவர் செயலெல்லாம் சிவபரம் பொருளுக்கே! சிவனடிக்கே அன்பு செலுத்தும் சிவசீலர் நந்தனார். தாம் காணும் பொருளிடத் தெல்லாம் சிவத்தைக் கண்டார். சிவத்தினுள்ளே அன்பைக் கண்டார். இங்ஙனம் சிவவாழ்வை அமைத்துத் தவவாழ்வை மேற்கொண்டார்.

அன்புக் கனியை ஆராவமுதைத் தில்லை சென்று பருக நினைத்தது அவரது திருவுள்ளம். அன்புள்ளம் கொண்ட அம்பல வாணரை அணுக முதலில் தன்னை அன்பிற்கு அடிமையாக்கிக் கொண்டார். அன்பைத் தன்னுள்ளே அமைத்து ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தார். தில்லையை அடைந்த நாயனருக்குத் தெய்வீகக் கோலம் கிட்டிற்று. காட்டிலும் மேட்டிலும் சென்று கடுந்தவம் புரியும் ஞானிகளுக்கும் கிட்டாத ஞானக்கனியைத் தில்லையில் கண்டு சுவைத்துத் தெய்வீகமுற்ற திருநாளைப் போவாரின் வாழ்வு அன்பின் அடிப்படையில் எழுந்தது.

அன்பு வாழ்வைச் சிவ வாழ்வு என அறையலாம். அன்பும் சிவமும் ஒன்றே என்பதை அழகு தமிழில் பாடுகிறார் திருமூலர்.

‘அன்பு சிவம்இரண் டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே.’

‘ஈனக் குடியில் பிறந்த நந்தன் ஈசனைக் காண்பதா?’ என இகழ்ந் துரைத்தோர் எண்ணிலர். ‘பாவிப் பறையன் சென்று பரமன் திருவுருவைக் காண்பதா?’ என ஆர்ப்பரித்தோர் பலர். நந்தனார் நாதன்பால்கொண்ட அன்பு வென்றது. அறியாத மக்கட்கு அறிவு புகட்டியது. உணமை அன்பிற்கும் உள்ளன் பிற்கும் தடையுளதோ? நாயனார் இறைவன் மீது கொண்ட அன்பைத் தடைசெய்ய எவரால் இயன்றது? எனவேதான்,

‘அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந் தாழ்?’

என வினவுகிறார் வள்ளுவப் பெருந்தகை.

அன்புவழியில் சென்றால் அடைதற்கரிய ஆண்டவனையும்
எளிதில் அடைந்து அருள்பெறலாம் என்ற அருமையான
கருத்தை அடியவர்களின் வரலாற்றிலிருந்து நாம் அறிகிறோம்.

அப்பரடிகளும்,

“ உறவுகோல் நட்டு உணர்வு கயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் நிற்குமே.”

என்பார்.

எனவே அன்பு வழி பாடு பொன்னையும் பொருளையும்
கொண்டு செய்யப்படும் வழிபாட்டினும் சிறந்தது. இறைவனின்
இன்னருகைப் பெறப் பொருள் வழிபாட்டிற்குப் பலநாள் ஆகிறது.
ஆனால் அன்பு வழிபாட்டிற்கோவெனில் சில நாட்கள் தாம்
ஆகின்றன. ஆறே நாட்களில் செயற்கரிய அன்புத்தொண்டு
செய்து அன்புவழிபாட்டின் பெருமையை நிலைநாட்டினார்கள்
ணப்பர். அவர் இறைவனுக்குப் பொன்னைக் கொடுக்கவில்லை.
பொருளைக் கொடுக்கவில்லை. அன்பைக் கொடுத்தார். அது
பொன்னையும் பொருளையும் வென்றது.

மணிவாசகரும்,

‘ பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள்போல் விளங்கச்
செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலசம் ஊனமுதம்
விருப்புற்று வேடனார் சேடறிய மெய்குளிர்ந்தங்
கருள்பெற்று நின்றவா தோனோக்கம் ஆடாமோ.’

என்பார்.

எனவே அன்புவழியில் நின்று அருட்செல்வராய் விளங்கு
வதே பிறவியெடுத்த ஆன்மாக்கள் உய்திபெறும் வழி என
அறுதியிட்டு உறுதி கூறலாம்.

பாம்ப்பே

திருமதி. விசாலாக்ஷி நாராயணஸ்வாமி அவர்கள்.



வரலாறு:

பாம்ப்பே நகரத்து மக்கள் பெரும்பாலும் பாம்ப்பேயின் 'திறந்த வெளி அரங்கில்' கூடியிருந்தார்கள். அன்றைய தினம் ஒரு பெரிய விழா. வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு இந்த சந்தர்ப்பம் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. சிங்கமும் புலியும் குற்றவாளியைக் கொண்டு பசியுடன் அவனைப் புசிப்பதைப் பார்க்கத் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் சற்று தூரத்திலிருக்கும் வெசுவியஸ் மலையின் மீது கருமேகம் திரண்டு கொண்டிருந்தது. திடீரென ஒரு பெரிய கர்ஜனை கேட்டது. பட்டப் பகலில் இருள் சூழ்ந்து விட்டது. வெசுவியஸ் எரிமலையின் அகண்ட வாய் தீயும், புகையும், சாம்பலுமாகக் கக்கிற்று. சற்று நேரத்திற்குப்பிறகு மறுபடியும் அதே கோரகர்ஜனை. குபீரென்று வெளிச்சமும் புகையும் மாறி மாறி எழும்பிப் பூமி அசைந்தது. பூமாதேவியின் இந்த பலத்த கோபத்தை பாம்ப்பே மக்கள் பார்த்து பீதியுடனும் ஆச்சிரியத்துடனும் பிரமித்து விட்டார்கள். வெசுவியஸ் மலையிலிருந்து அந்தக் கந்தக வெள்ளம் நகருக்குள்ளேயே அதிவேகத்துடன் பாய்ந்து ஓடி வந்து விட்டது. என்ன செய்வோம், எங்கே செல்வோம், எந்தத் திக்கில் போனால் தப்பிப் போம் என்று கதறிக்கொண்டு இங்கும் அங்கும்பதறி ஓடினார்கள். குழந்தைகள் தாயை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டன. உற்றார் உறவினர், சேர்ந்து இருந்தவர்கள் கூட்டத்தில் கலைந்துவிட்டனர். கூண்டிலுள்ள சிங்கமும் கர்ஜித்தது. மூன்றாம் நாள்தான் இந்த பயங்கரமான தீ மழை ஓய்ந்தது. பத்தடி உயரக் கல்லும், ஏழடி

‘வாடுனா’ இதழில் வெளிவந்துள்ள இக்கட்டுரை ஆசிரியர் அனுமதியுடன் வெளியிடப் பெறுகின்றது

உயரச் சாம்பலும் இந்த பிரசித்தி பெற்ற பாம்ப்பே நகரை முடிவிட்டன. பாம்ப்பே நகரம் ஒரே நிசப்தமாக இருந்தது. நகரத்தின் 20,000 ஜனத்தொகையில் பெரும்பாலும் தப்பினார்கள். ஆனால் சுமார் 2000 பேர்கள் தப்பிக்க முடியாமல் மாண்டார்கள். பல நூற்றாண்டுக் காலமாக மதுவும், எண்ணெயும் வியாபாரம் செய்து கொண்டு வணிகர்களும், பெருமக்களும் திகழ்ந்த இந்த நகரம் கி.பி 79-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் அடியோடு அழிந்து விட்டது. 1700 வருடங்கள் இவ்வாறு புதைந்து கிடந்த நகரை 1748-ம் ஆண்டு கண்டு பிடித்தார்கள். ஒரு விவசாயி தம் திராசைக் கொல்லையைத் தோண்டியபோது பல அருமையான சிலைகளைக் கண்டார். வெகு ஆச்சரியமடைந்து அதைத் தொடர்ந்து தோண்டியபோது, சிலைகள் மட்டுமல்ல, பலவித விசித்திர சாமான்களோடு ஒரு பெரிய நகரமே தென்பட்டது. இந்த நகரத்தைத்தான் சுமார் ஆறு வருடத்துக்குமுன்பு நானும் பார்த்துவிட்டு வந்தேன்.

இத்தாலியின் தலைநகரமாகிய ரோமாபுரியிலிருந்து தெற்கு நோக்கி மூன்று மணிநேரம் ரயில் பிரயாணம் செய்தபின் நேபில்ஸ் நகரத்தை அடைந்தேன். அங்கிருந்து பாம்ப்பே 15 மைல் தூரத்தில்தான் இருக்கிறது. ரயிலிலும் போகலாம். ஆனால் நாங்கள் ஒரு டாக்ஸி பேசிக் கொண்டு பாம்ப்பே சென்றோம். வெசுவியஸ் மலையடி, சமுத்திரத்திலிருந்து 1½ மைல் தொலைவில் இருக்கிறது. போகும் வழியெல்லாம் திராசைத் தோட்டமும் ஆலிவ், மற்ற பழவகை மரங்களும் ஏராளமாகப் பார்த்தோம். எங்கள் டாக்ஸி டிரைவருக்கு, ஆயிரக்கணக்கான பேர்களை அழைத்துச் சென்று பாம்ப்பேயின் கதையைச் சொல்லிச் சொல்லி நெட்டுரு ஆகிவிட்டது. எங்களிடமும் அந்தத் தெருக்களையும், வீடுகளையும் பற்றிச் சொல்லி எங்கள் ஆவலை அதிகரித்து விட்டார். கி. பி. 62-ம் ஆண்டு ஒரு முறை இந்நகரம் பூகம்பத்தில் அடிபட்டிருந்தது என்று தெரிவித்தார் அவர். இப்படிப் பேசிக்கொண்டே பாம்ப்பே வந்து சேர்ந்தோம். ஊருக்கு உள்ளே செல்வதற்கு ஒரு சிறிய கட்டணம் கட்டிவிட்டு ஒரு வழி காட்டியையும் அழைத்துக் கொண்டு நகரைச் சுற்றிப் பார்த்தோம். நம் இந்திய புராதன நகரங்களைப் போல் இந்த

நகரமும் அரண் சூழ்ந்திருந்தது. இதனுடைய சுற்றளவு 3300 மீட்டர். நாலாபக்கத்து வாசல்களையும் ஒன்றாகக் காவலுடன் பூட்டி வைத்துவிட்டால் எதிரிகள் உள்ளே நுழைய மாட்டார்கள் என்று தான் அவர்களுக்கு எண்ணம் போலும். அருகில் இருக்கிற எரிமலை அவர்களுக்கு இந்தத் தீங்கு செய்யும் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

புராதன நகரின் அமைப்பு :

நான்கு பெரிய தெருக்கள் வடக்கு தெற்காகவும், மேற்குக் கிழக்காகவும் இருக்கின்றன. தெருக்களின் முலையில் நகரத்தின் எல்லையைக் கூற, மொத்தம் எட்டு பெரிய கேட்டுகள் இருக்கின்றன. இந்நகரம் ஒன்பது பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது.

சமுத்திரக்கரையோரம் இருக்கும் வாசலுக்கு அருகில் மினர் வாவின் சிலை ஒன்று இருந்ததாம்.

இதன் இரு புறமும் தங்க விளக்கினால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த விளக்குகள் இப்போது நேப்பிள்ஸ் நாஷனல் மியூசியத்தில் இருக்கின்றன. ஊர் முழுவதையும் நாங்கள் சுற்றிப்பார்த்தோம். அநேக வீடுகளில் கூரைகளே இல்லை. அந்த எரிமலையிலிருந்து பெரிய பெரிய பாறைகளும் வெகு உஷ்ணமுள்ள கந்தக பிரவாகமும் வந்து வீடுகளை முடிக்கொண்டால் எவ்வளவு பலமாகத்தான் இருக்கட்டுமே, கூரைகள் தாங்குமா? ஆனால் சில வீடுகள்மீது உடைந்துபோன, அரைகுறையான கூரைகள் இருக்கின்றன. நாலைந்து பெரிய தெருக்களைத் தவிர மற்றத்தெருக்களெல்லாம் ரொம்பக் குறுகலாகத்தான் இருக்கின்றன. சுவரில் சித்திரங்கள் எழுதி இருக்கின்றனர். தரை சில இடங்களில் பளபள வென்று இருக்கிறது. நிறமும் சில இடங்களில் பளிச் சென்று நன்றாகவே இருக்கிறது. நகராட்சியிலும், கலையிலும், வியாபாரத்திலும், பண்பாட்டிலும் முன்னேற்றம் அடைந்த நகரம் அது. அந்தக் காலத்து¹ நாகரீகத்திற்கு பாம்ப்பே ஓர் உதாரணமாக இருந்தது. வீடுகள் ஒன்றோடொன்று ஒட்டி இடைவிடாமல் இருக்கின்றன. தெரு மட்டத்திலிருந்து சில வீடுகள் மராமப உயரமாக இல்லை.

சில வீடுகள் முன் “நல்வரவு” என்று எழுதியிருக்கும். வாயிலில் நுழைந்தவுடன் ஒரு இடை வழி. பிறகு நாலா பக்கமும் தாழ்வாரம், நடுவில் முற்றம். முற்றத்தின் வழியாக மழைத் தண்ணீர் போவதற்கு ஒரு வழியும் இருக்கிறது. சில சமயம் தேவையானபோது முற்றத்தை மூட வேண்டுமானால், அதற்கும் ஏற்பாடுகள் இருக்கின்றன. நாம் ஹால் என்று சொல்லும் அட்ரியம் என்பது மற்ற அறைகளைவிடப் பெரியதாய் இருக்கிறது. படுக்கை அறைகளும் மற்ற அறைகளும் சற்று சிறியவை. இந்த வீடுகளெல்லாம் சாதாரண ஜனங்களின் வீடு. பணக்காரர்களின் வீடுகள் விஸ்தாரமாக இருக்கின்றன. அறைகளும் அதிகமாக இருக்கும். விருந்தாளிகள் தங்கும் அறை, கக்ஷிக்காரர்கள் உட்காரும் அறை, புஸ்தக சாலைக்கு என்று தனித்தனி அறைகள் உண்டு. அந்தக் காலத்தில் ஒரு விசேஷம். என்ன வென்றால் பணக்காரர்களின் வீட்டில் அடிமைகள் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு இரவில் தூங்குவதற்கும், ஓய்வு நேரத்தில் தங்குவதற்கும் எந்த இடம் நியமிக்கப் பட்டிருந்தது தெரியுமா? இவர்களுக்கு மாடியில் ஒரு சிறிய இருண்ட அறை கொடுப்பார்கள். மாடிப்படிகள் எட்டு அல்லது பத்துதான் இருக்கும். நான் நாலைந்து படிகள் ஏறி அந்த இருண்ட அறையை பார்த்து விட்டு மடமட வென்று இறங்கி விட்டேன். வீட்டிலுள்ள பெண்மணிகள் தனி அறையில் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு அலங்காரம் செய்து கொள்வதற்கான மேஜை, கண்ணாடி, மற்றும் வேண்டிய பொருட்களை அங்கேயே வைத்திருப்பார்கள். வீடுகளின் பின்புறம் தோட்டம். அவை சிலைகளாலும் குமிழிடும் குழாய்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும். நான் இன்னொரு வினோதத்தைக் கண்டேன். சில வீடுகளின் முன் வாயிலுக்கு இரு புறமும் சுமார் நாலடி உயரத்தில் முக்கோணமான புரை இருந்தது. நம் கிராமங்களின் வீடுகளில் இந்த வழக்கத்தை அனுசரிக்கிறார்கள். தினமும் சாயங்கால வேளையில் இதில் அகல் விளக்கு ஏற்றி வைப்பார்கள் அல்லவா? அதே போல்தான் பாம்ப்பே மக்களும் செய்திருப்பார்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். அந்தக் காலதாலும் வீட்டுக்கு வீடு குழாய் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. ஒரு இடத்தில் துணி தோய்க்கக் கல்லும், அடுப்பும், பாத்திரம் வைக்க குழாய்க்கு அடியில் இடமும்

மற்றும் கம்பளித் துணிகளைச் சுத்தம் செய்ய இடமும் பார்த்தேன். இது ஒரு சலவைக்காரர் வீடாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

தெய்வங்களும் கோயில்களும் :

கிறிஸ்துவ மதம் வருமுன் கிரேக்கர்களும், ரோமானியர்களும், மற்றும் ஐரோப்பாவிலுள்ள ஜனங்களும் நம்மைப் போலவே அநேக தேவதைகளை வணங்குவார்கள். ஹெர்துலஸ், ஜூபிடர், அபெல்லோ, ஹெர்மிஸ், பாக்கஸ், லைபேரா, வீனஸ் என்றெல்லாம் பல தெய்வங்கள்; ஊரைக் காப்பாற்றும் தெய்வம் வீனஸ் ஆகும். பாம்ப்பேயில் இந்தத் தெய்வங்களுக்கு ஏராளமான கோயில்கள் இருக்கின்றன. ஓர் இடத்தில் உடைந்துபோன தூண்கள் அனேகம் இருந்தன. ஆயிரக்கால் மண்டபம் அல்லது நூற்றுக்கால் மண்டபம் என்று நம்நாட்டில் இருப்பதுபோல் அதுவும் இருந்திருக்கலாம். அந்தக் காலத்தில் மக்கள் எப்படி வாழ்க்கை நடத்தினார்கள் என்று அந்தத் தெருக்கள், வண்டிச் சுவடுகள், குளம்புப் பதிவுகள், தங்கம், வெள்ளி நகைகள், கருகிய பழங்கள், ரொட்டி, பாத்திரங்கள், கோவில்கள், அரங்கம், சந்தைகள் எல்லாம் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. எரிமலை வெடித்த அன்று யார் என்ன என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள் என்று கூடத் தெரிகிறது. எவ்வளவோ சிலைகளைப் பார்த்ததில் மிகவும் பரிதாபமான ஒரு காட்சியை நான் பார்த்தேன். ஒரு தாய் தன் குழந்தையைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு படுத்திருக்கிறாள். குழந்தை பால் குடித்த வண்ணம் இருக்கிறது.

இவைகளையெல்லாம் பாம்ப்பே மியூசியத்தில் வைத்திருக்கிறார்கள். சிலவற்றை நேப்பிள்ஸ் நாஷனல் மியூசியத்திலும் பார்க்கலாம். நிலமளக்கும் கருவி ஒன்றையும் நான் பார்த்தேன்.

இத்தாலி தேசத்தின் பலவித பழங்களும், தானியங்களும், மதுவும், எண்ணெயும் ரொம்ப பிரசித்தம் ஆயிற்றே. பெரிய பெரிய மதுஜாடிகளை வீடுகளின் பாதாள அறையில் இன்றும் பார்க்கலாம். புளிக்கப்புளிக்க மது இன்னும் அதிகச் சுவையாக இருக்குமாம்.

பகல் நேரம் கண்டுபிடிப்பதற்கான ஒரு தூரிய கடியாரத்தை இப்போதும் பார்க்கலாம். நீதிமன்றம், நாடக சாலை, இசை

மன்றம், பொது ஜனங்கள் ஸ்நானம் செய்யும் இடம், நகராண்மைக் கட்டிடங்கள், பொதுச்சதுக்கம், வியாபாரம் நடத்தும் இடம், ஏலம் போடும் இடம், பஸி கொடுக்கும் இடம் எல்லாவற்றையும் வழிகாட்டிகள் காண்பிப்பார்கள். கெட்ட நடத்தை உள்ளவர்களும், சோம்பேறிகளும், வேலை இல்லாதவர்களும் பொழுதைப் போக்கும் இடங்களும் இருக்கின்றன.

சமீபத்தில் பாம்பேயின் எல்லைக்கருகே ஒரு பெரிய அரண்மனையைத் தோண்டி எடுத்திருக்கிறார்கள். ஐஸிஸ் கோவிலும் சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்கு முன் கண்டு பிடித்தார்கள்.

நம்மைப் போலவே அக்கால மக்கள் சகுனம், அபசகுனம் பார்ப்பார்கள். நமக்கு அரசமரம், துளசி எப்படிப் புனிதமானவையோ அதேபோல் அவர்களுக்கு லாரல் மரம். தெருக்களில் வண்டிச்சக்கரம் ஓடின இடமும் குளம்பு பதிந்ததையும் பார்க்கலாம். சில தெருக்களில் பெரிய பெரிய பாருங்கற்கள் புதைத்திருக்கின்றன. மழை இருந்தால் கல்லைத் தாண்டிக்கொண்டு மற்றொரு வீட்டுக்குச் செல்லலாம்.

நாங்கள் கடைசியாக திறந்த வெளி மன்றத்தைப் பார்த்தோம். அது நகரத்துக்குக் கிழக்கு முனையில் இருக்கிறது. சுமார் 20,000 பேர் உட்காரலாம். இப்போது அதன் படிகள் உடைந்து புல்லும் செடிகளும் நிரம்பி இருக்கின்றன. டிக்கட்டு கொடுக்கும் இடம், சாதாரண மக்கள் நுழையும் இடம், பெரியோர்களும், தனிகர்களும் வரும் இடம் எல்லாம் தனித்தனியாக இருக்கின்றன. சிங்கம், புலி இருக்கும் இடமும் பார்த்தோம். எனக்கு அந்த நாள் அதாவது கி. பி. 79ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு ஞாயிறம் வந்தது. பிற்பகல் பூராவும் சுற்றிவிட்டு நேப்பிள் ஸுக்குத் திரும்பச் சற்று களைப்பாக இருந்தாலும் வேகமாக நடந்தோம். சூரியன் மூழ்கி விட்டான். இருட்ட ஆரம்பித்தது. என்னுடன் வந்திருப்பவர்களும் என்னைப்போல் வெசுவியஸ் எரிமலையைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தார்களோ என்னமோ எனக் தெரியாது. நான் மட்டும் அதிலிருந்து புகை ஒன்றும் வராமல் இருக்க வேண்டுமே என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டே கடைக்கண்ணால் அந்த சிகரத்தை பார்த்துக் கொண்டுவந்தேன்.

(தொடர்ச்சி அடுத்த பக்கம் பார்க்க.)

திருஞானசம்பந்தர் அற்புதத் திருப்பதிகங்கள்

ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு

திரு. T. B. சித்தலிங்கம் அவர்கள், M. A.,
தமிழ் விரிவுரையாளர், காசி இந்துப் பல்கலைக்கழகம், காசி.

[மலர் 14. இதழ் 7-ன் தொடர்ச்சி]

9. The Pandya King was afflicted with high fever and the attempts by the jains to cure him of this, proved futile. On the advice of his consort and the minister the King sent for Sri Triugnana Sambandar when the latter arrived on the scene. The jains said that they would cure the left side of the King's body and that Sri Triugnana Sambandar should try to cure the right. The pilgrim poet agreed to it and singing the praise of the sacred ash, besmeared the same on the right side of the King's body. The temperature came down immediately and the pain and fever on the left doubled.

பண் காந்தாரம் :

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு

(முன் பக்கத் தொடர்ச்சி)

உயிர் என்றால் எல்லாருக்கும் வெல்லமல்லவா? நீங்கள் பயப் படாதீர்கள்! உங்களுக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் அவசியம் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள். வெசுவியஸ் எரிமலை கும்பகர்ணத் தூக்கம்தான் தூங்கிக்கொண்டு இருக்கிறது. அப்படியே அருகிலுள்ள 'காப்ரி' தீவையும் எட்டி பார்த்துவிட்டு வாருங்கள். உலகப் பிரசித்தி பெற்ற 'பளு கிரோட்டோவையும்' அங்கு பார்க்கலாம்.

தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திருஆல வாயான் திருநீறே.

“The sacred ash has mystic power (it is the mantra); and it is worn by the celestials. The ash bestows true loveliness and it receives worship. The ash itself is the Tantras and it is the essence of the religion. This is the ash of the Lord of Alavay, in whom dwells his divine consort, Uma.”

10. On the request of the King, Sri Tirugnana Sambandar cured him of the fever totally. Then the jains insisted upon a second test. They said the tenets of religion should be written on a palm leaf and it be placed on fire. Sri Tirugnana Sambandar took out a leaf from among the bundle of hymns. It contained the padigam he sang at Tirunallaru. He laid it on the fire and to the dismay of all it remained unburnt. The jains, then, wrote out their doctrine on a palm leaf and placed it on fire. And it was immediately consumed by the flames.

பண் : பழந்தக்கராகம்.

போகமார்த்த பூண்முலையான் தன்னெடும் பொன்னகலம்
பாகமார்த்த பைங்கண்வெள் ளேற்றண்ணல் பரமேட்டி
ஆகமார்த்த தோலுடையன் கோவண ஆடையின்மேல்
நாகமார்த்த நம்பெருமான் மேயது நள்ளாறே.

“Parameswara, who has shared His body with the divine beauty, Uma, who rides the white Bull, who is the supreme Lord of the celestials, who wears the tiger skin, and who has tied a snake around His waist on the loin-cloth, is our Lord and He dwells at Nallaru.”

11. The jains insisted upon a third test which was just the same as the previous one except that the fire was replaced by water. All of them with the king

and Sri Tirugnana Sambandar reached the river Vaigai. The jains first placed the cadjan leaf containing the tenets of their faith in the water and it was washed away by the current. Then Sri Tirugnana Sambandar sang a padigam (a kind of benediction) and placed the palm-leaf containing the same in the river. It dashed against the current and raced ahead.

பண் : கௌசிகம்.

வாழ்க அந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஒங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாம்அரன் நாமமே
தூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

“Blessed be the Brahmans, the celestials and the cows; May there be rain; May the king shine in glory. All forms of it be perished; Let Hara’s name resound. May all sorrows flee from this world.

12. Kulachirai, the minister; rode a horse to collect the dashing leaf. Sri Tirugnana Sambandar prayed to Lord Siva and the leaf reached the bank at a place now-called Tiruvedagam. And Kulachirai brought it back to the King.

பண் : கொல்லி

வன்னியும் மத்தமும் மதிபொதி சடையினன்
பொன்னியல் திருவடி புதுமல ரவைகொடு
மன்னிய மறையவர் வழிபட அடியவர்
இன்னிசை பாடலர் ஏடகத் தொருவனே.

“The Brahmans reciting the vedas worship the Lord with fresh flowers, and the devotees sing His praise. Such is the place Tiruvedagam. The Lord there adorns His head with various flowers and the crescent moon.”

ஏத்தலும் பழித்தலும்

திரு. கே. சி. எம். முக்கையா மன்றாடியார் அவர்கள்,
பெருநிலக்கிழார், தாண்டிக்குடி (கோடைமலை),



இவ்வுலகிற்கு நாகரிகம் கற்றுக் கொடுத்த நம்மனோர், அந்நாகரிக வாழ்வின் சிறப்பினை வெளிப்படுத்தும் பண்பிற்குச் செவ்வையான சொல்வடிவம் ஆக்கித் தந்தனர். அத்தகைய சொற்களுள் ஈகை யென்பதும் ஒன்று. ‘நெருநல் உளன் ஒரு வன் இன்றில்லை’ என்று உலகின் பெருமை பேசிய வள்ளு வனுக்கு மாற்றம் விடுப்பது போன்று, ‘மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவர் அல்லர்’ என்றான் கம்பன். அவனும் தான் அவ்வண்ணம் கூறுதற்கு ஈகையைத்தான் அடிப்படையாகக் கொண்டான். ‘ஈவது யோகம் இயமம் நியமங்கள்’ என்று ஈகையை, இயம நியமங்களோடு உடன் வைத்தெண்ணினார் திருமுலர். ‘மேல் உலகம் இல்லெனினும் ஈதலே நன்று’ என்று, துறக்கவுலகத் தோடு ஈகையைத் தொடர்பு படுத்தினார் திருவள்ளுவர்.

இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த ஈதற்பண்பு இயற்கையாக ஒவ் வொருவர் உள்ளத்திலும் எழல் வேண்டும். அப்பண்பு உளத்தில் எழுந்து செய்யும் அறப்பயனால் வருவன, இம்மையில் இசையும், மறுமையில் இறவாத இன்பமுமாகும். மக்கட் பிறவி எடுத்தமை யால் பெறப்படும் இப்பயன்களை எய்தா மக்களை, அவற்றை அடையும் பொருட்டு ஆற்றுப் படுத்தலும் உண்டு. ஆற்றுப் படுத்தற்கேற்ற சான்றோர், அவ்வக்காலங்களில் தோன்றி அறி வுரை கூறுவர்.

ஆற்றுப் படுத்தி, அறிவுரை கூற முயன்றோருள் தோல்வி கண்டோரும் உண்டு. தம் முயற்சியில் தளர்ச்சியுற்ற அச் சான்றோர், ஈயாதொழியும் அவ்வன்னெஞ்சரைப் பழித்துக் கூறி விடுவர். இவ்வாறு பழித்துக் கூறலை, அவ்வறவோர் தாமாக மேற்கொள்ளவில்லை. பழித்துக் கூறுவதற்கு உரிமை இருக்

கின்றதா? சட்டம் இடம் கொடுக்குமா? என்பதை அறநூல் களின் துணைகொண்டு ஆய்ந்தே கூறுவர்.

அவர்கள் பழித்துக் கூறும் செயலுக்கு அரண் செய்வது, தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில், 'கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தலும்' (87) என்னும் நூற்பாவாகும். கொடுப்போரை ஏத்தலும், கொடாரைப் பழித்தலும், கொடுப்போரை ஏத்திக் கொடாரைப் பழித்தலும் என்று பொருள் விளக்கம் கூறுவர்.

கொடுப்போரை ஏத்துதல் சாலும், கொடாரைப் பழித்தல் எவ்வண்ணம் பொருந்தும்? கொடார் மனம் புண்படும்படி, கடு மொழி கூறல் தகுமா? சிந்தனைக் குரியதுதான்! 'முத்தமிழால் வைதாரையும் வாழ வைப்பான் முருகன்' என்று கூறுவது போன்று, வைவின் மூலம் (பழிப்பின் மூலம்) மக்களை வாழவைத் தனர் அச்சான்றோர். செல்வத்துப் பயன் ஈதல்; வறியார்க் கொன்று ஈந்து, அதனால் இசைபட வாழ்தலே பிறவிப் பயன்.

முற்றொடர்பிற் செய்த முறைமையால் வந்தசெல்வம்
இற்றைநாட் பெற்றோமென்று எண்ணுது பாழ்மனமே
அற்றவர்க்கும் ஈயாமல் அரன்பூசை ஓராமல்
கற்றவர்க்கும் ஈயாமல் கண்மறந்து விட்டனையே,

என்ற பட்டினத்தடிகள் பாடலில், முற்பிறவிப் பயனால் பெற்ற செல்வத்தைப்பிறர்க்குத் தானம் வழங்கல் வேண்டும் என்று கூறுகிறார். இந்த அடிப்படை உண்மைகளை வைத்துக்கொண்டும் தாங்கள் கூறுவதற்கு அடிப்படை உரிமை இருக்கிறதென்று எண்ணிக்கொண்டும், வைதாவது, அறம் செய்விக்க வேண்டும் என்று கூறினர்.

'நீ தந்துதான் நாங்கள் வாழவேண்டும்' என்று நயமாகக் கூறியும், 'நீ தராவிடில் பிறவிப் பயனை அடைய மாட்டாய்' என்று அச்சுறுத்திக் கூறியும் ஈகை யுணர்ச்சியை யூட்டினர். அதற்கும் இணங்காதவரை வைவின் மூலமாவது திருத்தி விடலாம் என்று எண்ணினர்.

இவை தவிர, அவர்கள் அவ்வாறு எடுத்துக் கூற மற்றொரு உண்மையும் உண்டு. பொருள் பெற்ற இரவலர், தமக்கென வாழாப் பிறர்க்கென வாழும் பெருந்தகையாளராய்த் திகழ்ந்

தனர். வறுமையிலும் செம்மையுடையவராய் வாழ்ந்தனர். வள்ளல்களிடத்துத் தாம் பெற்ற பொருளைத் தமக்கும், தம் குடும்பத்துக்கு மட்டும் என்று, எலி, வளைக்குள் தன்னுணவைப் பதுக்கி வைக்கும் எலி வாழ்க்கை வாழாது, உறவினர்க்கும், தம்போல் இரவலர்க்கும், மற்றும் வறுமையால் துயரப்படுவோர்க்கும் இல்லையென்னுது ஈந்து விடும் சிறந்த செம்மனப் பண்பு உடையவராய் வாழ்ந்தனர். ஒரு வேளை, தம்மிடத்துப் பொருள் முட்டுப்பாடுற்ற விடத்து, தாம் பெற்ற வள்ளலிடம் தம்மைத் தேடி வந்த இரவலனை ஆற்றுப் படுத்தலும் உண்டு. வள்ளலின் இயல்பு கொடைச் சிறப்பு முதலியவற்றைக் கூறி, அவனிடத்துச் சென்றால், நீ பரிசு பெறலாம் என்று கூறியனுப்புவர். கண்ணாற் காணமுடியாது, உள்ளுணர்வாற் காண முடிகின்ற கடவுளிடத்திலேயே அருளைப் பெற்றுவா (முருக வேளிடத்து நக்கீரர் ஆற்றுப் படுத்தல்-திருமுருகாற்றுப் படை) என்று ஆற்றுப்படுத்தும் சான்றோர், மனிதரிடத்து ஆற்றுப் படுத்தாமலா இருப்பர்.

புலவர் பெருமக்களாகிய சான்றோரின் இக்கருத்துக்களை ஆற்றுப் படை நூல்களிலும், புறநானூற்றுப் பாக்களிலும் விளங்கக் காணலாம். இக்கருத்துக்களை அடிப்படையாக வைத்து எண்ணிப் பார்த்தால், 'கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தலும்' என்ற தத்துவம் எவ்வளவு உயர்ந்த நிலையில் கூறப்பட்டது என்பது போதரும்.

இவ்வளவு கூறியும் ஈயாத உலோபிகள் இருந்திருக்கின்றனர். அவர்களைக் கரும்புபோல் நசுக்கினுல்தான் வேண்டிய பயன் கிடைக்கும். சாம, பேத, தான முறைகளில் கூறியும் அவர்கள் உள்ளம் இரங்க மாட்டார்கள். அவர்களைப் பார்த்துத் தான் வள்ளுவர், "ஈர்ங்கை விதிரார் கயவர் கொடிறுடைக்கும், கூன்கையர் அல்லா தவர்க்கு" கையை வளைத்துக் கழுத்தில் இரண்டு போடுபோட்டால் தான் கொடுப்பார்கள்; இல்லாவிட்டால் எச்சிற்கையைக்கூட உதற மாட்டார்கள் என்று கூறினார்.

எனவே, 'பிறக்கும் பொழுது கொடு வந்ததிலை, பிறந்து மண் மேல் இறக்கும் போது கொடு போவதில்லை, இடைநடுவில் குறிக்கும் இச்செல்வம் சிவன் தந்ததென்று' எண்ணி அறம் செய்து வாழ்வோமாக,

HYMNS OF THE TAMIL SAIVITE SAINTS

BY

F. KINGSBURY, B. A. (Madras)

AND

G. E. PHILLIPS, B. A. (Lond.), M. A. (Oxon.)

[மலர் 14. இதழ் 7-ன் தொடர்ச்சி]

II

THIRUNAVUKKARASU SWAMI

(More commonly referred to as APPARSWAMI)

33. ஓம்பினேன்கூட்டைவாளாவுள்ளத்தோர்கொடுமைவைத்துக்
காம்பிலாமுழைபோலக்கருதிற்றேழுகக்கமாட்டேன்
பாம்பின்வாய்த்தேரைபோலப்பலபலநினைக்கின்றேனை
யோம்பிநீய்யக்கொள்ளாயொற்றியூருடையகோவே.

Fresh pictures in another hymn set forth his sad condition. God's vessels are full of the sweetness of grace, but his spoon has no handle. He feels himself in the deadly grasp of fate, like the frog in the cruel mouth of the snake which is slowly swallowing it down. Or he is on a raft on the sea of life, wrecked on the rock of lust.

33. While violence is in my heart,
Care of my body cage is vain.
My spoon no handle hath when I
Thy honey's grace to drink am fain.
As in the serpent's mouth the frog.
Caught in life's terrors, wild I rave.
Thou, King of holy Ottiyur,
Wilt Thou not care for me and save?

Reproduced with the kind permission of Oxford University Press, Calcutta.

(N.B. Copies available for sale at the above Press.)

ஈங்கோய் இலக்கியம்

திரு. கு. பழநிசாமி அவர்கள் M. A.,
தமிழ் விரிவுரையாளர்,
ஸ்ரீ குமரகுருபரசுவாமிகள் கல்லூரி, அருள்நந்தி நகர்.

உள்ளமும் உணர்ச்சியும்

உணர்ச்சிகளாலேயே நிறைந்து விட்ட இதயம் உண்மையைக் காண்பதில்லை. அறிவாராய்ச்சிக்கு அங்கே இடமில்லை. அந்த உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பும் அன்பு நிலத்தில் தவழ்ந்து அருள் ஒளியுடன் ஓடி வருமானால் அதிலும் ஓரழகு தோன்றும். எண்ண எண்ணச் சுவைக்கும். இன்பம் தரும். அதுவே சினமென்னும் முகட்டிலே பிறந்துவந்து வீரம், ஆணவம் ஆகியவற்றின் வழிச்செல்லத் தொடங்குமானால் அதன் விளைவு அஞ்சத் தக்கதாகி விடுகிறது.

பறவைகள், விலங்குகள் எல்லாங் கூட இவ்வுணர்ச்சிப் பெருக்கில் பலகால் சிக்கி அலமருகின்றன. உணர்ச்சிச் சுழலில் சிக்கித் திணருகின்ற அவர்களுக்கு அதனைப் பற்றித் தெரியாது. அவர்களுக்குப், புதுமையோ, வியப்போ, பிறவோ அதில் இல்லை. ஆனால் புறத்தே யிருந்து காண்கின்ற நமக்கே அது வியப்பாக இருக்கின்றது. இத்தகைய வியத்தகு காட்சிகள் சிலவற்றை ஈங்கோய் மலைக்காடுகளிலும் காணலாம்.

பிடியைப் பிரிந்த களிற்று

பிரிவுத் துன்பத்தைக் கண்டறியாதது அந்தக் களிற்று. ஒன்றிரா வாழ்க்கையே வாழ்க்கை என்றபடி அவைகள் எப்படி வாழ்ந்தனவோ யாரறிவார்? ஆனால் அன்று அந்த யானை இணையில் பெண்யானை எங்கோ சென்றுவிட்டது. நிழலைப்போலப் பின்தொடரும் பிடியினைக் காணுமை, களிற்றினைப் பெருவருத் தத்திற்குள் ஆழ்த்திவிட்டது.

எப்படி யெல்லாமோ சிந்திச்சிறது ஆண்பாணை. தான் ஏதும் தவறு செய்து விட்டோமோ? அல்லது நமது கவனக் குறைவால் பெண்பாணைக்கு ஏதும் தீங்கு நேர்ந்து விட்டதா? அதற்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. உலகமே அதற்கு ஊழிக் காலமாக மாறிவிட்டது. எங்குதான் சென்றிருக்கும்? அது தனித்து இதுவரை எங்குமே சென்றதில்லையே! காட்டில் அடிக் கடி சிங்கங்கள் வேறு வந்து தொலைகின்றன. அப்படி இந்தப் பிடிக்கு என்னதான் வேலை?

ஆண் பாணையின் முனையே வெடித்து விடும்போல ஆகி விட்டது. அங்கும் இங்கும் ஓடிப்பார்த்தது. அன்புக் குரல் கொடுத்துப் பிளிறிப் பார்த்தது. முன்னர் தாங்கள் இணையாகச் சென்ற இடங்களை எல்லாம் சென்று தேடிப்பார்த்தது. எங்கும் அதைக் காணவில்லை.

நாள் எல்லாம் அலைந்தாயிற்று. களிற்றுக்கு உடல் எல்லாம் அயர்ந்து உள்ளமும் சோர்ந்துவிட்டது. பிடிவரவேயில்லை. 'காதல் போயின் சாதல்' என்று அல்லவா கூறுகின்றார்கள். இந்தக் களிற்றுக்குப் பயித்தியமே பிடித்துவிட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். வானத்தைப் பார்த்த வண்ணம் படுத்து விட்டது.

மேகங்கள் கருத்துத் திரண்டு வந்தன. அவைகள் கலை வதும் கூடுவதுமாகச் சென்ற வண்ணம் இருந்தன. திடீரென்று அந்த மேக மண்டலத்தில் தோன்றியது அதன்பிடி. ஆம். இது வரை அதுதேடிக் கொண்டிருந்த அதே பிடிதான்.

இதைக்கண்ட களிற்று திடீரென்று எழுந்தது. 'அது எப்படி என் பிடி வானத்திற்குச் சென்றது? யாராவது மயக்கி அழைத்துச் சென்று விட்டார்களா? அல்லது வழி தெரியாமல் அங்கு சென்று விட்டதா? ஒன்றுமே அதற்கு விளங்கவில்லை. பிடியிருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடித்துவிட்ட மகிழ்ச்சி உள்ளத்தை நிறைத்து வழிந்தது. உற்று உற்று அதனைப் பார்க்கிறது. மேக வண்ணத்தில் தோன்றிய பிடியின் உருவைத் தன் பிடி என்று மயங்கிவிட்டது களிற்று.

மேகம் மெல்லெனக் கலைந்தது. பிடியாகிய மேகம் இதனைப் பார்க்காமலேயே செல்வது போல இருந்தது. இந்த ஏமாற்றத் தைக் களிற்றினால் பொறுக்கவே முடியவில்லை. அழுகையே வந்துவிடும்போல் இருந்தது.

ஏ, பிடி! நான்தான்! இதோ இருக்கிறேன். என்னைத் தெரிய வில்லையா? எங்கெல்லாம் உன்னைத் தேடி அலைவது? வா..... இங்கே! என்று தனது தும்பிக்கையை மேலே காட்டிக் காட்டி அழைக்கிறது.

பிடியுருவில் இருந்து கலையும் மேகத்திற்கு களிற்றின் பரித விப்பு எப்படித் தெரியும்? களிற்றின் வேதனையைக் கார்முகில் உணருமா? மேகங்கள் அடிவானத்திற்கு அப்பால் சென்று மறைந்துவிட்டன. மனம் நிறையாது சஞ்சலப்படும் அந்த யானையின் காட்சியை,

பிடிபிரிந்த வேழம் பெருந்திசை நான்கோடி
படிமுகிலைப் பல்காலும் பார்த்திட்டு—இடரா
இருமருப்பைக் கைகாட்டும் ஈங்கோயே வாணோர்
குருவருள்குன் றுய்நின்றான் குன்று.

என்று படம் பிடிக்கிறது ஒருபாடல்.

பொய்மைத் தோற்றம்

ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணி மயங்கும் நிலை உயிர் களிடத்தில் எல்லாம் உண்டு. பலபோது இம்மயக்க நிலையினால் இழப்பது ஒன்றும் இல்லை என்றாலும் சிலபோது அச்சமும், ஏமாற்றமும் அதிகமாவது உண்மையே!

காட்டுப் பன்றிகள் கோரை முதலிய கிழங்குகளுக்காக நிலத்தைக் கிண்டுகின்றன. வளம் பொருந்திய அம்மலைப் பிரதேசத்தில் அவைகள் வாய் வைத்துத் தோண்டுகின்ற இடங்களில் எல்லாம் செம்பவள மணிகளே மிளிர்ந்து கொண்டு வெளி வருகின்றன. கிழங்கு வகைகள் அதிக மின்மையின் பன்றிகள் வேறிடங்கள் நாடிச் சென்று விடுகின்றன. இவ்வாறு வெளியெங்கும் அப்பன்றிகள் செயலால் பவளங்களே பரந்து காட்சியளிக்கின்றன.

செக்கச் சிவந்த அம்மணிகள் கதிரவன் ஒளியில் தக தக வென்று எரிகின்றன. இந்தக் காட்சி அந்த நிலமெல்லாம் தீப்பிடித்துக் கொண்டு எரிவதுபோல் காட்சி யளிக்கிறது.

எதோ சிந்தையுடன் அவ்வழியாக வருகின்றது ஒருயானை. எரிகின்ற நிலத்தைப் பார்த்ததும் அதற்கு ஒரே அதிர்ச்சி. என்ன இது ஒரே தீ யல்லவா பிடித்துக்கொண்டு எரிகிறது! இவ் வழியில் வந்து மாட்டிக் கொண்டோமே என்று அப்படியே திரும்பி ஓடிப் பசிய மரச் செறிவுக்குள் நுழைந்து ஊடுகிறது. பொய்த் தோற்றத்தை மெய்யெனக் கொண்டு அஞ்சிப் பின் வாங்கும் இக்களிற்று யானையின் செயலைப்,

பன்றிப் பருக்கோட்டால் பாருது பைம்பூதித்
தென்றி மணிகிடப்பத் தீயென்று—கன்றிக்
கரிவெருவிக் கான்படரும் ஈங்கோயே வாறோர்
மருவரியான் மன்னும் மலை

என்ற பாடலில் காணலாம்

எள்ளி நகையாடும் முல்லை

அடுத்துவரும் பாட்டிலும் இக்காட்சியினையே காண்கிறோம். அங்கே ஒரு யானைக்கூட்டமே இப்பொய்த்தீயினை மெய்யான தீ என்று எண்ணி வெருவி ஓடுகின்றது. அந்தப் பகுதியில் மலர்ந்திருக்கும் முல்லைப் பூக்களும் நம்மோடு சேர்ந்து கொண்டு அறிவில்லா யானைகளின் இச்செயலைக்கண்டு சிரிக்கின்றன.

முல்லை மலர்கள் இயற்கையாகவே மலர்ந்திருக்கின்றன. யானைக்கூட்டம் தீயைக்கண்டு அஞ்சி ஓடுகின்றது. இதனைக் கண்டு முல்லை மலர்கள் நகைக்கின்றனவாம். நமது தீவினைகளைப் போக்கியருளும் இறைவன் எழுந்தருளும் மலை இப்படிச் சுவையான இயற்கைக் காட்சிகளை உடையது என்கிறார் நக்கீரர்.

ஏனம் இளைத்த இனபவள மாமணிகள்
கானல் எரிபரப்பக் கண்டஞ்சி—யானை
இனம்இரிய முல்லைநகும் ஈங்கோயே நம்மேல்
வினையிரியச் செற்றுகந்தான் வெற்பு

என்பது அப்பாட்டு.

சிங்கத்தின் சீற்றம்

அந்த யானைக்கு மதங்கொண்டு விட்டது. அதன் காதற் பிடியும் கூட அதன் அழிவினின்றும் இனி தப்பமுடியாது. அங்கே யும் இந்த அழிவுச் செயல்தான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. எவ்வளவோ இரக்கத்துடன் கதறுகின்ற பெண்யானையை விடாமல் அடித்துத் துன்புறுத்துகிறது. ஆத்திரம் அதன் கண்ணை மறைத்துவிட்டது. மடப்பிடி சோர்ந்து குற்றயிராக விழுந்து விட்டது. மதநீர் மேலும் மேலும் பெருகுவதால் நெறிபிறழ்ந்து ஓடுகிறது அக்களிறு.

அதற்கும் சிறிது தொலைவில் இருங்கல் வீடரகம் புலம்ப வேட்டெழுந்து எதிரே சிங்கம் ஒன்று வந்துகொண்டிருக்கிறது. அதற்குள்ள பசியில் அதன் போக்கில் யார் என்ன தடைசெய்தாலும் மருந்திற்கும் அவர்கள் பிழைக்கமுடியாது. ஆனால் வழியில் இருக்கின்ற செடிக்கு அது எப்படித்தெரியும்? சிங்கம் வரும் வழியில் தடையாக அது வளர்ந்திருக்கிது. ஏதோ நோக்கமாக வந்த சிங்கம் அதில் மோதிக்கொள்கிறது. இதைக் கண்ட உடன் கண் தெரியாமல் கோபம்வருகிறது சிங்கத்திற்கு. இந்தச் செடி நம்மைத் தடுத்துவிட்டதே என்று எண்ணிச் சினம் மூண்டுவிட்டது சிங்கத்திற்கு. கடுஞ் சினத்துடன் செடியினைப் பிய்த்துப் பிய்த்து எறிந்துவிட்டுப் பொருமலுடன் வந்து கொண்டிருக்கிறது.

இந்தச் சிங்கமும் அந்த மதயானையும் ஒன்றை யொன்று சந்திக்கின்றன. கனல் கக்கும் நான்கு விழிகள் சந்திக்கின்றன. பெரும்போர் ஒன்று நிகழ்வதுதான் இயற்கை யல்லவா? அது தான் இல்லை! சிங்கத்தின் சீற்றத்திற்குமுன் யானையின் மதம் குறைந்து விடுகிறது. சீ....என்ன இது தொல்லை! சிங்கமல்லவா வருகிறது என்று வேறு திசையில் திரும்புகின்றது யானை. மதத்தின் கடுப்பு வேறு; சிங்கத்தின் சீற்றம் வேறு; ஒன்றும் புரியாமல் தடைப்பட்டு நிற்கிறது அந்த யானை. இந்தக் காட்சியை அவ்வழகுபட அப்படியே கூறுகின்றார் கவிஞர்.

செடிமுட்டச் சிங்கத்தின் சீற்றத்தீக் கஞ்சிப்

பிடியட்ட மாக்களிறு பேர்ந்து—கடமுட்டி

என்னேசீ என்னும்சீர் ஈங்கோயே ஏந்தழலின்
பொன்னேர் அணையான் பொருப்பு.

இப்படி எத்தனையோ தொல்லைகளால் தாக்குண்டு ஓடி வருகின்றது மற்றொரு யானை. அச்சம் மிகுதியினால் ஓடி மலைக் குகை ஒன்றில் நுழைந்து விடுகின்றது. பின்னர் சற்று உடல் அசைவைப் போக்கிக்கொண்டு வெளியே வருகிறது. தொல்லைகள் ஏதும் அற்ற இடம் என்று சற்று ஆறுதலாக மெல்ல நடந்து வருகின்றது. ஆனால் அதுதான் எவ்வளவு ஏமாற்றமாகிவிடுகின்றது. ஒருமலைப் பாம்பு அதன் காலைக் கவ்விக் கொள்கிறது. பல நாளாய்ப் பசியோடு கிடந்த அந்தப் பாம்பினைக் குனிந்து பார்த்த யானையின் உடல் எல்லாம் நடுங்குகின்றது.

காடெல்லாம் கலங்க அலறுகிறது. ஒரே பிளிறல் ஒலி. அச்சம், சினம் ஆத்திரம் இவைகளோடு வானத்தில் செல்லும் மேகத்தை எட்டிக் கலைக்கிறது. மேகம் என்ன செய்யும்? ஆதிமூலமே என்று அதற்குக் கத்தத் தெரியவில்லை. ஆயினும் ஆதிமூலம் வண்ணத்தில் வந்த மேகத்தைப் பிடித்து உருஞ்சுகிறது. அது என்ன கண்ணா வந்து உதவ? கார்மேகந்தானே!

இதனை

நாகம் முழை நுழைந்த நாகம்போய் நன்வனத்தில்
நாகம் விழுங்க நடுக்குற்று—நாகந்தான்
மாக்கையால் மஞ்சரிஞ்சும் ஈங்கோயே ஒங்கியசெந்
தீக்கையால் ஏந்தி சிலம்பு

என்று கூறுகிறது பாடல். இவ்விதம் விலங்கினங்களின் பல வேறு செயல்களைச் சுவைபடப் பேசும் பாடல்கள் பல ஈங்கோய் மலை எழுபதை அழகுசெய்கின்றன.



திருவருட்பிரகாச வள்ளலாரென்னும் சிதம்பர இராமலிங்க சற்குரு புலம்பற்கண்ணி*

தொகுத்தவர், திரு. P. P. துரைசாமி அவர்கள்,
கோயமுத்தூர்.

[மலர் 14, இதழ் 7-ன் தொடர்ச்சி]

- கணக்கிலவதானி — கணக்கறிந்தச் சுற்றே
இணக்கமொடுன் சந்நிதிவந் — தேத்தவருள் சற்குருவே. 41
- கோதில் கருங்குழியில் — குட்டநோய் கொண்டவற்குப்
பூதியளித்தவ் வினையைப் — போக்கியருள் சற்குருவே. 42
- ஆத்திகர் சூழத்தலத்தோர் — அன்பனுக்குப் பூதிதந்து
நேத்திரமா ருட்டமதை — நீக்கியருள் சற்குருவே. 43
- நல்லவர்துழ் கூடலூர் — நாராயணசாமி
வல்லபெரு நாப்புற்றை — மாற்றியருள் சற்குருவே. 44
- அப்பரையாழிக் கரைசேர்த் — தரள்பா திரிப்புலியூர்
செப்பரிய வாற்றுவிழா — சேவித்த சற்குருவே. 45
- திகழ்வடி வினைப்பூசை — செய்யலா காதென்ற
அகமுடையோர் கூற்றை — யடக்கியருள் சற்குருவே. 46
- வேட்டவை யெல்லாமளிக்கும் — வேட்டவலச் சீமான் தன்
வேட்டமனை யார்தம் — வினையொழித்த சற்குருவே. 47
- கோலமிகும் வேட்டவலக் — கோமாணச் சுத்தமுறும்
சீலமிகும் சீடனெனச் — செய்தருளும் சற்குருவே. 48
- பார்வதியும் சீராய்ப் — பகர்வடலூரென் கின்ற
பார்வதி புரத்தினிலே — பற்றியமர் சற்குருவே. 49
- வருமன்பர் மற்றையர்க்கும் — வந்துண்டிருக்கத்
தருமச்சாலையை யன்பால் — தாபகம்செய் சற்குருவே. 50

(தொடரும்)

நீதிநெறி விளக்கம்

உரைநடையும், ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும்*

பாலகவி வயிநாகரம்,

திரு. வே. இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள்,

தேவகோட்டை.

—o—o—o—

[மலர் 14. இதழ் 7-ன் தொடர்ச்சி]

புறநட் டகம்வேர்ப்பார் நச்சப் பகைமை
வெளியிட்டு வேருதல் வேண்டும்—கழிபெருங்
கண்ணோட்டஞ் செய்யார் கருவியிட் டாற்றுவார்
புண்வைத்து முடார் பொதிந்து.

புண்ணை அறுத்தற்குரிய கருவியாகிய கத்தியினால் அறுத்து
ஆறும்படி செய்வார்கள். அவ்வாறின்றி அப்புண்ணை மறைத்து
வைத்து முடமாட்டார்கள். அதுபோல வெளிப்படையில் நட்புடைய
வர்கள் போல இருந்து உள்ளத்தில் வெறுப்புக் கொண்டவர்
களது நஞ்சு போன்ற அகப்பகைமையை வெளிப்படுத்தி
அவரை விட்டுப் பிரிந்து வேரூயிருத்தலே தகுதியுடையதாகும்.
அவ்வாறின்றி அவ்வஞ்சகர்களிடம் யாரும் பெரிய தாட்சணியத்தைக்
கொள்ளமாட்டார்கள்.

Getting rid of friendly enemies

Do not hesitate to expose the hollowness and renounce the relationship of those who hide malice under the cloak of friendship. Do not show any kind of compassion towards them; for an abscess is not covered up with tenderness but cut up with a surgeon's knife and healed.

56

Translated by: Sri P. Mutharasu M. A. B. T., Head of the Tamil Department, Sri K. G. S. Arts College, Arulnandi Nagar.

நட்பிடைக் குய்யம்வைத் தெய்யா வினைதூழ்ந்து
வட்கார் திறத்தராய் நின்றார்க்குத்—திட்பமா
நாளுலந்த தன்றே நடுவன் நடுவின்மை
வாளா கிடப்பன் மறந்து.

நண்பர்களிடத்தில் வஞ்சகம் செய்யக்கருதி மறைவாகத் தீச்செயல்களைச் செய்ய முற்பட்டுப் பகைவர் சார்பினராய் வேளை பார்த்துக் காத்திருப்பவர்களுக்குத் திண்ணமாக அப்பொழுதே வாழ்நாள் முடிந்து அவர்கள் செத்தவர்களோடு சேர்த்தே எண்ணப் பெறுவார்கள். அவர்கள் உயிரோடு வாழ்வதற்குக் காரணம் நடுவனாகிய கூற்றுவன் நியாயமின்மை கருதி அவர்களை மறந்திருப்பதேயாகும்.

Treacherous friendship

In respect of those who profess friendship and devise evils treacherously in secret, taking the side of enemies, surely the appointed day of their life has gone by; but it may be that Yama lies carelessly forgetful of their wickedness. 57

மனத்த கறுப்பெனின் நல்ல செயினும்
அனைத்தெவையுந் தீயவே யாகும்—எனைத்துணையும்
தீயீவே செய்யினும் நல்லவாக் காண்பவே
மாசின் மனத்தி னவர்.

மனத்திலே பிறிதொருவனிடத்து மிகுந்த கோபம் இருக்கு மாயின் அவன் நல்ல காரியங்களையே செய்தாளுயினும் அவை யனைத்தும் தீய காரியங்களாகவே தோன்றும். களங்கமில்லாத நல்ல மனத்தையுடையவர்கள் எவ்வளவு தீய காரியங்களைச் செய்தாலும் அவையனைத்தும் நல்லனவாகவே காணப் பெறும்.

Purity of heart

Where there is stain on the heart even good deeds will be received as evil; but those of pure hearts will look upon even deliberate evils done to them, as good ones. 58

இனியவர் என்சொலினு மின்சொல்லே யின்னார்
கனியு மொழியும் கடுவே—அனல்கொளுந்தும்
வெங்காரம் வெய்தெனினு நேரய்தீர்க்கும் மெய்பொடிப்பச்
சிங்கி குளிர்தும் கொலும்.

தீயைப் போலச் சுகுகின்ற வெங்காரமானது வெப்ப முடையதாயினும் உடற்பிணியை நீக்கி நன்மை பயக்கும். அது போல நல்லுள்ளம் படைத்தவர்கள் எத்தகைய கடுஞ்சொற்களைச் சொன்னாலும் அவை பின்னர் இன்பத்தைத் தருவனவாதலால் இன்சொற்களேயாகும். நஞ்சு உடலில் புளகம் தோன்றும்படி குளிர்ச்சி உடையதாயிருந்தாலும் உண்டவரைக் கொன்று விடும். அதுபோலப் பகைவர் உளங்கணிந்து பேசும் இனிய சொற்களும் பின்னர்த் தீமை தருவனவாதலால் நஞ்சை ஒப்பன வேயாகும்.

Honeyed Words -- Kind and unkind

The words of the kind - hearted, whether they are harsh or sweet, will still be sweet, as they result in good; but the honeyed words of the unkind will certainly be bitter in result. Borax, though it burns will cure disease; but poison though cool will kill. 59

பொய்குறளை வன்சொல் பயனிலவென் றிந்நான்கும்
எய்தாமை சொல்லின் வழுக்காத்து—மெய்யிற்
புலமைந்தும் காத்து மனமா சகற்றும்
நலமன்றே நல்லா றெனல்.

பேசுகின்ற சொல்லில் பொய்யும் புறங்கூறலும் கடுஞ் சொல்லும் பயனில் சொல்லுமாகிய இந்த நான்கு குற்றங்களும் வந்து சேராமற் பாதுகாத்து உடம்பிலே ஐம்புலங்களையும் அவை செல்லுமாறே செல்லவிடாது அடக்கியாண்டு மனக்குற்றங்களை நீக்கி வாழும் நன்மை அல்லவா நல்வழி என்று சொல்லப் பெறுவது.

The righteous path

Virtue which consists in avoiding falsehood, slander, harsh words and meaningless speech, in having the five senses under proper control and in removing all the impurities from the heart, is called the righteous path. 60

(தொடரும்)

அளவில் ஒளி

வழியிலா வாழ்க்கை(து) என்று வெறுக்காமல்
பழியிலா ஓர்சீர் பிழைக்கும்—வழியில்
களவிலா அன்பினைக் கண்டே உழைப்பின்
அளவில் ஒளிகாண்பாய் அங்கு.

Prof. S. K. EKAMBARAM,
B. Sc. [Hons]. M. A. [Cantab] F. S. S. [London].

“ஞானசம்பந்தம்”

அரிய கட்டுரைகளுடன் வெளிவரும் திங்கள் வெளியீடு

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனத்திலிருந்து வெளி வருகிறது. சமயப்பொருள் முதலியவை குறித்த தெளிவான கட்டுரைகள் அடங்கியது. சைவ சமயத்தின் உண்மைகளை உணர்வதற்குப் பெருந்துணையானது. சந்தாத் தொகையைக் கீழ்க் கண்ட முகவரிக்கே அனுப்பிவைக்கவும்.

ஆண்டுக் கையொப்பம்,

உள்நாடு ரூ. 2 - 25 * வெளிநாடு ரூ. 3 - 00

செயலாளர். “ஞானசம்பந்தம்” அச்சகம்.

தருமபுரம், மாயூரம் P. O.

‘சித்தம் சிவனோடு ஆடியது’

திரு. கவிவாணன் அவர்கள்,
தமிழாசிரியர், உயர்நிலைப்பள்ளி, கடையம்.

இன்ப மலைக்கண் இயற்கைப் பெருங்காட்சி,
துன்பந் தழைக்கவரும் ஆணவமாம் ஓரருவி
இன்ப உலகில் இழிந்துவர ஆறாகும்!
இன்பக் கனவுடைய புள்ளும் விலங்குகளும்
ஓசை முழக்கோடே ஓரத்தில் நின்றிருக்க

5

ஆசையெனும் வேட்கை அகத்தடக்கி யோடிவரும்
விந்தை மனிதனும் ‘வேதனையான்’ அவ்வாற்றில்
சிந்தை பறிகொடுத்தே யள்ளிப் பருகிட்டான்!
மாலை யொழிந்து மயங்குகின்ற வேனையிலே
சோலை யடுத்தோர் வெறுங்கோயில் கண்டங்கே

10

சென்றான் நினையானாய்ச் சிற்பத்தைக் கல்லென்றான்!
நன்று துயில்கொள்ள நங்கையிருள் வந்தனைந்தான்!
கையில் தலைவைத்துக் கால்நீட்டிக் கண்வளர்ந்தான்
மெய்யில் அரையாடை மேனிவிதிர் நீர்வாடை,
கானக் குயிலிசைக்கும் காதற் கனவினிலே

15

ஊனம் உருகிவிட்டான் உண்மையினை யோராதான்
போட்டியிடுங் கோட்டானும் புன்மை நரிகளுமே
காட்டினிலே கத்திவரக் காசரவம் மேலூர,
மோன முனியொருவன் மொட்டவிழும் பார்வையிலே
ஆன பயன்காட்ட ஆசை யெழுப்ப

20

விழித்தான் விடியவில்லை! தன்பாசக் கண்ணீர்க்
குளித்தான் இழந்திட்ட தந்தையையும் தாயையுமே

எண்ணி வினையெல்லாம் நொந்தே யெழுந்திட்டான்
கண்ணீர் துடைத்திட்டான் காலை யினையோனும்!
ஆற்றங் கரைவந்தான் ஆணவநீர் ஓடவில்லை

25

ஆற்று நிரைமணல்போல் ஆர்ந்தபல வெண்ணங்கள்
அன்பென்னும் ஊரில் அழைத்துவிட ஆங்கோர்நல்
நண்பென்னும் வீட்டில் நயந்து பணிசெய்ய
இப்பிறவி நற்பயனும் இன்னருளைப் பெற்றுள்ளம்
அப்பிறவி சேர்ந்தே அனைத்துயிரும் வாழ்விக்கச்

30

சென்றான் தெருவெல்லாம் சீர்தெளித்தான் ஆவியெல்லாம்
கண்டான் இறைவனெனக் கண்ணீர்ச் சுவைபெற்றான்!
சுற்றித் திரிந்த சுமைபெற்ற ஆணவங்கள்
எற்றித் திரிந்த எழிலழிக்கும் வஞ்சங்கள்
கூடிச் சிரித்துக் குலாவியுமே அன்னோனைச்

35

சாடி யழித்திடவும் சாகவில்லை! நெஞ்செல்லாம்
தெய்வமெனுஞ் சித்தத்தாற் பித்தனைனப் பேரெய்தி
உய்ய நெறிகாட்டும் அக்கோயில் வந்தவுடன்
கல்லங் கரும்பாய்க் கருத்துருக்குந் தெய்வமுமாய்ச்
சொல்லும் அமுதமொழி சொல்லலதற்கு நாவில்லை!

40

இன்பப் பிழம்பே! இணையில்லாக் கண்மணியே!
அன்புப் பழமே! அனைத்துயிரை யாட்டிடுவாய்!
திங்களும் பாம்புத் திருச்சடையிற் கொண்டவனே!
துங்கத் தமிழிசைக்குத் துள்ளிவரும் எம்மானே!
அந்தோ! அரனே! என்றிசைக்கும் போதிலொரு

45

பந்துபோல் வீசுமொளி பாய்ந்ததுவே! அன்னோனின்
சித்தமெலாம் பொங்கிச் சிவனோடே ஆடியதே!
வித்து முனைத்ததுகாண் விந்தையாம் இவ்வுலகில்!
நற்சமயம் பேணும் நமர்!

தாயுமானவரின் — பராபரக்கண்ணிகள்

Couplets in venerable adoration of the
Omnipotent and Omnipresent

sung by

St. THAYUMANAVAR

I

St. Thayumanavar is one of those who have contributed for the ever-living and the spontaneous flow of devotional literature in the Tamil country. He belongs to the period of Nayaks of eighteenth century. All his songs are collected under the title of "Thayumanavar songs." His Hymns are simple to read and lucid in expression. They are noted for this religious fervour and higher philosophies. For him the two systems of philosophies i.e the Siddhantha and the Vedhantha are on a par with each other.

'*Para Para-k-Kannigal*' is one canto of his collected poems. 'Kannigal' is a kind of folk-lore type of songs of couplets. The last word in each couplet is addressed as Paraparam meaning the Lord of the Universe. So the entire part of these lyrics are named after that word as Parapara-k-Kannigal.

குறிப்பு : தாயுமான சுவாமிகளின் "பராபரக கண்ணி" களுள் தெளிந்தெடுத்த சில பாடல்களுக்குப் பொழிப்புரையும் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும், "குமரகுருபரனை" நிறுவிப் பேணியருள்கின்ற ஸ்ரீஸ்ரீ காசிவாசி சுவாமிகள் அவர்கள் அருளிப்பாடு செய்தருளிய வண்ணம், இதழுக்கு ஒரு கண்ணி வீதம், 'திங்கள்' தோறும் வெளியிடப் பெறும்.

Translated by: Sri. K- PALANISAMY, M.A., Lecturer in Tamil, Sri. K. G. S. Arts College, Arulnandi Nagar.

In these lyrics, our Poet describes in a moving language, the true nature and the real glories of the Supreme Being. The Soul's unquenchable thirst to become one with God is brought out vividly and inspiringly.

Now in the present translation we can see some selected songs with their excellences mentioned above.

“சீராரும் தெய்வத் திருவருளாம் பூமிமுதல்
பாராதி யாண்ட பதியே ‘பராபரமே’”

பொழிப்புரை :-

சிறப்பு வாய்ந்த தெய்வத் தன்மை பொருந்திய திருவருள் என்னும் பூமி முதலாக நிலஉலகம் முதலாய பூமிகளை ஆண்டு அருளிய தலைவனே! பராபரமே!

விளக்க உரை :-

திருவருளாம் பூமி ‘என்றது முப்பத்தாறு தத்துவங்கட்கும் ஆதாரமாயுள்ள’ சிவசக்தியினை’

O.....God Supreme! O.....my Lord! You are the unquestioned monarch of all the universe from the divine land of grace down to the material worlds, the earth etc.

Though, Siva and Sakthi are inseparable, Siva is the Lord of Sakthi. This Siva-Sakthi which is the very basis for all the thirty six categories of Siddhantha is denoted here by the term “divine land of grace or திருவருளாம்பூமி.

(தொடரும்)

சித்திராபெளர்ணமியில் அருணஜடேசுவரர் சந்தன மெய்ப்பூச்சு நிதி ரூபா 4,000/-



“கண்பொலி நெற்றியினுள் திகழ் கையிலொர் வெண்மழுவான்
பெண்புணர் கூறுடையான் மிகு பீடுடை மால்விடையான்
விண்பொலி மாமதிசேர் தரு செஞ்சடை வேதியனார்
தண்பொழில் சூழ்பனந்தாள் திருத் தாடகை யீச்சரமே”

என்று செந்தமிழால் மிகு ஞானசம்பந்தன் நல்ல பண்ணியல்
பாடல் பாடிய தலமாயதும்,

“மாலைசாத்தும், தாடகை மானங் காப்பான் தாழ்ந்துபூங் கச்சிட்
டீர்க்கும்

பீடுறு கலயன் அன்பின் நிமிர்ந்தளம் பிரானூர் ஈதால்”

என்று பரஞ்சோதி முனிவர் திருவினையாடற் புராணத்துப்
பாடிய தலமாகியதுமான திருப்பனந்தாள் தாடகையீச்சரத்தில்
எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ அருணஜடேசுவர சுவாமிக்கு, பின் 3-வது
பாராவில் விவரித்துள்ள வண்ணம் சந்தன மெய்ப்பூச்சு அளித்
தற் பொருட்டுத் திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடத்து அதிபர்
ஸ்ரீஸுரீ காசிவாசி அருள்நந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்களால் இந்
நிதி நிறுவப் பெற்றது. இது “சித்திரா பெளர்ணமியில் அருண
ஜடேசுவரர் சந்தனமெய்ப்பூச்சு நிதி” எனப் பெயர் பெறும்.

2. இதற்குரிய முதற் பொருள் ரூ. 4,000/- (ரூபா நான்கா
யிரம்) இது ஆண்டொன்றுக்கு 3% வட்டி தரக்கூடிய அரசியல்
கடன்தாள்களில் முதலீடு செய்யப் பெற்றுள்ளது. 3% கன்
வர்ஷன் லோன் ஆப் 1946 சர்க்கார் கடன் பத்திரம் எண்
சிஏ. 241616 - ரூ. 2000/-, சிஏ. 241617 - ரூ. 2000/- ஆக
ரூ. 4000/- இது நம்மாலும் நமக்குப் பின் உரிமையுள்ளவர்
களாலும் பரிபாலிக்கப் பெற்று வரும்.

3. வழிவழிச் சிவபக்திச் செல்வம் பெருக்கிய சோழவரசர் களுள் இரண்டாம் இராசராசசோழன் (1146 - 1163) தன் சிறப்புப் பெயரால் 'இராசகம்பீரன் திருவீதி' என்று பெரு வழியை ஏற்படுத்தித் திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ தாடகைச்சரத்து எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ அருணஜடேசுவரர் கொள்ளிடத்தில் தீர்த்தமருள எழுந்தருளச் செய்த அரிய சிவப்பணியை முன்னிட்டு, அதுபோலவே ஆண்டுதோறும் சித்திரைப் பெருவிழாவில் கொள்ளிடத்திற்குப் பஞ்சமூர்த்திகளுடன் ஸ்ரீ அருணஜடேசுவரரை எழுந்தருளச் செய்து தீர்த்தவாரி மண்டகப்படி நடத்துவித்தற் பொருட்டு நம்மால் 2—1—1954ல் நிதி நிறுவப் பெற்று ஆண்டுதோறும் கொள்ளிடத் தீர்த்த விழா மண்டகப்படி நடத்துவிக்கப் பெறும் நாளில், ஸ்ரீ அருணசடேசுவரர் கொள்ளிடத்துக்குத் தீர்த்தம் அருளுதற் பொருட்டு எழுந்தருளுங்கால் சித்திரா பௌர்ணமி நாளில் தாடகையீச்சரத்து ஸ்ரீ அருணஜடேசுவரராகிய சிவலிங்கத் திருமேனிக்குச் சந்தன மெய்ப்பூச்சு அணிவித்தற் பொருட்டு, இந்நிதியினின்று வரும் வட்டித் தொகை பயன்படுத்தப்பெற்று வரும்.

4. வட்டி வரவுக்கு ஏற்பவும் கால விலைக்கு ஏற்பவும் நம்மால் தயாரிக்கப்பெறும் திட்ட' ஜாப்தாவின்படி மேற்கண்ட சந்தன மெய்ப்பூச்சு ஆண்டுதோறும் நடத்துவிக்கப் பெறும்.

5. இத் தொகை வேறு எம்முறையிலேயும் பயன்படுத்தப் பெறமாட்டாது. இம்முதற் பொருள் அரசினரால் திரும்பியளிக்கப்பெறின் அதிக வட்டி தரக்கூடிய அரசியல் கடன்தாள்களில் முதலீடு செய்யப்பெறும். இது நம் பேரிலும் நமக்குப் பின் உரிமையுள்ளவர்கள் பேரிலும் இருந்து வரும்.

“ திருப்பனந்தாள் தாடகைய ஈச்சரத்தான் பாதமே ஏத்து ”

- சேஷத்திரத் திருவெண்பா - ஐயடிகள் காடவர்கோன்.

Tirupanandal } (Sd.) Kasivasi Arulnandi Tambiran.
Dated 19-3-1963.

சீவமயம்

குமரகுருபரன்



புள்ளி 14] 1963-ஆம் புரட்டாசி-ம் 1ம் உ (17-9-63) [இதற் 9
தனிப் பிரதி 13 நபர அபரக வகுடச் சந்தா ரு. 12

ஆசிரியர் குழு

1. வித்துவான் ஸ்ரீ முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் அவர்கள்
ஸ்ரீ காசிமடம் இளவரசு, திருப்பனந்தான்.
2. திரு. கே. சிவராமன் அவர்கள் M. A.,
சைவ சித்தாந்த தத்துவ விரிவுரையாளர்,
காசிச் சர்வகலாசாலை, காசி.
3. திரு. கே. எம். வேங்கடராமையா அவர்கள் M. A. B. O. L.,
பிரின்ஸ்பால், செந்தமிழ்க்கல்லூரி, திருப்பனந்தான்.
4. ராவ்சாஹிப், வித்துவான். திரு. கு. அருணாசலக் கவுண்டர்
அவர்கள், தலைமைத் தமிழ் விரிவுரையாளர், ம. தி. தா. இந்துக்
கல்லூரி, திருநெல்வேலி.
5. திரு. ஆ. சி. ஷண்முகநயினார் பிள்ளை அவர்கள் B. A., B. L.,
வழக்கறிஞர், தென்காசி.
6. திரு. டி. எச். விவேகானந்தம் பிள்ளை அவர்கள் B. A., B. L.
(Verification Officer) இந்து அறநிலைய இலாகா,
20, நுங்கம்பாக்கம் ஹைரோடு, சென்னை - 6.
7. திரு. T. B. சித்தலிங்கம் அவர்கள் M. A.
தமிழ் விரிவுரையாளர், காசி இந்துப் பல்கலைக்கழகம், காசி.

T. M. குமரகுருபரன் பிள்ளை B. A., B. L.,

நிர்வாக ஆசிரியர்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
1. சிதம்பரச்செய்யுட்கோவை (கட்டுரை 72) ...	457
2. நீதிநெறிவிளக்கம் (உரை நடையும்; ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும்) ...	464
3. மாசில் வீணை ...	468
4. தாயுமானவரின் - பராபரக்கண்ணிகள். பொழிப் புரையும் ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்பும்	471
5. இராமலிங்கசுற்றுரு புலம்பற்கண்ணி ...	472
6. திருஞானசம்பந்தர் அற்புதத் திருப்பதிகங்கள் (ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு)	473
7. திருச்சுழியல் ...	476
8. திருவருட்பயன் — தெளிவுரை ...	480
9. கலிங்கநகரம் ...	483
10. சுப்பிரமணியர் விருத்தம் ...	490
11. ஈங்கோய் இலக்கியம் ...	493
12. Hymns of the Tamil Saivite Saints ...	501
13. திரைலோக்கிய சுந்தரர் கோசம் வர்த்தன நிதி ரு. 7000	502

சிவமயம்
திருச்செந்திலாண்டவன் துணை



மலர் 14 || சோபகிருது-ஸ்ரீ புரட்டாசித் திங்கள் 1-ம்உ [17-9-63] || இதழ் 9

சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை

சீலத்திரு சிவஞானதேசிக சுவாமிகள் அவர்கள்

வ ந த வ ா சி



[கட்டுரை 72]

(க)

செந்தமிழ் முருகன் தோற்றம் பண்டைய நூல்களிலும் இன்றைய நூல்களிலும் ஒருவாருக்கக் கிளக்கப்பட்டிலது. சமயச் சார்புடைய கதைகளுட் பெரும்பாலான தம்மை உணர்த்தும் நூல் வேறுபாட்டைப் போலவே தாமும் வேறுபடுகின்றன. திருமால் கண் பெற்ற வரலாறும் அதனை ஒத்தபிற வரலாறுகளும் தல புராணங்களுள் ஒன்றுபட உரைக்கவில்லை. அவ்வாறே காளி

வரலாறும் உளது. ‘உமையவள் காளவியினில் உயிர்த்த ஓள்
 ளிழை’(-உமாதேவிதன் கரியவண்ணச்சட்டையில் உயிர்ப்புற்றுத்-
 தோற்றுவித்த ளாளி) என்றும், “அரந்தைதீர் கவுரி கூற்றில்
 தோன்றிய அணங்கும் என்னை, வரைந்து கொண்டருள்மோ
 என்று வணங்கி நின்றிரப்ப அந்நாள், கரந்தைவார் சடையோன்
 மன்றல் முடித்துநீ கச்சிமுதூர், புரந்து இவண் உறைதி துர்க்
 காய் என்று அருள்புரியப் பெற்று;” “கன்னிகாப்பு எனும்பேர்
 எய்தக் கவுசிகி மடந்தை காஞ்சிப், பொன்னகர் காவல் பூண்டு
 பொங்கொளிக் கவுசிகீசன், றன்னை அங்கு இருவிப் பூசை
 தழைத்த பேரன்பின் ஆற்றி, இன்னல் தீர்ந்து உலகம் உய்ய
 இருந்தனன் இருக்கும் நாளில்;”

“கம்பனே நிகம்பன் என்போர் உலகெலாம் துளக்க நோக்கி,
 அம்புயக் கடவுள் போந்தங் கண்ணலுக்கு இயம்பி வேண்ட
 எம்பிரான் அருளாற் கன்னி விந்தவெற்பு எய்தி வைகி,
 வெம்புவாள் அவுணர்தம்மைச்செகுத்துமீண்டு இனிதுவாழ்ந்தாள்.”

என்றும் காஞ்சிப் புராணத்தில் பதிகத்திலும் திருமணப் படலத்
 திலும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஆசிரியர் மாதவச் சிவஞான
 யோகிகள் அருளியவாறே அப்புராணத்திற்குரிய மூலநூலும்
 மொழிகின்றது. அதைத் தெலுங்கிற் பார்க்கலாம். வடமொழிப்
 புராணம் தெலுங்கெழுத்தில் பொறித்திருக்கின்றது.

இவ்வரலாற்றில், காளியின் தோற்றம் உமாதேவியாரது
 கருஞ்சட்டையில் என்பது அறியப்படுகின்றது. கருஞ்சட்டைக்
 கும் தோற்றம் யாது என்பது அறிந்து, அச்சட்டைப் பகைவர்
 அசட்டையுறல் நன்று. வாமை முதலிய எண்மருள் அடங்கும்
 காளி அன்று இது. மாயா சத்தியாகிய காளியைக் கோடலே
 தக்கது. அருட்சத்தி பேதத்துள் ஒன்றாகக் கொள்ளற்க.

அக்காளியோ சிவனோடு கூத்துப் போட்டி நிகழ்த்தினாள்?
 இல்லை. எத்தனையோ காளியுள் அவள் ஒருத்தி ஆவாள்.
 போட்டியிட்டுக் கூத்தாடித் தோற்ற காளியை நினைப்பூட்டித்
 தில்லை முதலிய தலங்களில் இருக்கும் காளியைப் பலர் அறிவர்.
 அவளை நினைந்து, ஆசிரியர் குமரகுருபர முனிவரர்,

“காளி ஆடக் கனல் உமிழ் கண்ணுதல்
மீளி ஆடுதல் பாருமே
மீளி ஆடல் வியந்து அவள் தோற்றெனக்
கூளி பாடிக் குனிப்பதும் பாருமே பாருமே.”

எனப் பாடியருளினார். இதில், ஆட ஆடுதல் பாருமே, ஆடல் வியந்து, தோற்றெனப் பாடிக் குனிப்பதும் பாருமே பாருமே என்று வினைமுடிபு அமைந்துள்ளவாற்றிந்தால், பொருளை எளிதின் உணரலாம். கற்றுவல்லரல்லாதாரும், கற்றுவல்லாரும் இங்கு ஒன்று உணர்தற்குரியர். குறிப்புரை யெழுதிய பிள்ளை அவர்கள் ‘தோற்றென’ என்றதற்குத் ‘தோற்றமை குறித்து’ என்றெழுதினார். அப்பொருள் இலக்கண சம்பிரதாயத்தை உணராது எழுதப்பட்டதாகும். ஆயினும், அவர்பாற் குற்றம் இல்லை. தமிழகம் தனது முதல் நூலை மறந்துவிட்ட குற்றமே அதற்கு ஏது.

இச் செய்யுளின் பொருளை முதற்கண் உணர்ந்து கொண்டால், அவ்விலக்கணம் இனிது புலப்படும். கனல் உமிழ்கண்ணுதல் - திரிணைத்திரத்துள் நெற்றித்தீக்கண். அக்கண்ணுடைய சிவன் மீளி. சிறப்புடைய தலைவனை மீளி என்பர். போரில், பகைவரை வென்று மீளும் ஆற்றல் உடைய சிறப்பினனை (வீரனை) மீளி என்றனர் தொல்லோர். அது சிறப்புற்றோர்க்கெல்லாம் பொதுப் பெயராயிற்று. காளி ஆட, மீளி ஆடுதலைப் பாடும். அம்மீளியின் ஆடலை அக்காளியே வியந்து தோற்றாள். தோற்றதால், கூளிகள் பாடி ஆடிக் காளியின் குறைவை நிறையத் தூற்றின. அக்கேலிக் கூத்தைப் பாடும் பாடும் என்பது பாடற்பொருள்.

காளி ஆட மீளி ஆடுதல் என்றதைச் சூரன் பொரச் சுப்பிரமணியன் பொருதல் என்பதுபோலக் கொள்க.

அவள் தோற்றெனக் கூளிபாடிக் குனிப்பது என்றதில் உள்ள வினையெச்சம் ‘சோலைபுக்கென வெப்பம் நீங்கிற்று’ என்றதில் உள்ளது போன்றது. ‘உண்டெனப் பசிகெட்டது’ ‘உரைத்தென உணர்ந்தான்’ ‘மருந்து தின்றெனப் பிணர் நீங்கிற்று’ என்பவையும் அன்னவையே. கூளிகள் பாடியாடிக்

கேலி செய்வதன் காரணம் காளிக்குத் தோல்வி உண்டாயின மையே. தோற்றோரைப் பார்த்துக் கேலி செய்தல் உலகியற்கை அன்றே! மீளியாடி வெற்றி பெற்றதும் கண்டு காளியாடித் தோல்வியுற்றதும் கண்ட கூனிகள் பாடி, ஆடிக்கேலி செய்தன. அக்கேலிச் செய்கை காரியம். காளியின் தோல்வி காரணம். ‘புக்கென’ என்றதிற் ககரமும், ‘உண்டென’ என்றதில் டகரமும் ‘உரைத்தென’ என்றதில் தகரமும் ‘தின்றென’ என்றதில் றகரமும் ‘என’ என்னும் சொல் ஏறிநின்றற்கு இடங்கொடுத்த மெய்கள்.

இங்குச் சேனாவரையர் எழுதியதை நோக்குமின்! “என என்பது கடத்தறவூர்ந்து இறந்த காலம் பற்றி முடிக்குஞ் சொல்லான் உணர்த்தப்படும் தொழிற்குத் தன் முதல் நிலைத் தொழில் காரணம் என்பது படவரும்” என்று சேனாவரையம் செப்புகின்றது. நச்சினூக்கினியர் ‘உணரப்படும்’ என்றும் ‘காரணமாய விரைவுப் பொருள் உணர்த்தும்’ என்றும் சிறிது வேறுபடுத்தியுரைத்தார். அவ்வேறு பாட்டை உணர்த்தப்புகின் விரியும். அதன் பயன் இங்கு வேண்டா. சேனாவரையர், முடிக்குஞ் சொல் என்றது; ‘என’ என்னும் ஈற்றையுடைய வினையெச்சமாகிய சொல்லை முடிக்கும் சொல்லை ‘சோலைபுக்கென வெப்பம் நீங்கிற்று’ என்ற சொற்றொடரில், ‘புக்கென’ என்பதை முடிக்கும் சொல் ‘நீங்கிற்று’ என்பதாகும். அதனால் உணர்த்தப்படும் தொழில் நீங்குதல் என்பது. ‘புக்கென’ என்பதில் புகுஎன்பது முதல் நிலை. சொல் அம்முதல் நிலைத் தொழில் ‘புகுதல்’ என்பது. முடிக்குஞ் லாகிய நீங்கிற்று என்பதால் உணர்த்தப்படும் நீங்குதல் என்னுந் தொழிற்குப் ‘புக்கென’ என்னும் வினையெச்சத்தின் முதல்நிலைத் தொழிலாகிய ‘புகுதல்’ என்னும் தொழில் காரணம் ஆம். ஆகவே நீங்குதல் காரியம் என்பது சொல்லாதே விளங்கும். விளங்கவே ‘அவள்(காளி)தோற்றெனக் கூளிபாடிக்குனிப்பது’ என்னும் தொடரில், காளியின் தோல்வி காரணம். கூனிகளின் பாடிக்குனிப்புக் காரியம் என்பது புலப்படும். படவே தோற்றதால் என்று பொருளுரைத்தல் மரபு வழாநிலை என்று யிற்று. ‘தோற்றமை குறித்து’ என்னும் (அவர்) பொருள், காரணத்தையும் காரியத்தையும் தெளிய உணர்த்தாது. தோற்றதால் என்றலே பொருளாகும்.

“செய்து செய்யுச் செய்யுச் செய்தெனச்
செய்யியர் செய்யிய செயின்செயச் செயற்கென
அவ்வகை யொன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி.”

இது தொல்காப்பிய நூற்பா. இதில் ‘செய்தென’ என்பதற்கு விளக்கம் எழுதிய சேனாவரையம் நச்சினூர்க்கினியம் இரண்டனையும் நன்குணர்ந்து, இவ்வாறே பனுவல்களில் வரும் ஆட்சிகளை அறிந்து கோடல் அறிஞர்க்கு நலமாம்.

உ

“பானற் கருங்கட் பசுந்தோகை யேமெய்ப் பயன்றுய்ப்பஅத்
தேனக் கலர்கொன்றை சாருப் பியந்தந்த செயல்ஓர்கிலார்
ஊனக்கண் இதுபீளை யொழுகும் புறக்கண் ஊனக்கண்ணதாம்
ஞானக்கணை ஆதல் நல்கும் பிரான்தில்லை நடராசரே.”

பானல் - நீலப்பூ. கருங்கட் பசுந்தோகையே - கரியவாகிய கண்களையுடைய பசியதாகிய தோகைமயில் போலுஞ்சாயலாள் ஆகிய - தலைவியே, மெய்ப்பயன் - மெய்யுறுபுணர்ச்சியாகிய பயன்; மெய்மையுடையதாய பயன். (பேரின்பப் பேறு). துய்ப்ப- நுகர. அக் கொன்றை; தேன் நக்கு அவர் கொன்றை. அத் தேன் என்னற்க. கொன்றை சாருப்பியம் தந்த செயலாவது: - பசலை நிறம் அடைதல். நடராசர் (கொன்றை) தந்த செயல் ஓர் கிலார் என்றியைக்க. நடராசர் தரற்பாலதாய சாருப்பி யத்தை அவரது தாராகிய கொன்றையே தந்தளித்தது. சாயுச் சியத்தைத் தம்மை அறியாமல் பிறர் தரல் ஒல்லாது. ஏனைய வற்றை (ச்சாலோகம், சாமீபம், சாருபம் முன்றனை) அவன் அருளறியக் கொள்ளலாம். அவனறிய வேண்டும் என்ற நியதியில்லை. இது சிறிது வேறுபடும் பெற்றியது. இதனால் வீண் வாதம் புரிய மேற்கோடல் அறிவாகாது. பீளை ஒழுகும் புறக் கண்ணும் ஊனக் கண்ணும் ஆகிய இதுவே. அகக் கண்ணாகிய ஞானக்கண்ணை ஆம்படி மெய்யுடியார்க்கு வரம் நல்கியருள வல்லவன் நடராசப்பிரான். புறக்கண்ணையும் அகக் கண்ணுக்க வல்ல நடராசர் தமது கொன்றை சாருப்பியந் தந்த செயலை ஓர்கிலார் ஆதல் என்ன காரணமோ! சாருப்பியம் உற்ற

வர்க்குச் சாயுச்சியத்தை நல்குதல் அடுத்து நிகழ்த்தற் பால தன்றோ? ஓர்ந்தாரேல் அதை நல்கியருள் வாரல்லரோ? நல்கியருளாமையால் ஓர்கிலார் என்றே கொள்ள நோர்கின்றது. ஊனக் கண்ணையும் ஞானக்கண்ணுக்க வல்லபிரான், அக் கண்ணால் அறியலாம் அன்றோ? அறியாதது என்றோ?

செவ்வாய்க் கருங்கட்பைந் தோகைக்கும் வெண்மதிச் சென்னி
ஒவ்வாத் திருவுருஒன்றே யுளது அவ் வருவினைமற்று [யற்கும்
எவ்வாச் சியமென் றெடுத்திசைப் பேமின் னருட்புலியூர்ப்
பைவாய்ப் பொறியர வல்குலெந் தாயென்று பாடுதுமே.

இதற்கு விளக்கம் 54 ஆவது செய்யுளான “அருவருக்கும்
உலக வாழ்வு.....ஒருவர் என்று ஓர் இயற்சொல் இலதெனில்
யான்மற்று என் சொல்கேனே” என்றதற்கு எழுதிய கட்டுரை
யிற் கற்றிருக்கலாம்.

செவ்வாயும் கருங்கண்ணும் உடைய பசுந்தோகைமயில்
மேலும் அம்பிகைக்கும் (வெண்டிங்கட் செஞ்சடை முடியுடைய)
அப்பனுக்கும் உரு முதலவற்றால் ஒவ்வாத திருவுருவம் ஒன்றே
(மாதியலும் பாதியன் என்றபடி) உளது. அத் திருவுருவை
ஆணுருவென்றும் பெண்ணுருவென்றும் தனித்துக் கொள்ளல்
இயலாது. அதனை எவ்வாச் சியம் என்று எடுத்துச்
சொல்வேம். ஈருருவும் கொண்டு திகழும் அவ்வோருருவை
ஈருருவத்தையும் இருவேறு முறை சொல்லி, இரு பொருள்
கொள்ளுமாறு, ‘இன்னருட்புலியூர்ப் பைவாய்ப் பொறியரவல்
குலெந்தாய்’ என்று பாடுதும். ‘இன்னருட்.....பொறியரவு’
என்பது இரண்டற்கும் வேறுபடாப் பொருள் தருவதே. ‘அங்குல்’
என்றது பெண்ணுக்கொரு பொருளும் ஆணுக்கொரு பொருளும்
பயக்கும். பண்டைக்காலத்தில் ஒரே பொருள் தந்த சொல்
அது. ‘எந்தாய்’ என்றது அம்மையைக் குறிக்க ‘எம் + தாய்’
என்றாகும். அப்பனைக் குறிக்க எந்தை என்ற தன் விளியாம்.
‘தாதாய் முவேழலகிற்கும் தாயே’ என்பது முதலிய அருண்
மொழிகளை நோக்கி ‘எம்தாய்’ என்றே இருவர்க்கும் உரியதாகக்
கொள்ளலும் தரும்.

‘தீ’ என்பது வாசகம். நெருப்பு என்பது பொருள். தீ யென்னும் சொல்லின் கண் நெருப்புருவப் பொருளாற்றல் உளது. உண்மையால், தீ என்னும் சொல்லுக்கு நெருப்பு என்பது ஆற்றற்பொருள் (சக்தியார்த்தம்). வாச்சியார்த்தம் சக்தியார்த்தம் இரண்டும் ஒன்றே. அவ்வாக்கியார்த்தத்தை உணர்த்துவது வாசகம் எனப்படும் சொல் (- பதம்). இப்பாடலில், ‘எந்தாய்’ என்பது வாசகம் ‘இன்னருட்டிலியூர்.....எந்தாய்’ என்ற தொடர் வாசகம் எனினும் குற்றம் இன்று. அவ்வாசகத்தின் சக்தியார்த்தம் (வாச்சியார்த்தம்) எது? இதை முன்ருவதடியிற் குறித்தார் ஆசிரியர். அதைத் தொடர்ந்துள்ள வாக்கியம், அவ்வாக்கியார்த்தத்தை இரு பொருள் படக்கூறி இருவருக்கும் உரியதாகக் கொள்ளச் செய்த சிலேடையதாகும். வாச்சியார்த்தத்தை அபிதேயார்த்தம் முக்கியார்த்தம் என்றும் கூறுவதுண்டு.

(தொடரும்)

இராகம் : கேதாரம்

தாளம் : ஆதி

பல்லவி

முருகனடி பணி மனமே

அருள்புரிவான் தயவாய் துதிசெய்

(முருக)

அநுபல்லவி

கருணாகரன் கந்தன் புகழ்பாடின

தருவான் வரமே நிச்சயமே சிவ

(முருக),

சரணம்

திருச்செந்தூர் வளரும் திவ்யரூபனும்

தீனசரணயனை தேவர் துதிசெய்யும்

மருவிடும் வள்ளிலோலன் திருவடி

மறவாமல் என்றும் மனதீனில் வைத்து

(முருக)

வி. கே. முத்தையா பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்.,

வண்ணார்பேட்டை, திருநெல்வேலி-3.

நீதிநெறி விளக்கம்

உரைநடையும், ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும்*

பாலகனி வயிநாகரம்,

திரு. வே. இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள்,

தேவகோட்டை.

—o—o—o—

[மலர் 14. இதழ் 8-ன் தொடர்ச்சி]

நல்லா ரொழுக்கின் தலைநின்றார் நல்கூர்ந்தும்
அல்லன செய்தற் கொருப்படார்—பல்பொறிய
செங்கட் புலியே றறப்பசித்தும் தின்னாவாம்
பைங்கட் புனத்தபைங் கூழ்.

பல கோடுகளையுடையனவாய்ச் சிவந்த கண்களைக்
கொண்ட ஆண் புலிகள் பெரும் பசி எடுத்தாலும் பசுமையான
இடத்தை யுடைய கொல்லிகளிலே உள்ள பயிர்களைத் தின்ன
மாட்டாவாம். அதுபோல நல்ல நெறியிலே ஒழுகுகின்ற ஒழுகு
கத்தில் தலைநின்றவர்களாகிய பெரியோர்கள் வறுமை அடைந்
தார்களாயினும் நல்லன வல்லாத தீயசெயல்களைச் செய்ய ஒரு
போதும் இசைய மாட்டார்கள்.

The nature of righteous men

Those who have stood persistently in the path
of virtue will never stoop to do evil, even under the
clutches of poverty. The many striped and red-eyed
tiger, even when suffering under pinching hunger,
will not feed on the crop of the green fields
(meadows).

61

Translated by : Sri P. Mutharasu M. A., B. T., Head of the
Tamil Department, Sri K. G. S. Arts College, Arulnandi Nagar.

குலம்விறற்குக் கொள்ளும் வெறுக்கையும் வாய்மை
நலம்விறற்குக் கொள்ளும் திருவும்—தவம்விறற்குங்
கூனும்பும் வாழ்வும் உரிமைவிற றுண்பதூஉம்
தானோம்பிக் காத்தல் தலை.

தனது குலவொழுக்கம் முழுவதையும் விட்டு விட்டு அதன் வாயிலாகத் தேடிக்கொள்ளுகின்ற செல்வமும் உண்மையாகிய நன்மையை விட்டுவிட்டு அதன் வாயிலாகப் பெறுகின்ற செல்வமும் தவவொழுக்கத்தை விட்டுவிட்டு ஊனுடம்பைப் பாதுகாக்கும் வாழ்க்கையும் தனக்கே உரிமையுடைய மனைவியைப் பிறிதொருவர் வசமாகக் கொடுத்து உண்டு வாழ்வதும் ஆகிய இவை என்றும் தன்பால் வராதபடி விலக்கிப் பாதுகாத்தலே மிகச் சிறந்த அறமாம்.

Wealth to be shunned

The greatest of all virtues is to avoid the riches acquired by the sale of the privileges of one's own lineage, the prosperity flowing from the sacrifice of truth, the gratifying pleasure of the body at the expense of religious austerity and the livelihood earned by disposing of one's own inheritance. 62

இடைதெரிந் தச்சுறுத்து வஞ்சித் தெனியார்
உடைமைகொண் டேமாப்பார் செல்வம்—மடநல்லார்
பொம்மல் முலைபோல் பருத்திடினும் மற்றவர்
நுண்ணிடைபோல் தேய்ந்து விடும்.

பிறர் சோர்ந்திருக்கும் வேளையை அறிந்து அச்சங்காட்டி வஞ்சித்து எளியவர்களது உடைமைகளைக் கவர்ந்து இன்புறு பவர்களுடைய செல்வம் இளமங்கையர்களது பருத்த கொங்கை களைப்போல மேலும் மேலும் மிகுதியாகி வருமாயினும் அம் மங்கையர்களது நுண்ணிய இடையைப்போல மிகவிரைவிலே குறைந்துவிடும்.

Ill - gotten Wealth

Those who revel in wealth amassed by deceit and striking terror in the weak will at one time, find, the same diminish like the slender waist of a beautiful maiden, though it may appear as big at first, as her blooming bosom. 63

பெற்ற சிறுகப் பெருத பெரிதுள்ளும்
சிறுயிர்க் காக்கம் அரிதம்மா—முற்றும்
வரவர வாய்மடுத்து வல்விராய் மாய
எரிதழல் மாயா திரா.

வலிமை பொருந்திய விறகுகள் சிறிது சிறிதாகக் தன் னிடத்திலே வர வர அவையனைத்தையும் உண்டு எரிந்து கொண்டிருக்கின்ற நெருப்பு அவ்விறகுகள் அழிந்தபிறகு தானும் அழியாமலிருப்பதில்லை. அதுபோலத் தமக்குக் கிடைத்த பொருள்களைச் சிறியனவாகவும் கிடைக்காத பொருள்களைப் பெரியனவாகவும் நினைத்து ஏங்குகின்ற சில் வாழ்நாள் உடைய உயிர்களுக்குச் செல்வத்தாலாகிய பயன் ஒருபோதுமில்லையாம்.

Avarice

How difficult it is for the mortals to prosper, who underrating what they have, make little use of it, think much of what they have not and hanker after it? The wild fire that devours everything in turn as it comes, cannot but die away when all the fuel is consumed. 64

தத்தம் நிலைக்கும் குடிமைக்கும் தப்பாமே
ஒத்த கடப்பாட்டில் தானுன்றி—எய்த்தும்
அறன்கடையில் செல்லார் பிறன்பொருளும் வெஃகார்
புறங்கடைய தாகும் பொருள்.

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுக்குரிய நிலைமையிலும் குடிப்பிறப்புக் கேற்ற ஒழுக்கத்திலும் வழுவாமல் பொருந்திய கடமையில் முயற்சிகளை விடாது செய்து சோர்வுற்றாலும் அறத்துக்கு மாறான மறவழியில் செல்லாதவர்களாய்ப் பிறர்பொருளை விரும்பாதவர்களாய் இருப்பவர்களது புறங்கடையில் பொருள் தானே வந்து சேரும்.

Righteous Wealth

Riches will abound at the gates of those, who swerve not from the duties pertaining to their status and lineage, who exert themselves in doing their duty of being universally beneficent to one and all and who inspite of pains and privations, neither transgress the bounds of virtue nor covet their neighbour's wealth.

65

(தொடரும்)

இராகம் : சண்முகப்பிரியா

ஆதி தாளம் லகு 1 வது அட்சர

அரையிடத்தி லெடுப்பு

பல்லவி

கலியுக வரதா கார்த்தி கேயா

கருணை புரிவாய் செந்தில் முருகய்யா

(கலியுக)

அனுபல்லவி

மால் மருகோனே மாமயில் வாகனனே

வள்ளி மனாளனே வரந்தரும் சீலனே

(கலியுக)

சரணம்

நீர்நிலைச் செல்வம் நினது உடைமையெனும்

நினைவினை எனக்கு நல்குவாய் நீயே

பாரினில் யாவார்க்கும் பண்புடன் பணிசெய்து

பக்தியா லுன்புகழ் பாடி மகிழ்ந்திட

(கலியுக)

சு. கலியாணசுந்தரம்,

பென்சன் போலீசு மாணேசர், பாளையங்கோட்டை.

மாசில் வீணை

கல்வெட்டு ஆராய்ச்சிக் கலைஞர்,
வித்துவான், திரு. வை. சுந்தரேச வாண்டையார் அவர்கள்,
அண்ணாமலை நகர்.



‘மாசில் வீணை’ என்ற பாசுரத்துக்குச் சேக்கிழார்
காட்டும் விளக்கம்.

இளவேனிற் காலத்து மாலைநேரம். சந்திர உதயம். மலர்கள்
மலர அவற்றில் வண்டினம் ரீங்காரஞ் செய்யும் ஒரு பொய்கைக்
கரையில் அதன் நீரருந்தி, குற்றந் தவிர்ந்த வீணு காணங்
கேட்டு மகிழ்வது போன்றது நீற்றறை என்பது ‘மாசில் வீணை’
எனத் தொடங்கும் பாசுரத்தின் கருத்து ஆகும்.

விளக்கம்:

மாசில்வீணை, வண்டறை (வண்டினொலி)—செவியின்பம்.

வண்டறையம் மலருஞ் செவ்வியின்ற கழுநீர் மணம் —
மூக்கின்பம்.

மதியின் நிலவும் தென்றலும்—உடற்கின்பம்.

வீங்கு இளவேனில் ஆகலின்நீர்வேட்கைக்கு நீர் அருந்தல்
— வாயின்பம்.

நிலவொளியொடு கூடிய தடாகக் காட்சி — கண்களுக்கு
இன்பம்.

இவ்வாறு மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவியால் திளைக்கப்படும்
சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்ற மாதிய ஐம்புலனுக்வுமாக
இருந்தது.

விசேடக்குறிப்பு:

மாலையாதலின் அந்நேரத்துக் குவியும் பூவினுக் கருங்கலமாகிய தாமரை யொழித்து அந்நேரத்து மலரும் தண்கழுநீர் (நீலோற்பலமே) கொண்டனர் சேக்கிழார் பெருமான் மரபு வழாமற் காத்தற்கு.

‘மாசில்வீணை’—என்ற பாசுரத்துக்கு விளக்கங் காட்டுவார்போன்று,

வெய்யநீர் றறையதுதான் வீங்கிளவே-னிற்பருவம்
தைவருதண் தென்றல்அணை தண்கழுநீர்த் தடம்போன்று
மொய்யொளிவெண் நிலவலர்ந்து முரன்றயாழ் ஒலியினதாய்
ஐயர்திரு வடிநீழல் அருளாகிக் குளிர்ந்ததே.

என்றருளினர் சேக்கிழார். (திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம் செ. 98.)

மலை நேரத்தில் நீருந்தல் என்ன இயல்பு? என ஐயுறுவார்க்கு கொடிய இளவேனில் ஆதலில் நீர்வேட்கை உண்டாதல் இயல்பே எனற்கு ‘வீங்கு இளவேனில்’ என அவ்விருவரும் வற்புறுத்தியருளினமையும் உணரத்தக்கது.

“ஞானசம்பந்தம்”

அரிய கட்டுரைகளுடன் வெளிவரும் திங்கள் வெளியீடு

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனத்திலிருந்து வெளிவருகிறது. சமயப்பொருள் முதலியவை குறித்த தெளிவான கட்டுரைகள் அடங்கியது. சைவ சமயத்தின் உண்மைகளை உணர்வதற்குப் பெருந்துணையானது. சந்தாத் தொகையைக் கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கே அனுப்பிவைக்கவும்.

ஆண்டுக் கையொப்பம்,

உள்நாடு ரூ. 2 - 25 * வெளிநாடு ரூ. 3 - 00

செயலாளர். “ஞானசம்பந்தம்” அச்சகம்.

தருமபுரம், மாயூரம் P. O.

உ
திருச்செந்திலாண்டவன் துணை.

ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டு



[புதிய மலிவுப் பதிப்பு — 1961]

புதிய பதிப்பு பிரதி ஒன்றின் விலை ரூ. 3-50 ந. பை. ஆகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(முந்தின பதிப்பு பிரதி ஒன்றின் விலை. ரூ. 6/-)

(தபால் கட்டணம் வேறு)

768 பக்கங்கள் கொண்டது. (128 + 621 + 19) உயர்ந்தரக வெள்ளைத்தாளில் பெரிய எழுத்தில் தெளிவாக அச்சிடப் பெற்றது.

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் எழுதிய குறிப்புரை, ஆராய்ச்சி, முதலியவற்றுடன் கூடியது.

ஒரே சமயத்தில் 5 பிரதிகளும் அதற்குமேலும் வாங்குபவர்களுக்கும் 20% கழிவு உண்டு.

இதன் விற்பனைத் தொகை ஸ்ரீவைகுண்டம் ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் மடத்தைச் சாரும்.

கிடைக்குமிடம்:-

ஸ்ரீ T. M. குமரகுருபரன் பிள்ளை அவர்கள் B. A., B. L.,
வழக்கறிஞர்

ஸ்ரீவைகுண்டம் P. O. :: (திருநெல்வேலி மாவட்டம்)

தாயுமானவரின் — பராபரக்கண்ணிகள்

Couplets in venerable adoration of the
Omnipotent and Omnipresent

sung by

St. THAYUMANAVAR

2

The Supreme Self is, All Pervasive and All - Knowing. He enshrines in the hearts and shines in the thoughts of good who have ardent devotion and purity of heart. He knows what they need and grants even before they ask. This bountiful mercy of the Lord, experienced by the Poet Saint is extolled in this song.

சிந்தித்த எல்லாம்என் சிந்தை அறிந்தே உதவ
வந்த கருணை மழையே! பராபரமே!

(பொ - ரை) (அடியேன்) நினைத்த எல்லா வற்றையும்
என் கருத்தறிந்து அருள் செய்யும் பொருட்டு
எழுந்தருளி வந்த கருணை மழையே! பரா
பரமே!

Oh....Lord Supreme! O the Merciful Divine,
That shower in plenty and with grace, all I think of
even before such thoughts take shape in my mind.

(தொடரும்)

Translated by: Sri. K. PALANISAMY, M.A., Lecturer in
Tamil, Sri. K. G. S. Arts College, Arulnandi Nagar.

திருவருட்பிரகாச வள்ளலாரென்னும் சிதம்பர இராமலிங்க சற்குரு புலம்பற்கண்ணி*

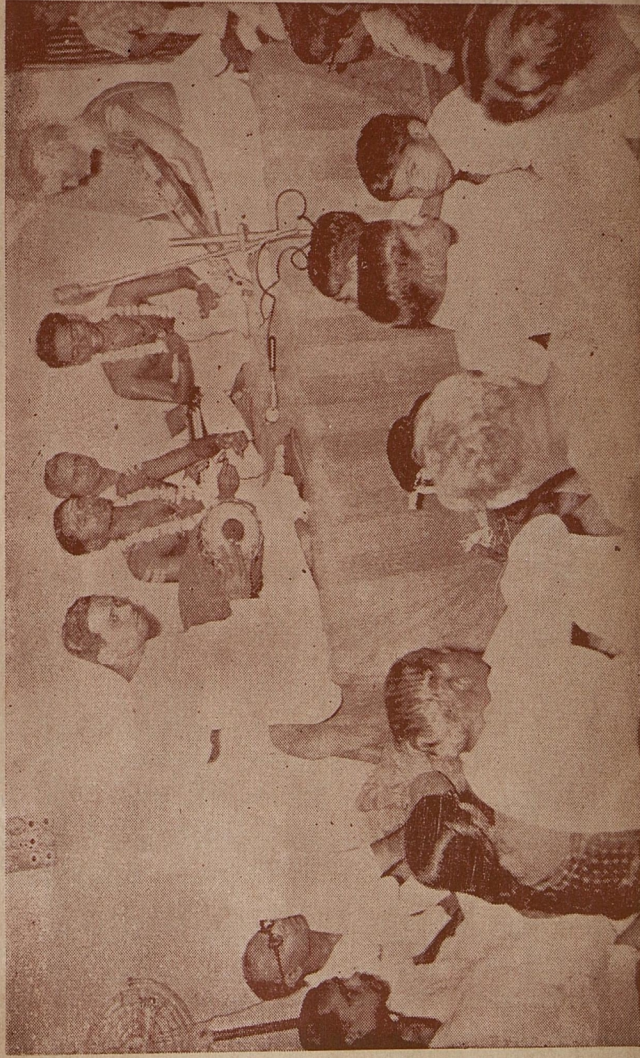
தொகுத்தவர், திரு. P. P. துரைசாமி அவர்கள்,
கோயமுத்தூர்.

[மலர் 14. இதழ் 8-ன் தொடர்ச்சி]

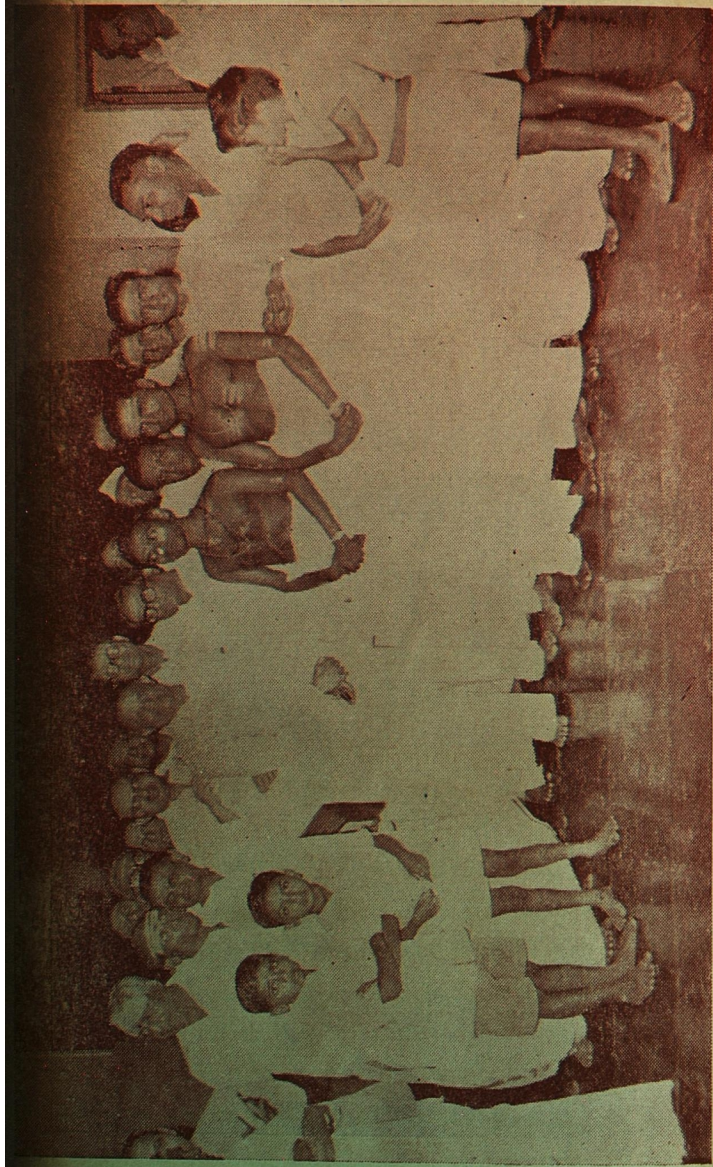
- பாவகாரி யங்களெலாம் — பாறிடஇப் பாரினிலே
சீவகா ருண்ணியநூல் — செய்தருளும் சற்குருவே. 51
- அருயோகம் செய்கற்பட் — டார்சங்கற் பம்போல்
திருநறுங் குன்றத்தவர்க்குத் — தீக்கைசெய்த சற்குருவே. 52
- திடஞானம் பெற்றுய்யத் — தீக்கைசெய்த பின்னர்
வடலூரில் வந்திருக்க — வாய்மலர்ந்த சற்குருவே 53
- எத்திசை யுள்ளோரெவரும் — ஏத்துத்தர ஞான
சித்திபுர மென்னும்பேர் — செப்பியருள் சற்குருவே. 54
- பார்வதி புரத்தினிலே — பானுசெயுந் தாபமற்றுச்
சீர்வதியு மாரிபெய்யச் — செய்தருளும் சற்குருவே. 55
- மேனீர் மையுற்றோர் — விளங்கு புதுப்பேட்டையின்
மேனீர் வதியவருள் — வித்தகவென் சற்குருவே. 56
- பத்திமைசேர் அந்நகரில் — பல்கூரை பற்றியத்
வத்திரத்தால் நிற்கச்செய் — மாத்தகைய சற்குருவே. 57
- பற்பலபேர் நோய்களைவெண் — பற்பமதால் போக்கியதை
அற்ப னென்னுல்பகரல் — ஆகுமோ சற்குருவே. 58
- திருமுகத்தைக் கண்டோர் — திருவருட் பாக்கொண்டோர்
பெருமைபெறுஞ் சீலரென்ற — பேருறச்செய் சற்குருவே. 59
- ஞாலமதில் தம்முணரா — நல்குரவால் துன்பமுருச்
சீலமதை மன்பதைக்குச் — செப்பியருள் சற்குருவே. 60

(தொடரும்)

29-4-63உ. புதுமல்லியில் திருமுறைத் துவக்கவிழா



மல்லி. திருமுறைவாணர் திரு. தண்டபாணி ஓதுவார், பனசைத் திருமுறைவாணர் சட்டையப்ப ஓதுவார் பக்க
வரத்தியங்களுடன் திருமுறை ஏதாசல்.



திருமுறை வாணர்களுடன் யூனியன் துணை அமைச்சர் திரு. C. R. பட்டாபிராமன் அவர்களும், யூனியன் அமைச்சர் திரு. O. V. அழகேசன் அவர்களும்.

திருஞானசம்பந்தர் அற்புதத் திருப்பதிகங்கள்

ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு

திரு. T. B. சித்தலிங்கம் அவர்கள், M. A.,
தமிழ் விரிவுரையாளர், காசி இந்துப்பல்கலைக்கழகம், காசி.

[மலர் 14. இதழ் 8-ன் தொடர்ச்சி]

13. The jains were persecuted and the King embraced Saivism. Then Sri Tirugnana Sambandar took to his pilgrimage. He visited almost all the places where Lord Siva was enshrined. At Tirukkollambudur the river was flooded and he could not get anyone to ferry them across the river. Then Sri Tirugnana Sambandar untied a boat and sat in it along with his followers and began singing the grace of Lord Siva. The boat moved on.

பண் : காந்தாரபஞ்சமம்

“கொட்ட மேகமறும் கொள்ளம் புதுர்

நட்டம் ஆடிய நம்பனை யுள்கச்

செல்ல வந்துக சிந்தை யார்தொழ

நல்கு மாறருள் நம்பனை,”

“We all want to worship you, our God, at Kollambudur; So kindly let the boat cross the river.”

14. He travelled towards north and at Tiruvothur a grand welcome was arranged for him. A Saiva devotee, there, approached Sri Tirugnana Sambandar and requested him to turn the male palmyra trees into female ones (fruit bearing ones), as the jains of that town were making fun of him for

having grown such trees. Sri Tirugnana Sambandar prayed to Lord Siva and the trees began bearing fruits then and there itself.

பண் : பழந்தக்க ராகம்.

பூத்தேர்ந் தாயன கொண்டுநின் பொன்னடி
ஏத்தா தாரில்லை யெண்ணுங்கால்
ஓத்தூர் மேய வொளிமழுவான் அங்கைக்
கூத்தீர் உம்ம குணங்களே.”

“O, the primordial Dancer dwelling at Tiruvothur! There is none who does not worship you with selected flowers.”

15. Then on his way up the pilgrim poet went to Mylapore (Madras) and worshipped Sri Kapaleeswara. There lived a rich merchant whose virgin daughter, by name Poompavai died of snake-bite, while plucking flowers for the puja. He preserved the bones of the girl, in an earthen pitcher. When he came to know of Sri Tirugnana Sambandar's arrival at Mylapore, he took the pitcher to the latter. Sri Tirugnana Sambandar went to the temple and prayed to Lord Siva and at the end of the padigam Poompavai came out of the pitcher alive with full growth.

பண் : சீகாமரம்.

“மட்டிட்ட புன்னையங் கானல் மடமயிலைக்
கட்டிட்டங் கொண்டான் கபாலீச் சரம்அமர்ந்தான்
ஓட்டிட்ட பண்பின் உருத்திர பல்கணத்தார்க்
கட்டிட்டல் காணுதே போதியோ பூம்பாவாய்.”

“Lord Siva dwells in the temple of Kapaleeswaram, at Mylapore, surrounded by garden. His devotees are fed daily. O, Poompavai, will you go away without looking at this grand sight and participating in it.”

16. Sri Tirugnana Sambandar returned to his native place, Sirkali. All his relatives requested him to get married. Sri Tirugnana Sambander considered this also as an order of God and so agreed to it. His marriage took place with the daughter of Nambandar Nambi, on an auspicious day, at Achalpuram. Then he took all those who assembled at the marriage along with the bride to the Siva temple. There he prayed to Lord Siva and by His grace there appeared a miraculous fire. Sri Tirugnana Sambandar asked everyone to enter into that celestial fire and finally he too did the same with his bride and enjoyed the Eternal Bliss.

Achalpuram is also known as Nallurpperumanam.

பண் : அந்தாளிக் குறிஞ்சி.

“கல்லூர்ப் பெருமணம் வேண்டா கழுமலம்
பல்லூர்ப் பெருமணம் பாட்டுமெய் யாய்த்தில
சொல்லூர்ப் பெருமணம் துடலரே தொண்டர்
நல்லூர்ப் பெருமணம் மேயநம் பானே.”

“O, my Lord of Nallurpperumanam! you wear the garland of poems sung by your devotees. I have never wanted a marriage laden with rituals. I have been singing at your shrines against this. Have they all proved false?”



“திருச்சுழியல்”

தேவாரமணி

திரு. சட்டையப்பன் அவர்கள்.



பழம் பதியாம் பாண்டிய நாட்டுப் பாடல் பெற்ற பதி
பதினான்கிலே பன்னிரண்டாவது பதியாக விளங்குவது
‘திருச்சுழியல்.’

இத்தலம், வாழி திருநாவலூர் வன்னெண்டராம் சுந்தர
மூர்த்தி சுவாமிகளின் பாடல் பெற்றது.

“ஊனாய் உயிர்ப்புகலாய்”

என்பது அந்த நட்டராகப் பண்ணின் துவக்கம்.

சேர வேந்தனும் (சேரமான்பெருமாள்) சுந்தரரும் திருச்
சுழியலமர்ந்த சிவனை வழிபட்டுத் தங்குகின்றனர். அன்றிரவு
சுந்தரர்கனவிலே ‘காளை’ வடிவு கொண்டு கையிலே பொற்
செண்டும், முடியிலேசுழியமும் உடைய ராய் இறைவன்
தோன்றினார். அப்படித் தோன்றியவர்,

“யாம் இருப்பது கானப்பேர்.”

என்று கூறிமறைகின்றார்.

இதைப்பின் வரும்பாடலால் சேக்கிழார் பெருமான் கூறு
கின்றார்;

“அங்கணரைப் பணிந்துறையும் ஆரூர்க் கவ்வூரில்
கங்குலிடைக் கனவின்கட் காளையாம் திருவடிவால்
செங்கையினிற் பொற்செண்டுந் திருமுடியிற் சுழியமுடன்
எங்குமிலாத் திருவேடம் என்புக முன்காட்டி”

“கானப்பேர் யாம் இருப்ப தெனக்கழறி.....”

இறைவன் மறைவைக் கண்ட சுந்தரர் சேரர்க்கு அதைக் கூறுகின்றார். இருவரும் சுழியற் பெருமானை வணங்கிப்புறப் படுகின்றனர் கானப்பேரண்ணலைக்காண. பின் ஆங்கு (கானப் பேரில், “தொண்டரடித் தொழிலும்” என்னும் பதிகம் பாடுகின்றார் சுந்தரர்.

திருச்சுழியல் இறைவனை வணங்குவார்க்கு என்ன பலன் கிடைக்கும் என்று கேட்டால் அதற்கு விடையளிப்பார் சுந்தரர்.

“கவ்வைக்கடல் கதறிக்கொணர் முத்தங்கரைக் கேற்றக்
கொவ்வைத்துவர் வாயார்குடைந் தாடுந்திருச் சுழியல்
தெய்வத்தினை வழிபாடுசெய் தெழுவார்அடி தொழுவார்
அவ்வத்திசைக் கரசாகுவர் அலராள்பிரி யாளே.

என்ற அவர் அருந்தமிழ்ப் பாடல் அறிந்து இன்புறற்பாலது.

திருக்கோவிலுக் கெதிரேயுள்ள தீர்த்தத்தைக் ‘கவ்வைக கடல்’ என்று குறிக்கின்றார் சுந்தரர். சதானந்த முனிவர் முதலியோர் வழிபட்ட தலமாம் இப்பதியில் உமையம்மையார் சிவபெருமானை வேண்டித் தவம் செய்திருக்கிறார்.

எதற்காக? ‘தம்மைத் திருமணம் செய்து கொள்ளவேண்டும்’ என்பதற்காக!

வேதங்களை அருளிச் செய்த சிவபெருமான் ‘வேதன்’ என்னும் பெயரால் சான்றோரால் அழைக்கப் படுகின்றான். ‘வேதியா! வேதகீதா!’ என்பார் நாவரசர். பொங்கழல் உருவமும் சிவபெருமானை ‘நால்வேதமும் பொருள்களும் அருளி’ எனப் போற்றி ‘அங்கயற்கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த’ அற்புதத்தை ஆலவாய்ப் பதிகமதில் அன்பொழுகப்பாடுவார் ஞானசம்பந்தர்.

வெறும் வேதங்களைமட்டும் அவன் அருளவில்லை. அதற் குரிய விதியை (விளக்கங்களை)யும் நமக்களித்துள்ளான்.

வேதங்களிலே மக்களுக்குத் திருமணத்தினை விதித்தருளிய சிவபெருமான் தானும் திருமணம் செய்து கொண்டு வழிகாட்டி யருள்கின்றான்.

தென்பால் உகந்தாடுந் தில்லைச் சிற்றம்பலவனைப் 'பெரும் பித்தன்' என்கிறார் மாணிக்கவாசகர். ஏன்? அவன் பெண்பால் உகந்தானே, அதை வைத்து!

மற்றும், மலையரையன் பொற்பாவையாம் பார்வதியை உலகறிய மணந்த சிவபெருமானை எல்லோர்க்கும் அறிமுகம் செய்துவைக்கிறார் மணிவாசகர்.

“.....வியனாலகம் வாழச்
செவ்வண்ணப் பெருமானார் மணவினையில்
திருவுள்ளம் பற்றினாரால்”

என்பது காஞ்சிப் புராணம். உயிர்களாகிய நாம் மணஞ்செய்து கொண்டு சுத்த போகத்தை அனுபவிக்கச் சிவபெருமான் அம்மையை மணம் புரிந்து காட்டுகின்றான்.

காஞ்சியில் காமாட்சியம்மை திருமணம்; மதுரையிலே நீனாட்சியம்மை திருமணம். இவைபோன்ற திருக்கல்யாணத் திருவிழாக்கள் தலங்கள் தோறும் நடக்கின்றன. உத்தமம் என்பதன் பொருள் உயர்ந்த சிருஷ்டி என்பதாம். அதைத் தமிழில் சிறப்பென்பர். சிறப்பு என்பதற்குப் பொருள் 'விழவு' என்று வழங்கினார் பரிமேலழகர்.

மலைமகளாகிய பார்வதியம்மை சிவபெருமானைக் குறித்துத் 'தவசு' (தவம்) செய்து சிவபெருமானை மணந்து கொண்டதாக ஒரு ஐதீகம். இந்த ஐதீகம் 'தவசு விழா'வாக ஆண்டுதோறும் ஆடி மாதத்தில் 'திருச்சுழியல்' தலத்தில் நிகழ்கின்றது. இது பத்துநாட்கள் திருவிழாவாகும். பல அன்பர்கள் கண்டுகளிக் கின்றனர்—திருமேனிநாதர், துணைமலை நாயகியின் திருவருளைப் பெறுகின்றனர்.

திருச்சுழியலில், அம்மை தவசுசெய்து அரனை மணக்கும் அந்த அற்புத நிகழ்ச்சியை,

“.....மலைமகளை

விரதயோக நெறியின்று மணந்தார் சுழியல் வியனகர்”

என்ற திருவிளையாடற் புராண அருச்சுனைப் படலத்திலே பாடு கின்றார் பரஞ்சோதி முனிவர்,

அந்தத் தவச விழாவிலே குண்டாறு தவச மண்டபத்திலே தவக்கோலத்திலே துணைமாலையம்மை வீற்றிருக்க அன்றுமாலே திருமேனிநாதர் இடபவாகனத்தில் எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்தருளும் காட்சியைக் காணக்காண இனிக்கும்-இன்பம் துள்ளும். எண்ணிலா அடியவர் கூட்டம். இரவு வீதிஉலா! துணைமாலையம்மை சமேத ஸ்ரீ திருமேனிநாத சுவாமி இருந்தருளும் கோலத்தைக் காண்போர் கூடலில் கல்யாண சுந்தரரைக் கண்டாற் போலவே இருக்கும் என்று நான் எண்ணுகின்றேன்.

“பண்ணும் இன்னிசையும் நீரும் தன்மையும் பாலும் பாலின் நண்ணும் இன்சுவையும் பூவும் நாற்றமும் மணியும் அங்கேழ் வண்ணமும் வேறு வேறு வடிவுகொண்டிருந்தால் ஒத்தது, அண்ணலும் உலகம் ஈன்ற அம்மையும் இருந்த தம்மா.”—

இந்தப் பரஞ்சோதி முனிவர் பாடிய திருமணப் பாடலே அதற்குத் துணையாக வைக்கின்றேன்.

இவ்வளவு பெருமையுடைய திருச்சுழியில் விருதுநகருக்குக் கிழக்கே 19 மைலில் இருக்கிறது. இடையில் பதினேராவது மைலில் அருப்புக்கோட்டை. இத்தலம் (திருச்சுழியல்) இராம நாதபுரம் சமஸ்தானத்தின் பரிபாலனத்தைச் சார்ந்ததாகும்.

முற்றும்.

★ கந்த புராண வசனம் ★

புதிய பதிப்பு

சுபகிருது ஆண்டு விசய தசமி வெளியீடு

697 பக்கம் வெள்ளைத் தாள். தனிப் பிரதி அடக்க விலை ரூ. 3.

ஒரேசமயத்தில் 20 பிரதிகளுக்கு மேல் வாங்குவோருக்கு 20% கழிவு.

கிடைக்குமிடங்கள் :-

1. ஸ்ரீ குமாருபுர சுவாமிகள் கலைக்கோயில்,
ஸ்ரீவைகுண்டம். (திருநெல்வேலி ஜில்லா)

2. “தியாகராச விலாசம்”

53, பிள்ளையார் கோயில் தெரு; திருவேட்டிச் சுவரன்பேட்டை.

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5

தீருவருட் பயன் - தெளிவுரை

பண்டித வித்துவான் சைவப் புலவர் சித்தாந்த நன்மணி,
திரு. கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள்,
தமிழ்ப் பேராசிரியர், செந்தமிழ்க் கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.

(மலர் 14. இதழ் 8-ன் தொடர்ச்சி)

16. “ஒளியும் இருளும் உலகும் அலர்கள்
தெளிவில் எனில்என் செய,”

(தெ - ரை) விளக்கத்தைத் தரும் ஞாயிறு, திங்கள், நெருப்பு ஆகிய ஒளிப்பொருள்களும்; மயக்கத்தைத் தரும் இருளும் உலகமும். விழித்திருக்கும் கண்ணிற்குக் காணும் தன்மை இல்லையாயின் என்ன பயனைச் செய்ய வல்லன? ஒரு பயனையும் செய்யா என்பதாம்.

இப்பாடல் ஒட்டணியின்பாற்படும். க வி ரு ன் தான் கருதிய பொருளை மறைத்துக் கொண்டு, அதற்கு ஒத்த பொருளைச் சொல்லுவானாகில் அது ஒட்டணி என்று கூறப்படும். இங்கு ஆசிரியர் கருதிய பொருள், ஒளியாம் சிவமும், இருளாம் மலமும், உலகமாம் மாயையும் விளங்க இருப்பினும்; உயிர்களிடத்து உணர்வில்லையாயின் அவற்றை அறிய இயலாது என்பதாகும். இக்கருத்தினை மனத்துட்கொண்டே ஆசிரியர், கண்ணின்பாற் தெளிவில்லையாயின் ஒளியும், இருளும், உலகும் இருந்து என் செய எனப்பிறிது மொழிதலாகக் கூறினார்.

என்செய என்ற வினா ஈண்டு ஒருபயனையும் பெற முடியாது என இன்மை குறித்து நின்றது; “கற்றதனாலாய பயன் என்கொல்” என்புழிப்போல.

17. “சத்(து)அசத்தைச் சாரா(து) அசத்(து)அறியா(து)
உய்த்தல்சத சத்தாம் உயிர்.”

[அங்கண் இவை

(தெ - ரை) நிலைபேறுடைய சிவத்தின்முன் நிலையில் பொருளாகிய உலகியற் பொருள்கள் முனைத்து விளங்காவாம். அந்நிலையில் பொருள்களும் அறிவற்றன வாதலின், நிலையுடைய சிவத்தை அறியாவாம். அங்ஙனம் இருத்தலின் இந்நிலையுடைய பொருளாகிய சிவத்தையும், நிலையற்ற பொருளாகிய உலகியற் பொருள்களையும் சார்ந்ததின் வண்ணமாய் நின்று உணருந் தன்மை உயிர்களுக்கே உண்டு என்பதாம். இங்ஙனம் உயிர் சத்தோடு கூடிச் சத்தாயும், அசத்தோடு கூடி அசத்தாயும் நின்றல் பற்றி அது சதசத்து எனப்பட்டது.

சத்து-உள்பொருள்; நிலையுடைய பொருள். அசத்து-நிலையற்ற பொருள்.

“யாவையும் துனியம் சத்தெதிர் ஆகலின்
சத்தே அறியாது அசத்திலது அறியாது
இருதிறன் அறிவுளது இரண்டலா ஆன்மா.”

என்னும் சிவஞான போதச் சூத்திரமும் இக்கருத்தினையே விளக்கி நின்றல் காண்க.

18. “இருளில் இருளாகி எல்லிடத்தில் எல்லாம்
பொருள்கள் இலதோ புவி.”

(தெ - ரை) இருள் வந்த காலத்து இருளாகியும், ஒளி வந்தபோது ஒளிவிட்டு விளங்கியும் நிற்கும் பொருள்கள் இவ்வுலகின்கண் உளவன்றோ? உள என்பதாம்.

இதுவும் ஒட்டணியின்பாற்படும். இருளில் இருளாகியும், ஒளியில் ஒளிவிட்டும் விளங்கும் பொருள்கள் கண்ணாடி, கண், படிகம் முதலியனவாம். ஆசிரியர் வெளிப்படையாகக் கூறும் பொருள் இதுவேனும், உள்ளத்தடக்கிய பொருள் பிறிதாகும். உயிர் இருளாகிய ஆணவத்தோடு சேரும் பொழுது அறியாமை யோடு கூடியும், ஒளியாகிய திருவருளோடு சேரும் பொழுது மெய்யறிவு பெற்று இன்புற்றும் இயங்கும் இயல்பினது; இங்ஙனம் தாம் கருதிய பொருளைத் தொகுத்து அதற்கு ஒத்த பொருளை இப்பாடலில் கூறியிருத்தலின் இது ஒட்டணியாயிற்று. மேலைய குறளில் உயிர் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்கும் எனக் கூறிய ஆசிரியர் இக்குறள் வெண்பாவால் கண்ணாடி, கண் போன்ற பொருள்களால் உவமை காட்டி விளக்கியுள்ளார்.

“ஆணவத்தோடு அத்துவிதமானபடி மெய்ஞ்ஞானத் தாணுவினோடு அத்துவித மாகுநாள் எந்நாளோ”

எனத் தாயுமானாரும் கூறுதல் காண்க.

எல் + இடத்தில், எல் + ஆம் எனப் பிரித்துப் பொருள் காண்க. எல்—ஒளி “எல்லே இலக்கம்” என்னும் தொல்காப்பியமும் காண்க. இலதோ என்பதிலுள்ள ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருள்பட வந்தது.

19. “ஊமன்கண் போல ஒளியும் மிகஇருளே
†வாமன்கண் காணு தவை.”

(தெ - ரை) கூகையின் கண்ணுக்கு அதனது தசைத் திரளது அமைப்பால் சூரியஒளி தெரியாதது போல, உயிர்களுக்கும் இறைவனது திருவருளால் ஞானம் கைவரப்பெறுதபொழுது ஆணவமல மறைப்பால் பேரொளிப் பிழம்பாக விளங்கும் இறை யொளியையும் காணமுடியாது என்பதாம்.

ஊமன் - கூகை. வாமன் - சிவபெருமான். காணுதவை - காணுத உயிர்கள். யாமன் கண் என்ற பாடத்திற்கு “ஒளியும் மிக இருளேயாம்” எனக் கூட்டி “மன்கண் காணுதவை” எனப் பிரித்துப் பொருள் காண்க.

20. “அன்றளவும் ஆற்றுமுயிர் அந்தோ! அருள்தெரிவது)
என்று)அள(வு)ஒன்று) இல்லா இடர்.”

(தெ - ரை) அநாதியாகவே பிறந்திறந்து அளவில்லாத துன்பங்களைத் தாங்கி நிற்கும் உயிர்கள் அந்தோ! ஆணவம் நீங்கித் திருவருள் இன்பத்தில் திளைப்பது எக்காலம்?

இதுகாறும் உயிர்களின் இயல்பை விளக்கி வந்த ஆசிரியர், அவை இத்தகைய துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்புறுவது எக்காலம் என இரக்கத்தால் இக்குறளை அருளிச் செய்கின்றார். எனவே உயிர்கள் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்தி இன்றவனடி சேர வேண்டும் என்பது கருத்தாயிற்று.

அளவொன்றில்லா இடர் அன்றளவும் ஆற்றுமுயிர் அந்தோ அருள் தெரிவது என்று! எனக்கூட்டிப் பொருள் காண்க.

(தொடரும்)

கலிங்க நகரம்

திரு. தி. நா. ராமசந்திரன் அவர்கள்.

புராண வரலாற்றில் சீரும்சிறப்புடன் திகழ்ந்து வந்த நகரங்களில், கலிங்க நகரம் மிகத் தொன்மையானதாகும். துவாபரயுகத்தில் கண்ணனுக்கு உறவினராயினும், பகைமை கொண்டு இடையூறுகளே செய்து வந்த சிசுபாலன் என்னும் சேதி வம்சத்தைச் சார்ந்த அரசன் ஆண்டு வந்த நகரமும் இதுவே. இந்த சிசுபாலனே வைகுண்டம் பார்க்க வந்த சனந் தனாதிகள் சாபத்திற்குட்பட்ட வைகுண்ட வாசிகளும், திரு மாலின் துவார பாலகர்களுமான செய-விசயர்களில் ஒருவ ராவான். தனது அத்தை குந்திக்குக் கொடுத்த வாக்குப்படி கண்ணன் சிசுபாலனின் நூறு பிழைகளைப் பொறுத்தது மல்லாமல் அவ்வெண்ணிக்கைக்கு மேற்பட்ட முர்க்கத்தனங் கொண்ட சிசுபாலனின் பொறுக்க முடியாத பிழையினால், தன் சக்கிராயுதத்தைக் கொண்டு சிசுபாலனின் உயிரை மாய்த்தான் என்பது மகாபாரதத்தின் கூற்று. இக்கதை யாரும் அறிந்ததே. அவன் சேதி வம்சத்தைச் சார்ந்தவன் என்பதும் அனைவரும் அறிந்த உண்மை. ஆயினும் அவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட சேதி நாட்டிற்கு தலைநகரம் எது என்பது நாம் அறியாத ஒன்று. புதை பொருள் ஆராய்ச்சியின் வாயிலாக அது, ஓரிசா மாகாணத்தில் இப்பொழுது புவனேசுவரம் என்று சொல்லப் படும் பட்டணத்திற்கு மிகவும் அருகாமையிலுள்ள “சிசுபால கிருகம்” என்று இப்பொழுதும் வழங்கப்பட்டு வரும் கோட்டை யாகும் என்று கொள்ளலாம்.

‘வானொலி’ இதழில் வெளிவந்துள்ள இக்கட்டுரை ஆசிரியர் அனுமதி யுடன் வெளியிடப் பெறுகின்றது.

சிசுபால கிருகத்திற்கு ஆறுமைல் வடமேற்கே கண்டகிரி, உதயகிரி என்று இப்பொழுது வழங்கப்படும் சைன சமயத்தைச் சார்ந்த குன்றுகளிருக்கின்றன. அப்படியே சிசுபால கிருகத்திற்கு மூன்று மைல் தெற்கே, தற்காலம் “தௌலிக் குன்றுகள்” என்று வழங்கப்படும் அசோக சாசன பாறைகளே மிகவும் தொன்மையான தோசலி என்னும் சிறு நகரமாகும். சிசுபால கிருகத்திற்கு இரண்டு மைல் மேற்கேதான் கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டில் நிர்மாணிக்கப்பட்ட லிங்கராசம் எனப்படும் சிவன் கோவிலுள்ளது. இந்த லிங்கராசக் கோயிலைச் சுற்றியே சைவ மதத்தைச் சார்ந்த 500க்கும் மேல் எண்ணிக்கை கொண்ட கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. தற்காலம் ஓரிசாமகாணத்திலுள் தலை சிறந்த நகரமாகவும் அதன் தலைநகரமாகவும் உள்ளது புவனேசுவரம். இப்புவனேசுவரத்திலுள்ள கணக்கற்ற கோயில்களில் தலை சிறந்தது இந்த லிங்கராச கோயிலாகும். தென் கிழக்கே அசோக சாசனங்கள் பொறிக்கப்பட்ட தௌலி மலைகளில், பௌத்த சமயமும், கிழக்கே கண்டகிரி-உதயகிரி மலைகளில் சைனமதமும் நடுவே சைவ, வைணவ, காணபத்திய சமயங்களும் செழித்துக் கலிங்க நகரத்தை மூன்று பாகங்களாகப் பிரித்த தெனலாம். ஆகையால் புவனேசுவரத்தின் சரித்திர வரலாறு புராண காலமென்ன (1000 கி. மு.) புத்தர் காலமென்ன (550 கி. மு.) அசோகர் காலமென்ன (250 கி. மு.) கலிங்க அரசர்களான காரவேலன், குதேபசரி, வடுகர் முதலியவர்கள் காலமென்ன (150-50 கி.மு.) குசாணர்கள் காலமென்ன (200 கி. பி.) சேகரி அரசர்கள் காலமென்ன (900-1000 கி.பி.) என இவ்விதம் பல்வேறு ஆட்சி முறைகளினால் கி. மு. 1000 முதல் கி. பி. 1600 வரை பின்னப்பட்டிருக்கிறது என்று நமக்கு ஆராய்ச்சினால் தெரியவந்துள்ளது.

இவ்வித ஆராய்ச்சிக்கு குகைக் கோயில்கள், கோயில் கட்டிடங்கள், கோட்டை கொத்தளங்கள், சிலா சாசனங்கள், கல் சிற்பங்கள், நாணயங்கள் ஆகியவை முக்கிய ஆதாரமாகும். 1948-50 வரை செய்த புதைபொருள் ஆராய்ச்சியினால், சிசுபால கிருகம் என்னும் கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சதுரமான

கோட்டை வெளி வரலாயிற்று. இக்கோட்டைக்கு வெளிப் பிராகாரங்கள் ஒவ்வொன்றும் முக்கால் மைல் நீளங்கொண்டது. உள்ளடக்கமான பூமி அரைமைல் சதுரம், கோணங்களில் கொத்தளங்களும், ஒவ்வொரு பக்கத்திற்கும் இரண்டென எட்டு வாயில் களும் இக்கோட்டைக்கு அமைந்துள்ளது. இக்கோட்டையின் அணியணியான தெருக்களின் பாகுபாடு மிகவும் மெச்சத் தக்கது. இக் கோட்டையினுள் அரசனுடைய மாளிகைகளும் அதைச் சார்ந்த விடுதிகளும் இருந்தன. மக்கள் பெரும்பாலும் கோட்டையின் வெளியேதான் வாழ்ந்தார்கள் என்பது ஆராய்ச்சியின் விளைவாகக் கிடைத்த மட்பாண்டங்களினால் தெரிய வருகிறது. கோட்டையைச் சுற்றி கந்தவதி என்னும் சிற்றூறு பெருகுகின்றது. கோட்டையைக் கட்டும் பொழுதே இச்சிற்றூற்றைக் கோட்டையைச் சார்ந்த அகழியெனக் கொண்டார்கள்போலும்.

இக்கோட்டைக்கு வடமேற்கே, ஆறுமையலுக்கு அப்பால் கண்டகிரி-உதயகிரி குன்றுகள் நிற்கின்றன இக்குன்றுகளில் 65 குகைக் கோயில்களுக்கு மேல் சைன சமண துறவிகளுக்காகச் செய்யப்பட்டுள்ளன. உதயகிரி என்பது அங்குள்ள கல்வெட்டு சாசனத்தில், 'குமாரி கிரி' என்று பெயர் பெற்றுள்ளது. இங்குள்ள குகைக்கோயில்களில் சில 24-ஆவது தீர்த்தங்கரரான மகாவீரர் காலத்தைச் சார்ந்தவை. இவை சைன அருகத்துகள் வாழ்ந்த இடம். இங்குள்ள அதிகும்பா என்னும் குகையில் கி. மு. 2ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சேதி வம்சத்தினான கலிங்க அரசன், காரவேலனின் கல்வெட்டு ஒன்று பொறிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இச்சாசனத்தில் அரசனின் ஆட்சியில் நடந்த முக்கியமான செய்திகள் வருட வாரியாகக் காணப்படுகின்றன. சுருக்கமாக அவையாவன: (1) காரவேல மன்னன் அரியணையேறிய முதல் வருடத்தில், புயலால் பாழடைந்த கலிங்கத்தின் தலைநகரைச் சீர்திருத்தினான். (2) தனது ஆட்சியில் ஐந்தாவது வருடத்தில் தலை நகருக்குள், தனசுலியாவாடா என்னும் சிற்றூற்றை வெட்டி உள்ளே கொணர்ந்தான். இதுவே தற்காலம் கோட்டையைச் சூழ்ந்துள்ள கந்தவதி என்னும் அகழியாகும்.

(3) தனது ஆட்சியில் ஒன்பதாவது ஆண்டில் இவ்வரசன் 38 லட்சம் வெள்ளி நாணயங்கள் செலவழித்து ஒரு பெரிய மாளி

கையைக் கட்டினான். 'மகா விசயம்' என்று அதற்குப் பெயரிட்டான். அப்படியே 'கல்பதரு பூசை' என்னும் விழாவைக் கொண்டாடிக் கேட்டவர்களுக்கு இல்லை எதைப்படி வேண்டிய பொருளை அளித்து, தன் புகழை நிலை நாட்டினான்.

(4) தன் ஆட்சியின் 12வது வருடத்தில் மகத தேசத்தின் மீது படை யெடுத்து, அதன் தலை நகரைச் சூறையாடி மகத மன்னர்களான நந்தர்களில் ஒருவனால் முன்னொருகாலம் கலிங்க தேசத்திலிருந்து வெளி நீக்கப்பட்ட, கலிங்கசின படிமத்தைக் கைப்பற்றி கலிங்க நகரம் கொண்டு வந்து தக்க சிறப்புடன் கோயில் வைத்தான்.

(5) தனது ஆட்சியில் 13வது வருடத்தில், எங்கும் வெற்றிக் கொடி நாட்டிய திருப்தியுடன் அவ்வரசன் தன் மனதை மத உண்மைகளில் செலுத்தினான். செயின் தத்துவங்களில், அதிலும் முக்கியமாக, சீவதேக சங்காதத்தில் மிகவும் ஊக்கம் கொண்டு தவக்கோலம் கொண்டான்.

(6) 75 லட்சம் ரூபாய்கள் செலவில் துறவு பூண்ட தனது பட்ட மகிஷிக்கு குமாரிக் குன்றில் தகுந்த தங்குமிடம் கட்டினான்.

(7) மக்கள் அன்புக்கு உறைவிடைமானதால், இவ்வரசனை "பிக்கு அரசன். தர்ம அரசன், சாந்தி புருடன், செழுமைத் தெய்வம், மாளிகை, கோட்டை, அரசு இவைகளின் நிர்மாதா" எனப் பலவாறாக மக்கள் புகழ்ந்தார்கள்.

காரவேலருடைய சாசனம். தெளலியிலுள்ள அசோக சாசனங்களைப் போலவே, தெளலிக்கு 6, 7 மைல் அருகாமையிலேயே காணப்படுவதில், ஒரு மர்மம் உள்ளது. உதயகிரியைச் சுற்றி கி. மு. 3ம் நூற்றாண்டிலேயே மக்களின் வளர்ச்சியைப் பற்றிய வரலாற்றை இக்குகை சாசனங்களினால் நாம் அறியலானோம். தெளலி மலையில் உள்ள சாசனம் கலிங்கம் வென்ற அசோகனின் புகழ் பாடுவதைப்போலவே இங்கு கலிங்க மன்னனான காரவேலனின் சாசனம் காரவேலன் புகழைப்பாடுவதாக அமைந்துள்ளது. "ஐயா, கலிங்கம் கொண்ட அசோகன் லட்சம் மக்களைக் கொன்றான்! லட்சத்து ஐயாயிரம் மக்களை

அடிமையாக்கினான்; பிணி, பசி, துன்பம் இவைகளுக்கு இரையாக்கினான். இதுவா புத்த பிரானின் தர்மமாகும்? நமது சீவ அகிம்சா மார்க்கத்திற்கு முரணாயிற்றே. அவ்வழி மக்கள் செல்லக் கூடாதே. அசோக மன்னனே அவ்வழியினின்று மாறினான். அசோக ஆட்சிக்கு நூறு ஆண்டுகள் பின்னே கலிங்கம் மறுபடியும் கலிங்கர் வசமே வந்து சேர்ந்தது. காரவேலன் இரு தரம் திக்விசயம்செய்து பாடலிபுத்திரத்தை துறையாடிக் கலிங்க சின மூர்த்தியைக் கைப்பற்றித் தன் நகரம் சேர்த்தான். மறுபடியும் சினதர்மம் தலையெடுத்தது” எனமக்களுக்குப் போதிக்கும் முறையிலே அதிகும்ப சாசனம் அமைந்துள்ளது. அதன் காலம் கி. மு. 2ம் நூற்றாண்டு என்கிறோம். ஏனைய வரலாற்றுடன் நம் கவனத்தைக் கவருவது கீழ் வருமாறு:

(1) மகதமும் கலிங்கமும் நெடுங் காலமாகவே இரு போரிடும் ஆட்சிகள்.

(2) அசோகன் கலிங்கம் கவரும் முன், கலிங்கத்தின் மதம் சைனமே.

(3) கலிங்க, மகதப் போரில் முதலாவதாக நந்தர்கள் கலிங்கத்தை வென்றார்கள். கலிங்க நகரத்தில் வணங்கப்பட்டு வந்த கலிங்க சினமூர்த்தியை நந்தர்களில் ஒருவர் கைப்பற்றி பாடலிபுத்திரம் கொண்டு சென்றார்.

(4) மறுபடியும் கலிங்கம் நந்தர்களின் ஆட்சியிலிருந்து விடுபட்டுச் செழுமை கண்டபொழுது, மௌரிய சக்கரவர்த்தியான அசோகன் கலிங்கத்தின் திமிரை அடக்கும் வகையில் மிகுந்த சேதத்துடன் கலிங்கத்தை வென்றான்.

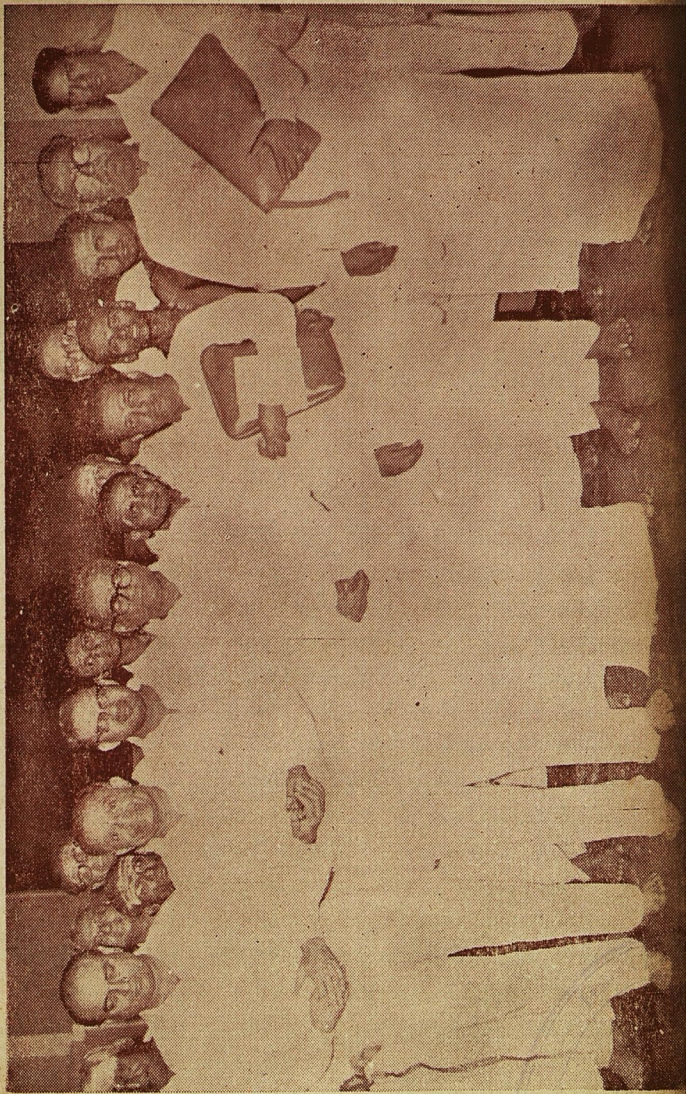
(5) சேதி வம்சத்தைச் சார்ந்த காரவேலன் என்ற கலிங்க மன்னன் கி. மு. 2ம் நூற்றாண்டிலே பழிக்குப்பழி வாங்கும் நோக்கத்துடன் போர்க் கோலம் பூண்டு, மௌரியர்களுடன் தீவிரமாகச் சண்டை செய்தானெனவும் அவர்களுக்குப் பின்வந்த மகத அரசரை வென்று கலிங்கசின பிரதிமையைக் கைப்பற்றி, ஊர்வலமாகக் கொணர்ந்து மறுபடியும் கலிங்க நகரத்தில் பிரதிட்டை செய்தான் என்பதுவுமே இக்கலிங்க நகரத்தின் பொற்கால நிகழ்ச்சிகளைக் குறிக்கும். கண்டகிரி-உதயகிரி

குகைக் கோயில்களிலுள்ள சிறப்போ, சாகுந்தலம், உதயணன் கதை முதலிய பழைய கதைகளை ஆதாரமாய்ச் கொண்ட சிற்ப அழகையும், அக் காலத்திய கலிங்க மக்களின் சீவித சரித்திரம், நடையுடை பாவனைகள் இவைகளையும் தெள்ளென நமக்குத் தெரிவிக்கும் அழியாச் சிற்பமாகத் திகழ்கிறது.

கண்டகிரிக்கு ஆறுமைல் வட கிழக்கேயுள்ள தெளலீ என்னும் பௌத்த மலைச்சாரலைக் கவனிப்போம். இதற்கே தோசலீ என்று பழைய பெயர். அசோகனின் சாசனங்கள் பாறையில் அரைபாதி வெளிவந்த யானைச் சிற்பத்திற்கு பக்கத்தில் பொறிக் கப்பட்டன. அசோகன் கலிங்கம் வென்ற சோகத்தை அச் சாசனங்களின் மூலம் தெரிவிக்கின்றான். அங்குள்ள மகாமாத்திரர்களுக்கும், மக்களுக்கும், தன் பிரதி நிதிக்கும் அவை ஏற்படுத்தப்பட்ட சாசனங்கள் எனக்கூறுகின்றான். அசோகன் காலத்தில் தோசலீயும், சிசுபால கிருகத்தைச் சேர்ந்திருந்தது. சிசுபாலகிருகம் கலிங்க நகரத்தின் உள்ளடங்கியது.

சிசுபால கிருகத்திற்கு 1½ மைல் கிழக்கே புலனேசுவரம் எனக் கூறினோம். இப்புலனேசுவரமே தற்காலம் ஓரிசா மாகாணத்தின் தலைநகரமாகவும் வெகுநாட்களாகவே ஒரு பெருமை வாய்ந்த புண்ணியத் தலமாகவும் விளங்குகிறது. அதன் வியக்கத் தக்க வரலாற்றில், இரண்டொன்றை நாம் இப்பொழுது கவனிப்போம். லிங்கராசமுள்பட 500 கோயில்களுள்ள புலனேசுவரம் ஒரு கோயில் நகரமெனவே வழங்கப்பட்டு வருகிறது. கலிங்கத்துக் கோயில்கள் 3 வகையாவன. 750-900 கி. பி. வரை நிர்மாணிக்கப்பட்ட..... பழமையானவை ஒரு வகை. 900 முதல் 1000 கி. பி. வரை எழுப்பிய நடுவகை என இரண்டாவது. 1100 கி. பி. முதல் 1250 கி. பி. வரை நிறுவப்பட்ட பிற்காலத்தியவை என மூன்றாவது வகையுமாகும். நடுவகையைச் சார்ந்தவை மிகவும் பிறும்மாண்டமாக விளங்கும் புலனேசுவரத்திலுள்ள லிங்க ராசமும், பூரியிலுள்ள ஜகன்னாதரின் கோயிலும், மிகவும் உன்னதமான லிங்க ராசமுமே கலிங்கத்துக் கோயில் கட்டட சிற்ப சாரத்தின் சாரமாகும். சரித்திரர்கள் இக்கோயில் யயாதி கேசரி மன்னன் காலத்தில் தொடங்கி அனந்தகேசரி மன்னனின் காலத்திலும் தொடர்ந்

29-4-63 உ புதுமல்லியில் திருமுறைத் துவக்கவிழா



MADE

தும் லலாடேந்து கேசரி காலத்தில் பூர்ண மடைந்ததெனவும் கூறுவார்கள். அதன் உயரம், நோக்குவோருக்குத் தன் செங்குத்தான வரிக்கோடுகளால் பெரிய விமானமொன்றில் சிறிய விமானங்கள் பக்கத்திற்கு இரண்டென இணைக்கப்பட்டுள்ள விந்தையைத் தெரிவிக்கும். விமான சிகரமோ வரியுள்ள நெல்லிக்கனி போன்ற ஆமலகத்தை தாங்கியுள்ளது. ஆமலகத்தின் மேல் கலசம் பொருத்தப்பட்டுள்ளது. பல சிறிய கோயில்களிடையே நின்றாலும் இதன் பாகங்களாக “தெவுலி” அல்லது “பூமந்திரி” எனப்படும் கர்ப்பக்கிருக விமானமும் “சக்மேக” எனப்படும் மண்டபமும், “நடமந்திரெ”னும் நாட்டிய அரங்கமும், “போகமந்திரெ”னும் நிவேதன மண்டபமும் வரிசையாக நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளன. கர்ப்பக் கிருகவிமானம் 127 அடி செங்குத்தான உயரம் கொண்டது. இதன் உள்ளேதான் சுயம்புலிங்க ரூபியாக பரமசிவன் விளங்குகிறார். உள்பாகம் காலியாகவும், வெளிப்புறம் முழுமையும் சிற்பங்களால் சித்திரிக்கப்பட்டுமுள்ள இக்கோயிற் காட்சி, கண்டோர் மனதைக் கவரும் வகையில் அமைந்துள்ளது. இக்கோயிலைக் கட்ட ஒரு லட்சம் பொன் செலவானால் அதில் காணும் சிற்பங்களைச்சித்தரிக்க 3 லட்சம் பொன் செலவாகியிருக்கும் என பெர்குசன் துரைமதிப்பிட்டிருக்கிறார். செடி, கொடி, மிதுனங்கள், படிமங்கள்—அவைகளில் முக்கியமாக உமையுடையுஷும், குகனுடையவும் படிமங்கள்—பல்வேறு உருவங்களில் சிற்பக்கலை இங்கு பிரகாசிக்கின்றது. கல், கண்டகிரி குன்றிலிருந்தே வெட்டிக் கொண்டு வரப்பட்டதெனத் தெரிகிறது. தற்காலம் “சரநாராயண” மெனப்படும் அருகிலுள்ள சிறு கோயிலிலிருந்து சாரம் கட்டிகற்கள் லிங்கராசத்தின் உச்சியில் ஏற்றப்பட்டன என்று அங்குள்ள முதியோர் கூறுவர். சுமார் 500 கோயில்களுக்கிடையே செங்குத்தாக உயர்ந்தும் வெகுதூரத்திலிருந்தே நம்கண்ணைக் கவரும் வகையில் அமைந்துமுள்ள இப்புவனீசுவரமென்னும் லிங்கராசமே “கலிங்கத்தின் கண், கோயில்கொண்ட சிவபெருமானைக் காணவாரீர்” எனப் பறை சாற்றுகின்ற தெனலாம்.

சுப்பிரமணியர் விருத்தம்

இந்நூல் தொண்டை மண்டலத்துத் தொட்டிக்கலை என்னும் ஊரில் தோன்றிய சுப்பிரமணிய முனிவர் என்னும் அருளாளரால் இயற்றப் பெற்றது. இவர், சைவ வேளாளர்; மாதவச் சிவஞான முனிவர்க்கு மாணவர்; இலக்கிய, இலக்கண சமய நூல்களில் வல்லவர். தொழுநோயுற்ற ஒருவன் மீது இரக்கம் கொண்டு இச் சுப்பிரமணியர் திருவிருத்தத்தைப் பாடிக் கொடுத்து ஓதச்செய்து, குணமடையச் செய்தவர். இந்நூலின் அருமையின் எளிய அழகும், பெருமையும், ஓதற்கினிய ஓசையமைப்பும் உணர்ந்தின்புற்ற அன்பர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, இது இங்கு வெளியிடப் பெறுகின்றது. இது, பன்னிரண்டு திருவிருத்தங்கள் கொண்டது.

— நிர்வாக ஆசிரியர்.

மாமேவு நவரத்ன கேயூர மணிமகுட
 மன்னிப் பொலிந்தமுடியும்
 வச்சிர நுதல்திலக வெண்ணீறும் ஓராறு
 வதன விம்பத்தின்அழகும்
 பாமேவு பத்தர்க்கு மடைதிறந்து அன்பொழுகு
 பன்னிரு விழிக்கருணையும்
 பகரறிய பழமறை பழுத்தொழுகு சிறுநகைப்
 பவளம் சிறந்தவாயும்
 காமேவு கரகமல பந்தியும் சேவலும்
 கனக மயிலும்கிண்கிணிக்
 காலும்முந் நூலும்வடி வேலும்என் மேலும்எக்
 காலும் துலங்கவருவாய்
 தாமோத ரானந்த கோவிந்த வைகுந்த
 சரச கோபாலன் மருகா
 சதுர்மறைகளே தந்த பரமகுருவாய் வந்த
 சரவண பவானந்தனே.

கண்கண்ட பூச்சக்ர வாளகோ ளத்தையொரு
 கதிகொண் டெழுந்துசுற்றிக்
 ககனகூ டந்தடவி யுகசண்ட மாருதக்
 காலொடு சுழன்றுபின்னி
 விண்கொண்ட மேகபட லத்தைச் சினந்துதன்
 மெய்யன்பன் எனஉகந்து
 விடஅரவின் மகுடமுடி சடசடென உதறிநெடு
 மேருவொடு பாய்ந்துகொத்தித்
 திண்கொண்ட வல்லசுரர் நெஞ்சுபறை கொட்டத்
 திடுக்கிட இடித்துமோதித்
 திறைகொண் டடித்தமரர் சிறைகொண் டனைத்துலகும்
 திறைகொண்ட மயில்வாகளு
 தண்கொண்ட நீபமலர் மாலையணி மார்பனே
 சரச கோபாலன் மருகா
 சதுர்மறைகளே தந்த பரமகுருவாய் வந்த
 சரவண பவானந்தனே.

2

துன்னுகயி லாயகிரி மேருகிரி கந்தமலை
 தோகைமலை கயிலைமலைவான்
 சோலைமலை மேவியவி ராலிமலை மன்னிய
 சுவாமி மலையும்சிறந்த
 சென்னிமலை வேளூர் கடம்பமலை மேல்வயல்
 திருவருணை யின்கோபுரம்
 திருஆவி னன்குடி பரங்கிரி திருத்தணிகை
 சிவாசலம் திருவேரகம்
 இந்நிலம் மதிக்கும் திருச்செந்தில் முதலான
 எண்ணப் படாதகோடி
 எத்தலமும் நின்கருணை வைத்துவினை யாடல்விதம்
 எத்தனை எனச்சொல்லுவேன்
 தன்னைநிகர் ஒவ்வாத பன்னிருகை வேலனே
 சரச கோபாலன் மருகா
 சதுர்மறைகளே தந்த பரமகுருவாய் வந்த
 சரவண பவானந்தனே.

3

நதியெங்கும் முழுகித் தலந்தோறும் சுற்றியும்
 நல்ல நியமங்கள்செய்தும்
 நான்என்ற ஆணவம் தள்ளினேன் என்றுசில
 ஞானங்கள் பலபேசியும்
 கதிகொண்ட மவுனியாய் அட்டமா சித்தியொடு
 கற்பம் தனைப்புசித்தும்
 கண்ணிறுக முடிச் சிவானந்தம் என்றுசெயல்
 கண்டிருந் தோமஎன்னவும்
 எதிர்ஒரு வருக்கொருவர் தர்க்கித்து மற்கட்டி
 இப்படி அனந்தகோடி
 இதுஅல்ல அதுஅல்ல என்று போராடுவதும்
 என்ன வகையோஅறிகிலேன்
 சதம்என்ன உன்னைநான் நம்பினேன் நம்பினேன்
 சரச கோபாலன் மருகா
 சதுர்மறைகளே தந்த பரமகுருவாய் வந்த
 சரவண பவானந்தனே.

4

(தொடரும்)

ராகம் : பைரவி.

தாளம் : ஆதி

பல்லவி

தாமரை மலரினில் வாழும் தயாநிதியே
 தருணமிதே நீ தயை புரிவாய்

அநுபல்லவி

கார்த்திகாயினி கலைகளின் தேவி
 கருணாகரி கமல நீ வாசினி

(தாமரை)

சரணம்

அருமறைகள் போற்றும் ஆரணங்கே
 அருள்ஒளிவிழி ஆரமுதே
 மலரயன் நாவில் வாழ்ந்திடும் வேணி
 மதுரவாணி மனமது இரங்கி நீ
 மதி எனக் களித்திடு வீண்பாணி.

சு. விசயாம்பிகை,

ஸ்ரீவைகுண்டம்.

ஈங்கோய் இலக்கியம்

திரு. கு. பழநிசாமி அவர்கள், M. A.,

தமிழ் விரிவுரையாளர்,

ஸ்ரீ குமரகுருபரசுவாமிகள் கல்லூரி, அருள்நந்தி நகர்.

மனிதனும் குரங்கும்

மனிதனுக்கும் குரங்கிற்கும் நிறைய ஒப்புமைகள் இருக்கின்றன. பலகாலங்களாக மனித சமுதாயத்தை ஒட்டியே வாழ்ந்து வந்த போதினும், குரங்கினைக் காணும் போதெல்லாம் மனிதனின் நெஞ்சில் இன்னும் வியப்பு மிஞ்சாமல் இருப்பதில்லை. அவற்றின் குறும்புச் செயல்கள் பிள்ளைகளுக்குக் கொள்ளை மகிழ்வாக இருக்கின்றன. அவைகளின் செயல்களைக் கண்டு மகிழாத பெரியவர்களும் இல்லை. கலைஞர்களுக்கும் கவிஞர்களுக்கும் குரங்குகளின் வாழ்வும் மகிழ்வும் பெருமகிழ்வு ஊட்டுகின்றன.

பண்டைய இலக்கியத்தில்

இக்குரக்கினத்தின் பல்வேறு செய்திகளையும் அவற்றினைப் பற்றிய பல்வேறு குறிப்புக்களையும் பற்றித் தமிழ் நாட்டுக் கவிஞர்கள் சுவைபடச் சொல்லியிருக்கின்றனர். குரங்கினங்களின் குறும்பினையும், அவைகளின் அறிவுத்திறனையும் பற்றிப் பல பாடல்கள் பாடிச் செல்கின்றனர். சிலபோது சிறந்த கருத்துக்களைத் தெளிவுபடுத்தவும் குரங்கினங்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைக் கவிஞர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர்.

குறுந்தொகையில் ஒரு பாட்டு. தனது கணவன் இறந்து படப், பெண்குரங்கு அப்பெரும் பிரிவைப் பொறுக்க முடியாமல்

தவித்தது. கைம்மை நோன்பிருந்து வாடவும் அதற்கு விருப்பமில்லை. தனது உயிரை நீத்துவிட முடிவு செய்து விட்டது. அப்போது தனது ஒரே குட்டியின் நினைவு அதற்கு வருகிறது. இருப்பினும் அம்மகவிற்காக அது வாழத் துணிந்து விடவில்லை. அக்குட்டியை எடுத்துக் கொண்டு தனது சுற்றத்தாரிடம் செல்கின்றது. அங்கே தனது குட்டியை அவர்கள் பொறுப்பில் சேர்த்துவிட்டு மலைமுகட்டில் ஏறித் தனது உயிரை மாய்த்துக் கொள்கின்றது. ‘இப்படிப்பட்ட நாட்டை உடைய தலைவனே இரவிலே வராதே’ என்கிறாள் தோழி. இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சியின் மூலம் தலைவனுக்கு ஒரு சிறந்த கருத்தைத் தோழி தெளிவுபடுத்துகின்றாள்.

“கல்லாக் குரங்கும் கணவன் இறந்துபட்டதைப் பொறுக்க இயலாமல் தானும் இறந்துவிட்ட தென்றால் அறிவு நலமும் அன்பு நலமும் சான்ற தலைவி உனக்குச் சிறு ஊறு நேரினும் உயிர் துறப்பாள். எனவே நீ இரவில் வர வேண்டாம். பகலில் வருதலும் எதற்கு? பலரும் அறிய இவளை மணந்து கொண்டு வாழ்க்கை நடாத்து” என்ற பொருண்மை இதனுள் விளங்குகின்றது என்பர். இவ்விதம் குரங்கினங்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சி மனிதவர்க்கத்தாடு இயைய பல இடங்களில் காணப்படுவதைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம்.

மரபு வழிப் புலவர்

அத்தகைய புலவர் மரபில் வந்த நக்கீரதேவ நாயனாரும் குரங்குகளின் பல்வேறு செயல்களைத் திரு ஈங்கோய்மலையில் கண்டு வியந்து பாடியிருக்கின்றார். குரங்கினங்களைப் பற்றிய இவரது வருணனை பண்டைய இலக்கிய மரபையும் வழக்காற்றையும் (Traditional and Conventional) விட்டுத் தாண்டவில்லை என்றாலும் சுவை பயக்கின்றது.

காந்தள் மலரில் கருவண்டு

வாளைத் தொட விரும்பும்மலை. அதன்மீது செங்காந்தட் பூக்கள் செக்கச் செவேலென மலர்ந்திருக்கின்றன. மருங்கே ஒரு மந்தி இதைப் பார்த்தவண்ணம் அமர்ந்துகொண்டிருக்க

கின்றது. அதற்கொரு ஐயம். அதிர்ச்சியும் கூடத்தான். திடீர் திடீர் என்று இந்த மலையில் தீப்பிடித்துக் கொள்வானேன்? அதற்கு விளங்காத செய்திகளுள் இதுதான் அதனை மிகுதியும் துன்பப் படுத்துவது. நல்லவேளை! பிடித்துக் கொண்ட தீ காடு முழுவதும் பரவாமல் விட்டதே அது வரையிலும் கடவுள் புண்ணியந்தான். இவ்விதம் எண்ணிக்கொண்டு அனல்வீசாத அவ்வழகிய தீயைப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறது அந்தக் குரங்கு.

இவ்வாறு பரவவும் செய்யாமல் அனலும் வீசாமல் அசைந்து அசைந்து எரிந்து கொண்டிருக்கின்ற தீயினை அதனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. வியப்பு ஒருபுறம். வேதனை ஒருபுறம். அதனைவிட்டு அகன்று போகவும் ஏக்கம். அணுகவும் அச்சம். எனவே அடிக்கடி எழுவதும் எட்டித் தீயைப் பார்ப்பதுமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

அந்தச் சமயத்தின் ஓர் வண்டின் ஈங்காரம் அதன் செவிகளில் பாய்கிறது. திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள் பறந்து வந்த வண்டு எரிபோல் இருந்த செங்காந்தட் பூவினை நெருங்கி விட்டது. குரங்கு ஒருகணம் தவியாய்த் தவித்து விட்டது. எங்கள் காட்டு இசைவாணன் ஆயிற்றே! சொல்வதற்குக்கூட இடமின்றித் தீயை நெருங்கி விட்டதே! எரிகின்ற தீயைக் கவனிக்காமல் அல்லவா அதனை நோக்கி ஓடுகிறது. என்ன செய்வது?

அதற்குக் கையும் புரியவில்லைக் காலும் புரியவில்லை, தீயின் கொடுமையும், வண்டின் மென்மையும் அதன் அறியாமையும் ஒரு சிறிய போராட்டத்தையே ஏற்படுத்திவிட்டது குரங்கினிடத்தில். கண்கள் இருளுவதுபோல அதற்கொரு மயக்கம். விழித்துப் பார்க்கையில் வண்டு மலரில் உட்கார்ந்துவிட்டது மட்டுமல்ல. தேனை அருந்த உள்ளேயும் நுழைந்துவிட்டது.

குரங்கிற்கு அதற்குமேல் உட்கார்ந்திருக்க முடியவில்லை. இருந்த இடத்தைவிட்டு எழும்பிக் குதித்தது. வாயோ பேச முடியவில்லை. கிட்டப் போவதற்கோ அச்சம். மனதிலோ

வண்டினைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற கருணை. ஒரே குழப்பம். எழுகின்றது. உட்காருகின்றது. காப்பாற்றப் போகலாமா என்று ஒருகணம். அடுத்த கணம் அச்சம் ஆட்கொள்ளுகிறது. ஒன்றும் புரியாமல் கையைப் பிசைகிறது. முகத்தில் ஒரே வேதனைக் குறிப்பு. ஐயோ வண்டு தீயினுள் முழுகிவிட்டதே. என்ன செய்வது? அடிக்கடி கையை நெரித்துக் கொள்கிறது. இவ்விதம் குரங்கொன்றின் அன்பு மனமும், அறியாமையும், அச்ச உணர்ச்சியும் அழகுறப் பின்வரும் பாட்டில் வெளிப்படுத்தப் படுகிறது.

வழகிதழ்க் காந்தள்மேல் வண்டிருப்ப ஒண்தீ
முழுகியதென் றஞ்சி முதுமந்தி—பழகி
எழுந்தெழுந்து கைந்நெரிக்கும் ஈங்கோயே திங்கட்
கொழுந்தெழுந்த செஞ்சடையான் குன்று.

குரங்கின் வேதனை உணர்ச்சியைக்காட்ட “எழுந்தெழுந்து கைந்நெரிக்கும்” என்று கவிஞர் சொல்லியிருக்கும் முறையும் பாட்டில் அமைந்திருக்கும் கற்பனையும் பாராட்டத் தக்கன.

எரியும் கொள்ளியா இலவமலரா ?

நீண்டயர்ந்த இலவமரம். பலநாட்கள் அதன் உச்சிவரை அச்சம் ஏதும் இன்றி ஓடியும் ஆடியும் விளையாடி இருக்கின்றது அக்குரங்கு. அப்போது அம்மரத்தில் ஏதும் தொல்லையோ தடையோ அதற்கு இருந்ததில்லை. ஒருநாள் இலவ மரத்தில் சில மலர்கள் மலர்ந்தன. இலவு பூத்துவிட்டால் தீப்பிடித்துக் கொண்டு எரிவதுபோல் காட்சியளிக்கும். ஒவ்வொரு பூவும் தீப்பந்து தொங்குவது போலத் தோன்றும். எனவே இதனை எரி மலர் இலவம் என்று பாடுவர் புலவர்.

அன்று வழக்கம்போல் கண்விழித்த குரங்கிற்கு நெஞ்சே உலர்ந்து விட்டது. பூக்கள் ஒவ்வொன்றும் எரிகின்ற கொள்ளி தொங்குவது போன்று அதற்குப்பட்டுவிட்டது. ஒருநாளுகூட இக்காட்டில் அமைதியாகப் பொழுது போகாதுபோல் இருக்கிறதே! இந்த மரமுமா தீப்பிடித்துக் கொள்ளவேண்டும்? எப்படி நீண்டயர்ந்த அழகான மரம்! இதில் எத்தனை கொள்ளிகள்

தாம் தொங்குவது. நிலைமை இப்படியே நீடித்தால் மரம் முழுவதும் தீப்பிடித்துக்கொள்ளும். என்ன செய்வது?

அச்சம், அதிகமாகிவிட்டது குரங்கிற்கு. பக்கத்தில் விரைந்து சென்று மூங்கில் தழைகளை ஒடித்துக்கொண்டு வருகிறது. பச்சைத் தழையால் விசிறினால் ஒருக்கால் தீ அணைந்தாலும் அணைந்துவிடும் என்பது அதன் எண்ணம். எண்ணம் விரைவில் செயலாக மாறிவிட்டது. அது நெருப்பாக இருந்தால் தானே அணைய? நெருப்பும் அணையவில்லை. குரங்கும் வீசுவதை நிறுத்தவில்லை. சிவந்த இலவமலரும், அதன் மருங்கிலே இருந்த குரங்கும் சேர்ந்து எழவைத்த கற்பனை ஓவியமே இது. இதனை,

ஒங்கிப் பரந்தெழுந்த ஒலிலவத் தண்போதைத்
தூங்குவதோர் கொள்ளி எனக்கடுவன் — மூங்கில்
தழைஇறுத்துக் கொண்டோச்சம் ஈங்கோயே சங்கக்
குழைஇறுத்த காதுடையான் குன்று.

பளிங்கிலே பழுத்த பழங்கள்

குறும்புத்தனம் மிக்க குரங்குகளுக்குப் பசிவந்து விட்டால் கேட்கவும் வேண்டுமா? பளிங்குக் கற்கள் கிடந்த அவ்வழியாகப் பசியோடு ஒரு குரங்கு வந்து கொண்டிருந்தது. அதன் எதிரே தரையில் ஒரு பெரிய பழக்குலை. அதற்கு ஒரே வியப்பு. எவ்வளவு நல்ல பழங்கள்! பற்றுவதற்காகக் கையை வைத்தது. பாவம்! பழங்கள் தோன்றுகின்றன. ஆனால் கையில் தட்டுப் படவில்லை. தடவிப் பார்த்தது. பளிங்கில் தோன்றும் பழங்களின் நிழல் எப்படி கையில் தென்படும்? வியப்போடும் பழக்குலை பெருத வேதனையோடும் கீச்சீச் எனச் சத்தமிடுகிறது. மேலே மரத்தில் தொங்குகின்ற பழக்குலைதான் கீழே உள்ள பளிங்கில் தோன்றுகின்றது என்று அதனால் ஊகிக்க முடியவில்லை. சற்று நேரத்தில் ஒரு குரங்குக் கூட்டமே அங்கு வந்து சேர்கின்றது.

பளிங்கை நோக்கிய வண்ணம் கூச்சலிடுகின்ற குரங்கை எல்லாக் குரங்குகளும் நெருங்குகின்றன. அந்தக் குரங்குக்கு

வருத்தம் ஒருபுறம், பழம் இருக்கின்றது என்பதைக் காட்டிவிட வேண்டும் என்ற வேட்கை ஒருபுறம். உடனே பளிங்கில் தோன்றிய கனிகளைச் சுட்டிக் காட்டியது. அவைகளும் அந்த இனந்தானே! வேறு ஏதும் எண்ணுமல் பழங்கள் தென்பட்ட உடனே பரபர என்று பளிங்குக் கற்களைப் பறிக்க ஆரம்பித்து விட்டன. எல்லாக் குரங்குகளும் ஆளுக்கொருபக்கம் தரையைத் தோண்டுகின்றன. ஒரே கூச்சலும் ஆரவாரமும் அந்த மலைப் பகுதியை நிரப்புகிறது. இக்குரங்குகளின் இவ்வறியாமையை இனிமைபட எடுத்துச் சொல்கின்றார் கவிஞர் பெருமான்.

கல்லாக் குரங்கு பளிங்கில் கனிகாட்ட
எல்லாக் குரங்கும் உடன்ஈண்டி — வல்லே
இருந்துகிரால் கல்கினைக்கும் ஈங்கோயே மேனி
பொருந்தஅராப் பூண்டான் பொருப்பு.

குட்டிகளைப் பாராட்டும் குரங்கு

மலைக்காடுகளில் குரங்கினங்களுக்குக் கிடைக்காத பழங்கள் இருக்க முடியாது. பழங்கள் முதலிய உணவைக் கரங்களில் ஏந்தியும், வாயில் அடக்கியும் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் தன்மையன குரங்குகள்.

சிவந்த முகத்தையுடைய அந்த மந்தியும் தனது குட்டிகளுக்கு உணவுதான் கொண்டு வருகின்றது. நல்ல வேரிலே பழுத்த பலாச் சுளைகளைப் பேர்த்து எடுத்துக் கொண்டு ஓடோடி வருகின்றது. எதிர்பார்த்த வண்ணம் இருக்கும் தனது குட்டிகளை அணுகுகின்றது. தான் கொண்டு வந்த சுளைகளைக் கொடுத்து உண்ணச் செய்கிறது. அதுவரை ஆடி ஓடித் தொல்லை கொடுக்காமலும், கூடவே இரை தேடுகின்ற இடத்திற்கு வாராமலும், தாய் வந்ததும் வராததுமாக அதன் கையில் உள்ள உணவைப் பிடுங்காமலும் இருந்த தனது குட்டிகளின் பெருங்குணம் அதன் தாயைக் கவர்ந்து விடுகின்றது. தனது குட்டிகளை அருகில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு அவைகளின் சிறப்பை எண்ணி மகிழ்ந்து நெஞ்சிலே பாராட்டிய வண்ணம் பலாச் சுளையை ஊட்டுகின்றது அந்தக் குரங்கு.

ஈங்கோய்மலை நாதரை மண்ணும் விண்ணும் பரவி மகிழ் கின்றது. வானத்து அமரர்களும் ஈங்கோய் மலையில் வந்து அவரை வழிபடுகின்றனர். அவர்களுள் ஒருவராக நின்று வழி படும் நக்கீர தேவ நாயனார் அங்கு தன்குட்டியின் வான்குணத் தைப் பாராட்டும் இக்குரங்கையும் காண்கிறார்.

தேன்பலவின் வான்சனைகள் செம்முகத்த பைங்குரங்கு
வான்கொணர்ந்து மக்கள்கை யில்கொடுத்து - வான்குணங்கள்
பாராட்டி ஊட்டும்சீர் ஈங்கோயே பாங்கமரர்
சீராட்ட நின்றான் சிலம்பு.

மலைத்தேன்கூடும் மந்தியும்

மந்திக்குத் தெரியுமோ மாலையின் அருமை. அதன் மென் மையும் சிறப்பும் அதற்குத் தெரிய நியாயமில்லை. அதன் குணம் அதனைத் தெரிந்து கொள்ளவும் விடாது. அதற்கு வேண்டியதாக இருந்தால் கூட அதனையும் சிதைத்து ஏற்றுக் கொள்வதில்தான் அதற்குப் பெருமகிழ்ச்சி உண்டு.

வயது ஆகிவிட்டது. உடலில் தளர்ச்சி. உள்ளத்திலும் தளர்ச்சிதான். ஆனால் அந்தக் குரங்கின் குறும்பில் ஏதும் தளர்ச்சி இல்லை. அதன் அறியாமையோ அசட்டுத்தனமோ நீங்கி விடவில்லை.

எதிரிலே ஒரு தேன் கூடு. அதைப் பார்த்து விட்டது அந்த முதுமந்தி. ஈக்கள் நிறைய மொய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. தன்போக்கில் பேசாமல் போக வேண்டியதுதானே? அது எப்படிப்போகும்? கீழ் கிடந்த ஒருகோல் அதன் கண்ணில் பட்டதும் அதற்குப் பளிச்சென்று ஒரு மணியான யோசனையும் தோன்றிவிட்டது.

எதிரிலே தேன் கூடு. அதனை மொய்த்துக் கொண்டு கசமுசுவென்று ஈக்கள். அந்த குரங்கின் கையிலே ஒரு கோல். அந்த யோசனை வேறு என்னவாக இருக்கமுடியும்? கையில் இருந்த கழியால் அதன் கூட்டின்மேல் ஒங்கி ஒரு போடு போடுகிறது. குப்பென்று ஈக்கள் வெளியே பறக்கின்றன. தேன் தரதரவென்று கீழே கொட்டுகின்றது.

ஆயிரம் தேனித் தச்சர்கள் கூடிக்கட்டிய அழகான மண்டபத்தை உடைத்துக் கொட்டிப் பெரிய காரியத்தைச் சாதித்து விட்டதாக அந்த குரங்கிற்கு ஒரு எண்ணம். ஒரு செயலில் இரண்டு நிகழ்ச்சிகள். பறக்கின்ற ஈக்களின் இரைச்சல்; தரதர வென்று ஊற்றும் தேன். இவற்றைக்கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறது அந்தக் குரங்கு.

இன்னொரு இனைய பெண் குரங்கு. யாருக்குவேதனையோ யாருக்கு மகிழ்ச்சியோ. அதற்கு அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. தேனாறு பாய்கிறது அங்கே; கையைக் கட்டிக் கொண்டு சும்மா இருப்பானேன். ஒரு வாழை இலையைக் கிள்ளிக் கொண்டு வந்து அதில் நீட்டுகின்றது. அதன் இன்னொரு முனையை வாய்க்கால் போல் தன் வாயில் வைத்துக் கொண்டு தேனைக் குடிக்கின்றது.

சோம்பித்திரிந்த குரங்கிற்கு அது விளையாட்டு. சுறுசுறுப்புடைய தேனீக்களுக்கோ அது வேதனை. மற்றுமொரு குரங்கிற்கு அது வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்ளும் தந்திரமாகவும் மாறிவிடுகின்றது. திரு ஈங்கோய் மலையில் என்னதான் நடக்கவில்லை.

கூழை முதுமந்தி கோல்கொண்டு தேன்பாய
ஏழை இளமந்தி சென்றிருந்து—வாழை
இலையால்தேன் உண்டுவக்கும் ஈங்கோயே இஞ்சி
சிலையால்தான் செற்றான் சிலம்பு.

இத்தான் அந்தப் பாடல். குரங்குகளின் செயலைக் குறிக்கும் வேறு பல பாடல்களும் நூலுள் காணப்படுகின்றன.

HYMNS OF THE TAMIL SAIVITE SAINTS

BY

F. KINGSBURY, B. A. (Madras)

AND

G. E. PHILLIPS, B. A. (Lond.), M. A. (Oxon.)

[மலர் 14, இதழ் 8-ன் தொடர்ச்சி]

II

THIRUNAVUKKARASU SWAMI

(More commonly referred to as APPARSWAMI)

34, மனமெனுந்தோணிபற்றிமதியெனுங்கோலையுன்றிச்
சினமெனுஞ்சரக்கையேற்றிச்செறிகடலோடும்போது
மதனெனும்பாறைதாக்கிமறியும்போதறியவொண்ணா
துனையுனுமுணர்வைநல்காயொற்றியுருடையகோவே.

34. When on life's angry waves I launch,
My heart's the raft I take to me,
My mind's the pole I lean upon,
Vexation's freight I bear to sea.
I strike upon the rock of lust!
O then, though witless quite I be,
Grant, King of holy Ottiyur,
Such wisdom that I think of Thee.

Reproduced with the kind permission of Oxford University Press, Calcutta.

(N.B. Copies available for sale at the above Press.)

திரைலோக்கிய சுந்தரர் கோசம்வர்த்தன நிதி ரூபா 7,000/-



‘சீரோங்கும் பொழில்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே
செழுமதில்துழ் பொழில்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே
செஞ்சாலி வயல்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே
திருந்துவிழவு அணிகோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே
காந்தாரம் சீர்அணைத்த பொழிற்கோடைத் திரைலோக்கிய சுந்தரனே’
என்று காந்தாரப் பண்ணில் கருவூர்த் தேவரால் திருவிசைப்பா
பாடப்பெற்ற சிறப்பு வாய்ந்த திரைலோக்கிய சுந்தரர் கோயில்
கொண்டெழுந்தருளியுள்ள திருலோக்கி என்ற தலத்தில் திரை
லோக்கிய சுந்தரருக்கு நாடோறும் பால் அபிஷேகம் செய்
வித்தற் பொருட்டுத் திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடத்து அதிபர்
ஸ்ரீஸுரீ காசிவாசி அருள்நந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்களால் இத்
தர்மம் நிறுவப்பெற்றது. இது ‘திரைலோக்கிய சுந்தரர் கோசம்
வர்த்தன நிதி’ எனப் பெயர்பெறும்.

2. இதற்குரிய முதற் பொருள் ரூ. 7000/- ரூபா ஏழாயிரம்.
இது ஆண்டொன்றுக்கு 3% வட்டி தரக்கூடிய அரசியல் கடன்
தாள்களில் முதலீடு செய்யப்பெற்றுள்ளது. 3% கண்வர்ஷன்
லோன் ஆப் 1946 - சர்க்கார் கடன் பத்திரம் என் சிஏ. 240204
ரூ. 2000/- சிஏ. 240206 - ரூ. 2000/- சிஏ. 240215 - ரூ. 1000/-
சிஏ. 240216- ரூ. 1000/- சிஏ. 209965/- ரூ. 500/- சிஏ. 241065-
ரூ. 500/- ஆக ரூ. 7000/- ரூபா ஏழாயிரம். இது நம்மாலும்
நமக்குப் பின் உரிமையுள்ளவர்களாலும் பரிபாலனம் செய்யப்
பெற்று வரும்.

இம்முதற் பொருளினின்று கிடைக்கும் வட்டித் தொகையில்
எண்டௌமெண்ட் நடத்துவதற்குரிய சில்லரைச் செலவு போக
எஞ்சிய தொகையில் திருப்பனந்தாளுக்குக் கிழக்குத் திசையில்

இரண்டாவது மைலிலுள்ள திருலோக்கியில் சுந்தரேசுவரசுவாமி கோயிலில் ஆண்டுதோறும் ரூ. 150/- (ரூபா நூற்று ஐம்பது) பசு ஒன்று வாங்கவும் மீதித் தொகை அப்பசுவைப் பராமரிக்கவும் செலவு செய்யப் பெற்றுவரும்.

4. மேலே குறிப்பிட்ட வட்டித் தொகை முழுவதும் திருலோக்கி சுந்தரேசுவரர் கோயில் மானேஜிங் டிரஸ்டிக்கு ஆண்டுதோறும் கொடுக்கப்பெற்று வரும். ஷே டிரஸ்டி ரூ. 150/- விலையில் ஒரு பசு வாங்கிப் பராமரித்து வரவேண்டும். அப்பசு தரும் பாலை நாடோறும் திரைலோக்கிய சுந்தரராகிய சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்வித்தல் வேண்டும்.

5. பசு பால் தருதலை நிறுத்தினால் அப்பசுவை விற்று விட்டு, அத்தொகையைக் கொண்டு வேறு பசு வாங்கி வாங்கிய விபரத்தை நமக்கும் நமக்குப் பின் உரிமையுள்ளவர்களுக்கும் ஷே தேவஸ்தான மானேஜிங் டிரஸ்டி தெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

6. ஆண்டு தோறும் வரவு செலவுக் கணக்கை நமக்கும் நமக்குப்பின் உரிமையுள்ளவர்களுக்கும் ஷே கோவில் டிரஸ்டி அனுப்பிவருதல் வேண்டும். அக்கணக்குடன் எவ்வளவு பால் நாஸ்தோறும் சராசரி அபிஷேகம் செய்யப்பெற்றது என்று விபரமும் தெரிவித்தல் வேண்டும்.

7. பசு வாங்குவதற்கு ஆண்டுதோறும் அளிக்கப்பெறும் தொகை வட்டி வரவுக்கு ஏற்பக்கூட்டவும் குறைக்கவும் பெறும். இத்தரும் வேறு எம்முறையிலும் மாற்றி யமைக்கப்பெறமாட்டாது. இம் முதற் பொருள் நம்பேரிலும் நமக்குப் பின் உரிமையுள்ளவர்கள் பேரிலும் இருந்துவரும். இத் தொகை திரும்பி யளிக்கப்பெறில் அதிக வட்டி தரக்கூடிய அரசியல் கடன்தாள் களில் முதலீடு செய்யப்பெறும்.

திருப்பனந்தாள், } (Sd.) Kasivasi Arulnandi Tambiran
6-2-1963.